Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

ARALIK
1983
SAYI:51
50 TL

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST MERKEZİ YAYIN ORGANI

6 Kasım Seçim Aldatmacası Ve Cunta Cephesindeki Çatlak !

Cuntanın "demokrasiye geçiş" yaygaraları altında tezgahladıkları 6 Kasım seçim aldatmacası sonuçlandı.

Şu anda önümüzde duran güncel sorun, cuntanın bu seçim aldatmacasının iyi ve kapsamlı bir biçimde değerlendirilip, ondan gereken derslerin çıkarılmasıdır.

Her şeyden önce şu noktayı belirtmeliyiz ki; seçim sonuçları, başta cunta olmak üzere, herkes için bir sürpriz oldu. Beklenen tahminleri büyük oranda alt-üst etti.

Cunta, her ne kadar şu ya da bu yollarla kitleleri büyük oranda (% 90'ın üzerinde) sandık başına götürmeyi başardıysa da, seçim sonuçlarını istediği gibi düzenleyemedi. Her ne kadar seçime katılan üç parti de, cunta açısından aynı paravan konuma sahipdiyse de; onun asıl tercihi "kraldan çok kralcı" Sunalp ve MDP (Milliyetçi Demokrasi Partisi) idi. Çünkü o, bunu, önümüzdeki "geçiş" aşamasındaki icraatları açısından çok daha uygun buluyordu. En azından cunta (seçimlerden sonra "Cumhurbaşkanlığı Konseyi"), "bu ara dönemde" tam bir uyum içinde çalışacak olan bir hükümete ve parlamento çoğunluğuna kavuşma imkanı elde etmiş olacaktı.

Fakat cuntanın "evdeki hesapları çarşıya" pek uymadı. Seçimler cuntayı bir hayli şaşkına uğratır şekilde sonuçlandı. Seçimlerden, T. Özal'ın Anavatan Partisi, oyların yarıya yakınını toplayıp, 400 koltuktan 211'ini kaparak en kârlı biçimde çıktı. N. Calp'ın "Halkçı" Partisiide beklenmedik bir sürpriz yaparak, 118 "milletvekilliği" aldı. Sunalp'ın MDP'si ise, tahminlerin aksine 71 sandalye ile ancak sonuncu olabildi. Yani kısacası, "balarısı" uçtu; "güneş" parladı; "horoz"un ise sesi-soluğu kısıldı.

Bizim açımızdan, her üç parti arasında da temelde bir fark yoktur; üçününde mayası aynı, karakteri birdir. Ve onların mayasına damgasını vuran faşizmdir, emperyalizmin yeminli uşaklığıdır. Her üçü de cuntanın kuklası ve paravan partilerdir. Cuntanın bunlar arasında nuans ayırımı yaparak esas tercihini MDP lehine yapmış olması da, bu gerçeğin özünü değiştirmez. Yani al birini vur ötekini ! Ha hasan kel, ha kel hasan" ! Hangisi işbaşına gelirse gelsin, sonunda kazanan cunta olacaktı !

Lakin T. Özal'ın fendi, Evren'i yendi. Ya da Demirel ile Ecevit'in fendi, cuntayı yendi. Yani "tilki"ler "kurdu" faka bastırdı. İşte 6 Kasım seçim süprizini doğuran, "seçim toto"larını alt-üst eden en önemli etmenlerden birisi bu oldu.

Şu bir gerçekti; ne pahasına olursa olsun, cunta, 6 Kasım seçim güldürüsünü tezgahlıyacaktı. Cunta bir dizi iç ve dış etmenleri hesaba katarak ve başaracağına inanarak, seçim kararı almıştı. Daha doğrusu onun önündeki en uygun "tercihli yol" buydu. Çünkü, hem ekonomik ve siyasi bunalım yeniden derinleşme eğilimi taşıyor, dolayısıyla hakim sınıfların kendi iç çelişkileri yoğunlaşıyordu; hem de cuntanın, ülke ve dünya demokratik kamuoyu önünde teşhir ve tecriti hızlanıyordu. En iyisi mi, yol yakınken, takke düşüp kel iyice görünmeden, usturuplu bir manevra yapıp, yüzüne ince bir parlamenter kılıf takmak, böylece daha değişik bir görünüm kazanmak gerekiyordu. Bu sözüm ona bir "demokrasiye geçiş" olacaktı. Böylece, hem ülke ve dünya demokratik kamuoyunun gözüne kül serpilecek; hem de varlığını değişik bir görünüm altında sürdürme olanağı kazanacaktı. Bu öylesine bir "demokrasiye geçiş" olmalıydı ki; bu cici "demokrasi"de cuntanın temsil ettiği komprador burjuvazi ve toprak ağalarının ABD'ci merkez kanadının izin ve onayını alan üç paravan partiden

Devamı Syf: 2'de

İÇİNDEKİLER

* Bazı siyasetlerden inciler....
Syf: 5'te

*Halk düşmanı ihbarcıların sonu.
Syf: 15'te

* İstanbul'daki Açlık Grevinden Notlar....
Syf: 21'de

Emeğin Sesi revizyonistlerinin sahtekarlıkları VE GERÇEKLER

Baştarafı Syf: 1'de

başka kimsenin yeri olmamalıydı. Oyunun kuralları ve oyuncuları açıkca belliydi ! Cunta bu oyunu başarıyla sahnelebilir miydi ? Elbette ki sahnelemeliydi ! Yoksa hali nice olurdu, ağa babaları kıçına okkalı bir tekme vurmazlar mıydı ? Kısacası bu oyunun kurallarına uygun bir biçimde sahnelenmesi, özünde, onun için bir varlık yokluk sorunuydu. Nitekim dediğini yaptı da ! Sonunda faşizmin bilinen şu ya da bu klasik yöntemleriyle, kitlelerin iradesini açık bir baskı altına alarak, onları büyük oranda sandık başına sürüklemeyi başardı. Üç partiden birine tercih yapma temelinden onlara zorunlu olarak oy kullandırdı.

Kesin olmayan seçim sonuçlarına göre, bu seçimlere katılma oranı, anayasa oylamasına nazaran biraz azalmakla birlikte, tayin edici bir değişiklik olmadan % 90'ın altına inmemiştir. Bu yine de, anayasa oylaması hariç, tüm diğer seçimlere göre çok yüksek bir orandır. Seçime katılıp da, şu ya da bu biçimde geçersiz oy kullananların oranı ise % 10'un üzerindedir. Yani seçime katılmayanların ve seçime katılıpda geçersiz oy kullananların, dolayısıyla şu ya da bu biçimde bu seçimleri protesto edenlerin oranı % 20 civarındadır. Bu önemli olmakla birlikte, beklenenin altında düşük bir orandır. Daha koyu baskı ve tehdit şartlarında yapılan anayasa oylamasında bile katılmayanların oranını bile bunun yarısı kadar olması, bu rakamı o kadar önemli kılmamaktadır. Demek ki, "boş oy" ya da "geçersiz oy" kullanması beklenen bir kesimin; DYP (Doğru Yol Partisi)'nin, SODEP (Sosyal Demokrasi Partisi)'nin, ya da AP'nin, CHP'nin, SODEP'le bütünleşen ve bütünleşmeyen kesimlerinin oyları, geçerli oylar hanesine kaymıştır. Eğer bu oylar "boş oy"lar hanesine yazılsaydı, "boş oy"lar grafiği ister istemez, belirgin bir yükselme arzedecek, hatta belki de önemli bir patlamaya bile yol açabilecekti. Çünkü bu partilerin, geçmişten beri süregelen önemli bir potansiyele sahip oldukları açıkça belliydi. Cuntayıda oldukça rahatsız eden durum zaten buydu. Çünkü "boş oy" grafiğinin yaratacağı böyle bir patlama, cunta açısından tam bir fiyasko yaratabilir, onu ülke ve dünya kamuoyu önünde çıkmaza sokabilirdi. Ama onların seçime katılmalarını da istemiyordu, çünkü, bu kez seçimlerin sonuçları çok farklı olabilir, faşizmin dizginleri cuntanın elinden, onlardan birinin eline kayabilirdi. Yani cunta için durum, "aşağı tükürse sakal, yukarı tükürse bıyık" misalinden farksızdı. Diğer yandan, DYP, SODEP ve onun dışında kalan CHP kesimi içinde durum "iki ucu boklu bir değnek"ten farksızdı. Cunta bir yandan onları parti olarak seçimlere sokmuyordu; diğer yandan, seçimlerde geçerli oy kullanmalarını açıkça onlara dayatıyordu. Hatta Cezmi Kartay'ın, sözde "seçime katılan hiç bir partiye oy verme"me çağrısının hemen akabinde, hakkında savcılıkça tahkikat açılıyor, böylece, bu yola giden partilerin kapatılıp siyasi faaliyetlerinin men edileceği tehdidi savruluyordu. Ayrıca "boş oy" kullanmanın onlar açısından; hem bunun "boş oy" grafiğini bir patlama derecesine yükselttiğinde devleti zor duruma düşürme (ne de olsa her şeye rağmen devlet yine de onların ortak devletiydi); hem de bunun ilerde rakipleri tarafından istismar konusu haline getirilmesi açısından ikili bir sakıncası vardı. O halde, ne yapmalıydılar ? Hem cuntayla arayı iyice bozup onun hışmına uğramamak gerekiyordu; hem de kendi oy potansiyellerini, kendilerine en iyi şekilde yararlı olabilecek bir pazarlık sonucu sandığa atmaları gerekiyordu. Nitekim onlar bunu son ana kadar, cuntayı iki yönlü yontan bir nalıncı keseri gibi; hem cuntayı sıkıştırmak için kullandılar, hem de bu oyları verecekleri cunta partisinden daha fazla taviz koparmak için kullandılar. Bunu yaparken, cuntacı kesimin iç çelişkilerinden azami derecede yararlanmayı da ihmal etmediler. AP ve CHP, ya da onların devamları, 12 Eylül öncesi bir türlü kurmayı başaramadıkları "kutsal ittifak"ı, nihayet cuntaya karşı kurmayı başarmışlardı. C. Kartay ve Y. Avcı'nın, uşak basına da yansıyan sarmaşdolaş pozlarının altında yatanda işte bu gerçekten başka birşey değildi.

Sonuçta, DYP ve MSP'nin oylarının büyük bir bölümü ile SODEP ve Ecevit-Tunç kesiminin belirli bir bölümünün oyları Özal'ın Ana Partisinin "oy hanesine" kaydı. Ve oy grafiği onun lehine büyük bir patlama gösterdi. Tek başına hükümet kurabilecek matamatiksel çoğunluğu elde etti. Böylece, MDP lehindeki açık tercihinin intikamını cuntadan, cuntanın başlıca rakipleriyle el altından anlaşarak almış oldu. Böylece cunta; Demirel, Ecevit gibi "eski". Özal gibi ta Amerika'larda kurs görmüş "yeni" politika "kurt"larından unutamayacağı bir şamar yemiş oldu.

Dahası, kitlelerin, cuntanın sivil uzantısı MDP'ye rağbet etmeyerek, "kötünün en iyisi"ne kayması; cuntanın esas tercihi dışındaki, Özal'ın nisbeten "liberal-muhafazakar" görünümlü Ana Partisi'ne yönelmesi; iradelerinin zorla baskı altına alındığı bu seçim şartlarında, cuntaya karşı *sessiz bir tepkiyi* ifade etmektedir.Kitleler, sessiz ama anlamlı bir biçimde cuntayı, askeri yönetimi, sıkıyönetimleri istemediğini, 12 Eylül gibi açık faşist yönetimleri benimsemediğini bütün dünyaya ilan etmiştir. Bu, 6 Kasım seçimlerinin, her şeye rağmen, içinde taşıdığı olumlu yöndür. Kitlelerin, kendiliğindenci tarzda da olsa, en zor şartlarda dahi, kendi menfaatlerine en yakın tercihe, nasıl ağırlıklarını koyduklarının da tipik bir örneğidir. Buna, % 20'ye varan "kullanılmayan" ve "geçersiz oy" oranı ile, dahası Calp'ın Halkçı Partisine yönelen belli bir sol potansiyelin oy oranı da eklenince, durumun önemi kendiliğinden anlaşılır. Halkın bu şekilde *billurlaşan* tepkisi, cuntanın suratına indirilen ikinci şamardır. Kitleler sözlerini net ve anlamlı biçimde söylemiştir; *cuntayı istemiyoruz !* Bu söz bugünkü şartlarda başka türlü de söylenemezdi zaten !

Cuntanın bu şamarı yemesinin diğer bir etkeni de, çeşitli emperyalist güçler arası çelişkilerin ülkemiz üzerindeki yansımalarıdır. Bilindiği gibi, cunta işbaşına geldiğinden beri, ABD'-ci merkez kanadın ekonomik ve siyasi tekelini kurma doğrultusunda, bütün ağırlığını ortaya koymuş, bu ise diğer emperyalist güçlerin ve uşaklarının ekonomik-siyasi çıkarlarına şu ya da bu ölçüde zarar vermiştir. Cunta ile aralarındaki çelişkilerden ötürü bunlar, mevcut partilerden Özal'ı tercih etmişler ve Özal'dan yana ağırlıklarını koymuşlardır. Bunda, Özal'ın da şu ya da bu biçimde onlara göz kırpmasının da belirli bir rolü olmuştur. Dolayısıyla bu da seçimde cuntanın aleyhine işleyen diğer bir etkeni oluşturmuş, böylece tüm bu iç ve dış etkenleri çok iyi değerlendiren Özal'a önemli bir başarı avantajı sağlamıştır.

Nitekim bu doğrultuda, 6 Kasım seçimleri, Ana. Parti. için böyle bir başarıyla sonuçlanırken, cuntanın esas tercihine sahip olan MDP için hiç ummadığı ağır bir hezimete yol açmıştır. Kitleler onun nezdinde 12 Eylül açık faşizmini mahkum etmişlerdir. Kitleler cuntanın her dediğine kuzu kuzu boyun eğen bir "sürü olmadıklarını cuntaya göstermişlerdir. MDP'nin nezdinde, cuntanın genel politikasını; onun baskı, terör ve zulmünü; yarattığı işsizlik, pahalılık, yoksulluk ve sefaleti protesto etmiştir. MDP böylece, cuntanın sadık uşaklığının bedelini, kitlelerin şamarını yiyerek ağır biçimde ödemiştir.

Calp'ın partisi ise, 6 Kasım seçimlerinden kârlı çıkan ikinci partidir. O böylece hiç kimsenin ummadığı bir başarı gösterdi. Çünkü o da cuntadan "üvey evlat" muamelesi görüyordu ve hiç kimse, bundan dolayı önemli bir başarı sağlayabileceğini sanmıyordu. Aslında onun aldığı oylar da, büründüğü "halk-

çı", "solcu" maskesinin, yaptığı "işçi-köylü-fakirlik" edebiyatının da önemli bir rolü olmuştur. Bundan dolayı, cuntaya ve MDP'ye tepki duyan önemli bir kitle daha iyi bir alternatif göremediği için, ister istemez H. Partiye yönelmiştir. Ona yönelen oy potansiyeli, nispeten sol bir oy potonsiyeli olması açısından da diğerlerine göre belli bir ayırıcı özelliğe sahiptir. Bu anlamda, onların oyları cuntaya ve onun politikasına karşı olmanın daha belirgin bir ifadesidir. Elbette ki, bunlarda tamamıyla H. Partinin oyları değildir. Onun hanesine de önemli bir oy kayması olmuştur; bunlar da CHP'nin sol kanadının, TBP'nin, SDP'nin vs., cuntaya karşı oldukları açıkca bilinen oylarıdır. Demek ki, Calp'ın önemli "başarısı" nezdinde de, ülkedeki önemli bir sol potansiyel adına cuntaya ağır bir şamar indirilmiştir.

Bütün bu iç ve dış etmenler hesaba katıldığında, durumun ne denli cuntanın asıl tercihinin aleyhine geliştiği, kitlelerin % 90'a yakınının özünde cuntanın politikasına nasıl şu ya da bu biçimde karşı tavır takındığı kendiliğinden anlaşılır [illegible] kitlelerin cuntaya verdiği büyük [illegible] derstir !. Ancak onun diğer paravan partilerini, bir kaldıraç fonksiyonu görerek ! Bu da onların asıl olumsuz yanıdır.

6 Kasım seçimleri böylece; hem hakim sınıfların iç çelişkilerini ve cuntanın kendi iç çelişkilerini açığa çıkarmış; hem cuntanın hiç de sanıldığı kadar güçlü olmadığını, onun aslında diken üzerinde oturduğunu göstermiş; hem sivil ve askeri bürokrasi arasındaki geleneksel çelişkide sivil bürokrasinin ağırlık kazanmasını sağlamış; hem de halkın genel olarak cuntaya karşı olan muhalefetini değişik bir biçimde açığa çıkarmıştır. Tüm bu özelliklerinden dolayı, o, tüm sahteliğine rağmen, yine de cuntaya önemli bir darbe indiren belli bir olumlu rol oynamıştır.

Şimdi cunta ne yapacaktır ? Onun önünde iki yol vardır; ya seçimleri bütün sonuçlarıyla iptal etme yoluna gidecek, böylece "demokrasiye geçiş" teranelerine yeniden ara vererek açık faşizmini sürdürecek, ki bu onun intiharı demektir; ya da hiç beklemediği bu sonucu büyük bir siyasi pişkinlik örneği vererek sineye çekerek bir adım geri atacak; böylece hem ektiği tohumların meyvalarını gereği gibi toplayamayacak, hem de Ecevit ve Demirel gibi rakiplerinin dolaylı olarak sofraya el atmalarını seyretmek zorunda kalacak; ki muhtemel olan da budur.

Fakat her halükarda da, hakim sınıfları ve cuntayı, önümüzdeki dönemde de yeni bunalımlar beklemektedir. Hakim sınıf klikleri arasındaki ve cunta içindeki çelişkiler iyice açığa çıkmıştır. Siyaset arenası yeniden dalgalanmaya başlamıştır. Mahalli seçimlere de az bir süre vardır. Bu seçimlere SODEP ve Doğru Yol'un da katılması halinde, ister istemez bir dizi yeni etkenler doğuracaktır. Nazlı Ilıcak, Cüneyt Arcayürek gibi uşak kalemşörler, daha şimdiden "erken seçim" çığlıkları atmaya başlamışlardır.

Bütün bunlar, ister istemez önümüzdeki dönemi yeni fırtınalara gebe bırakmaktadır !

Cunta, kendi eliyle düzenlediği 6 Kasım seçimleriyle, ister istemez kendi cephesinde önemli bir çatlağın açılmasına sebep olmuştur. Bu kaçınılmaz olarak onun cephesinde yeni yeni çatlakların açılmasını da beraberinde getirecektir. Şimdi bütün mesele açılan bu çatlaklardan yararlanarak ona yeni yeni darbeler indirmektir.

Bütün bu söylenenlerin ışığında, 6 Kasım seçimlerinden çıkarmamız gereken en önemli ders şudur; biz bu seçimlerin muhtemel sonucunu önceden göremedik. Cuntanın ve hakim sınıfların iç çelişkilerini ve ilişkilerini iyi hesaplayamadık. Cuntanın esas ve açık tercihini, MDP'yi tek başına iktidara getirmeye yeteceğini sandık. Böylece hem cuntayı olduğundan güçlü görmüş olduk, hem onun gücünü abartma konumuna düştük, hem de kitle muhalefetinin muhtemel seyrini ve alacağı biçimi iyi hesaplıyamadık. SODEP ve Doğru Yol'un cuntaya açık tavır alabileceği ve tabanlarını "boş oy" kullanmaya seferber edebilecekleri gibi bir sonuca vardık.

Bütün bunlar, halihazırda kitlelerin nabzını elimizde tutmakta ve gelişmeler karşısında yeterli siyasi uyanıklığı göstermekte hala yetersiz olduğumuzu; değişen şartlara, zamanında ve gereği gibi ayak uyduramadığımızı göstermektedir. Bu bir hastalıktır. Bu hastalıktan kurtulmanın çaresi de, siyasi uyanıklığımızı son derece arttırmak ve kitlelerin nabzını elimizde tutmasını öğrenmektir. Burada şunu belirtelim ki, bu hastalığa yakalanan sadece biz değil, bütün devrimci harekettir. Çünkü hemen hepimizde aynı sonucu bekliyorduk. Bunun için diğer siyasetlerde bu durumlarını görmelidirler.

Gerek "boykot", gerekse "boş oy" kullanma taktiği, bu seçim döneminde de geniş kitleleri kucaklayan taktikler olamamıştır. Zaten olması da bu şartlarda beklenemezdi. Yine de, her şeye rağmen, bu oran kendi içinde belli bir öneme sahiptir. Cuntaya tavır alışın az-çok bilinçli bir potansiyelini teşkil etmektedir. Sadece cuntaya karşı önemli ölçüde açık tavır alan da yine bu kesimdir. Bu anlamda bu kesimin önemi sayısal miktarıyla ters orantılıdır, onun gerisinde değil, ilerisindedir.

Evet hakim sınıfların cunta eliyle tezgahladıkları bir seçim aldatmacası daha bitti. Tıpkı bundan önceki daha nice nice seçim aldatmaları gibi. Fakat bu kez de ne biz kurtulduk, ne halkımız, ne de ülkemiz kurtuldu. Seçimler ve parlamento her seferinde de faşizmin gerçek yüzünü örten bir maske olmaktan öteye geçmedi. Bugün de öyle olmuştur. Hem de her zamankinden daha da "kaba ve uydurma" bir biçimde. Seçimler yapıldı; faşizm ortadan kalkacakmı, işsizlik, pahalılık, açlık bitecek mi ? Ülkemizin ve halkımızın sorunları çözülecek midir ? Elbetteki hayır ! Çünkü düzen aynı düzen, devlet aynı devlettir. Perde arkasında kalıp ülkeyi idare edecek olan yine aynı cunta olacaktır. Evet, sözün ona iki üç paravan parti meydana çıktı, seçim meydanlarında kozlarını paylaştılar ve şimdi parlamento "ahırı"nda danışıklı bir dövüşe başlayacaklar ! Ama özünde yine değişen bir şey olmayacaktır. Evren'e uşaklık yarışında Ulusu gidecek (gerçekten de Everen'in bu has adamının böylesine acı biçimde ekarte edilmesi, daha çok hizmette bulunabileceği bu genç yaşında ona yazık etti !!!), onun yerine ABD'nin, İMF'nin has adamı Özal gelecektir. Bu kez de o Evren'in huzurunda gerdan-göbek kıvırmaya başlayacak, halk düşmanlığını bütün gücüyle sürdürecektir ! Kısacası eski tas eski hamam ! Yani kral öldü yaşasın kral !!!

Evet, şu ya da bu biçimde de olsa, faşist cunta yeni bir manevrayı daha kazasız belasız gerçekleştirdi. O şimdi kitleler ve dünya demokratik kamuoyu önünde yeni bir kimliğe bürünmeye çalışıyor. Ama bu onun asıl kimliğini gizlemeye yetmeyecektir. Şimdi görevimiz onun yüzündeki bu "tül perde"yi çekip almak, onun gerçek yüzünü teşhir etmek ve ona karşı mücadelemizi aralıksız sürdürmektir. Çünkü onun döktüğü onca yurtsever, devrimci, komünist, işçi, köylü gencin kanı hala kurumadı ! Faşist cuntadan yaptıklarının hesabı mutlaka sorulmalıdır ! Halkımız faşist cuntadan ve onun Evren, Özal gibi elebaşlarından mutlaka hesap sormalıdır !

8 Kasım 1983

6 Kasım Günü Cuntanın Yediği Şamar

Faşist cuntanın "demokrasiye dönüş" palavralarının son oyunu olan 6 Kasım seçimlerinin yapıldığı gün, İstanbul halkı çok önemli olaylar yaşadı.

Halkımız, faşist cuntanın başı Kenan Evren'in yaptığı bütün konuşmalarında devrimcileri yok ettiklerini, ezdiklerini söylemesinin ne kadar yalan ve gerçeklerle bağdaşmadığını, devrimcilerin ağır yaralar almasına rağmen yok olmadıklarını ve bu haklı mücadelenin yok edilemeyeceğini bir kez daha gördü ve yaşadı.

Seçim öncesi dönemde çeşitli propaganda faaliyeti yürüten Partimiz çok geniş bir şekilde dağıttığı bildiri ve şehrin önemli merkezi yerlerine yaptıkları pullamalarla düşmanın huzurunu kaçırmıştı. Cuntanın seçim sahtekarlığını ve var olan gerçekleri kitlelere kavratmak için faaliyetlerini aralıksız olarak devam ettiren Partimiz, seçimlere ilişkin son darbesinide cuntaya, 6 Kasım günü vurdu.

Seçim'in "selameti" ve "huzur" içinde geçmesini sağlamak amacıyla sıkı güvenlik önlemleri alan hakim sınıflar, her şeye hakim olduklarını, oynayan bir yaprağı bile kontrol edebilecekleri ve kuş uçurmayacaklarını sanıyorlardı. Ama durum hiçte öyle olmadı. Cuntanın seçim sahtekarlıklarını teşhir eden ve bu konuda halka mesaj ileten sloganlar yazılı bombalı pankartları, şehrin önemli muhtelif yerlerine asmak için harekete geçen Partimiz militanları, üstlendikleri görevlerini başarıyla yerine getirdiler.

6 Kasım günü sabahı, saat 6.30 ise 8 arasında, Ankara Asfaltı üzerine, Mecidiye köy merkezine, Kartal'a ve Zincirlikuyu olmak üzere, 4 yere bombalı pankartlar asıldı.

Durumdan sonra haberdar olan ve olay yerine gelen güvenlik kuvvetleri trafiğin aksaması ve kalabalık bir kitlenin birikmesine ve her geçen dakikanın kendi aleyhlerine olmasına rağmen, pankarta kolay kolay yaklaşamıyorlardı. Hakim sınıf köpeklerinin ne kadar acz içinde olduklarını gören kitlelerin yüzlerindeki sevinç ifadeleri her hallerinden belli oluyordu. Bu durumun farkına varan faşist köpekler, biriken kalabalığa ve çevredeki esnafa küfürler ve tehditler savurmaya başladılar. "Bunu kim astı , ne tarafa gittiler" vb. şekilde sorularıda hiç bitmiyordu.

Pankartın 2 saat'ten beri asılı olmasına rağmen indirilmemesi ve biriken kalabalığa daha fazla tahümmül edemeyen polis komiseri, bu defada "bomba uzmanı" olan ve güya bombayı imha etmeye getirilen meslektaşlarına bozuk atarak, "ulan artık komünistmi kaldı, bunda bomba falan yok" diyerek bir kafadarı polisle birlikte pankarta yaklaştı. Pankartı asılı olduğu yerden çekince işte o anda meydana gelen büyük bir patlamayla kendisini yerde buldu. Pankartı çeken polis komiserinin iki kolu birden koparken yanındaki polis de çeşitli yerlerinden yaralandı ve onunda gözlerinin kör olduğu söyleniyor.

Komiserin ve polisin yaralanmasından sonra daha da kuduran ve halka saldıran faşist köpekler çevrede bulunan esnaf ve yoldan geçenler olmak üzere 400 kişiyi gözaltına aldılar. Polisin ilk saldırısından yakalanmamak için kaçmaya başlayan kitlenin içinden halktan bir insan başına yediği dipçik darbesiyle hayatını kaybetti. Gözaltına alınanlardan ise hiçbir şey elde edilemeyince daha sonra serbest bırakıldılar.

Kartal'da verdikleri kayıptan dolayı diğer yerlerdeki bombalı pankartlara korkularından yanaşamayan faşist köpekler ancak birkaç saat sonra uzaktan imha ederek indirebildiler pankartları.

6 Kasım günü yaşanan bu olaylar, komünist inanç ve kararlılığın en zor konularda bile önemli işler başarabileceğinin en güzel kanıtlarıydı. Yine bu eylemler bize cuntanın görüldüğü kadar "güçlü" olmadığını, emperyalist efendileri gibi, onunda kağıttan bir kaplan olduğunu, çok iyi planlanıp organize edilmesi halinde çok daha önemli işlerin yapılabileceğini bir kez daha gösterdi.

Ayrıca, cuntaya bol bol övgüler dizen ve reklamını yapan burjuva basınının bu vb. olaydan hiç bahsetmemesi de onların kimlerin hizmetinde olduklarının açık kanıtıdır.

Burada son söz olarak şunu söyleyelim ki, gerçekler acıda olsa inatçıdır. Ve bu var olan gerçeği gizlemeye hiçkimsenin gücü yetmeyecektir. Bu böyle biline.....

1300 Ölü: kader mi, cinayet mi?

30 Ekim sabahı, Erzurum'un Horasan ilçesi merkez olmak üzere, Horasan ve çevresinde meydana gelen depremde, 1300'ün üzerinde yoksul köylü hayatlarını kaybetti, yüzlercesi yaralandı, binlerceside evsiz kaldı. Erzurum'un Horasan, Pasinler, Narman, Kars'ın Sarıkamış ilçe ve köyleri depremden en çok etkilenen bölgelerdir.

Kandilli Rasathanesine göre, 6,3 şiddetinde ABD rasathanesinee göre 7,1 şiddetinde olduğu söylenen depremin meydana getirdiği büyük insan kaybı, tüm halkı yasa boğdu. Halkımız, deprem bölgesindeki emekçilerin çektikleri acı ve ızdırabın derinliğini kendi içinde duydu ve onların acılarını paylaşmak için can attı. Tabiiki depremin bu büyük zaiatı ve onun halkımız üzerindeki derinden etkisini fırsat bilen leş kargaları, bundan önceki depremlerde, Zonguldak maden faciasında olduğu gibi, yine işbaşındaydılar. Yine bir baş sağlığı mesajı, bir ziyaret, bir tören, "milletçe yarayı sarma" demogojisi altında bir soygun. Herbirinde yüzlerce emekçi, yoksul insanın öldüğü Van, Lice, Gediz, Varto depremlerinden sonra, Zonguldak maden faciasından sonra, aynı oyunlar oynanmadı mı ? Oynanan bu basmakalıp oyunlar da, zaman zaman oyuncular dışında ne değişti ? Etkin önlemler mi alındı ? Yaşadığımız ve gördüğümüz gibi hayır !

Bu depremdeki başaktörlüğü üstlenen Evren, depremin üçüncü günü Narmanda yaptığı konuşmada, "yurdumuzda bazı yöreler var ki, zaman zaman allahın verdiği böyle afetlere maruz kalır" diyerek, depremin nedenini Allaha bağlamıştır. Yerin oluşumunun doğal bir sonucu olan depremin nedenini allaha bağlamak, orta okula giden bir çocuktan daha cahil veya bağnaz bir gerici olmak demektir. Bugün birçok ülkede depremin daha önce tesbit edilme çalışmalarının ürün vermeye başladığı bir zamanda, depremin nedenini allaha bağlıyan bir düşünce devlete hakim ise, bunlardan depreme

Devamı Syf: 27'de

6 Kasım Seçimleri VE BAZI SİYASETLERDEN "İNCİLER"

Bir seçimi daha geride bıraktık. Faşist cuntanın çizdiği kurallar ve izin verdiği partilerin katılımıyla yapılan 6 Kasım seçimlerini ve bunun gelişimini, sonucunu hepimiz daha kısa bir süre önce yaşadık. Seçimlerin yapılacağı 6 Kasım günü yaklaştıkca toplumun çeşitli katmanları da bu sorun hakkında belirli bir düşüncenin tartışılması ve giderek billurlaşması kendisini daha da açık olarak hissettirdi. Toplumdaki çeşitli halk sınıf ve katmanları yaşam biçimlerinin bir sonucu olarak sahip oldukları farklı farklı düşünceler temelinde soruna yaklaştı ve tavırlarını ortaya koydular. Ve hepsi de kendi tavırlarının en doğru ve tutarlı tavır olduğu anlayışıyla hareket etti. Hakim sınıfların belirli kanatlarına gelince bunlar da, seçimlere ve parlamentoya özünde karşı olmamalarına rağmen 6 Kasım seçimlerine kendilerinin girmesine izin verilmediği için; ve bu konuda cunta ile aralarındaki çelişkinin keskinleşmesi sonucu "demokrasi" havarisi kesilerek, 6 Kasım seçimlerinde "boş oy" kullanacaklarını, çünkü, seçimlerin normal şartlarda yapılmadığını vs'yi ileri sürdüler. Konumuz bu çelişkilerin tahlili olmadığından bu konuyu geçiyoruz.

Biz bu yazımızda esas olarak halk sınıf ve tabakaları içinde gördüğümüz çeşitli siyasi akımların düşüncelerine kısaca değineceğiz ve esas olarak da biri "sağ", diğeri "sol" olan anlayışlar üzerinde genel olarak duracağız.

Taktik bir sorun olarak ele alınması gereken parlamentoya katılma ve mevcut seçimler karşısındaki tavır sorunu, hiç bir zaman günün şartları, kitlelerin ruh hali, yani devrimin objektif koşullarından ayrı olarak ele alınamaz. Marksizmin çok zengin ve çeşitli mücadele biçimlerinden birisi olan parlamentoya katılma ve ondan yararlanma sorunu, ve bu soruna yaklaşım komünistler açısından önemli bir sorundur. Bu konuda komünist düşünce adına düşülen yanılgılar ve meydana gelen sapmalar, sadece bugünün sorunu değildir. 1900'lü yılların başlarında Bolşevik Partisinin içinde kendisini hissettiren bu soruna, Lenin'in ışık tutan çok önemli makaleleri mevcuttur. Parlamentoya katılma ve bu kürsülerden yararlanma meselesi, bazen devrim için öylesine hayati bir sorun haline gelmiştirki Partide bölünmelere dahi yolaçmıştır. 1908'de Rusya'daki duma seçimlerinde Bolşevik Partisinin o günkü Dumaya katılma kararına karşılık "boykot" kararında direten "sol" Bolşevikler partiden atılmışlardır.

Ülkemizde de her seçim döneminde çeşitli siyasi akımlar içinde tartışılan bu sorun bilebildiğimiz kadarıyla herhangi bir teşkilatta bölünmeye kadar varmamışsa da yinede önemli tartışmalara sahne olmuştur. Ülkemizde, seçimler ve parlamento konusunda uç noktalara varmış iki yanlış eğilim kendini göstermektedir. Bunlardan birisi "sağ", diğeri "sol" olan bu eğilimler tıpkı "ekonomizm" ve "anarşizm" gibi birbirinin ikiz kardeşi ve özünde de aynıdırlar.

Burada üzerinde duracağımız birinci nokta "sağ" sapma olarak kendini gösteren parlamenter mücadeleyi her şey gören anlayıştır. Ülkemizde bu sorun önünde secdeye kapananlar genellikle sosyal-faşistler olmuştur. Toplumdaki geri bilinçli insanların devrimci olarak gördüğü bu kesim yürüttüğü propaganda ve temel proğramlarıyla toplumun belirli bir kesimine bu zehirlerini saçmaktadırlar. Bir şiddet hareketi olan devrim meselesini seçimlerle halledecekleri palavrasını atan revizyonistler, kitlelerin düzene karşı olan isyankar yanlarını devamlı törpülemekte ve onları bu düzenin çizdiği sınırlar içinde hareket etmeye davet etmektedirler. Ülkemizde Rus sosyal-emperyalizminin uşağı olan TİP, TSİP vb. gibi sosyal-faşist partiler bir dönem legal olarak piyasaya çıkmışlardı. Bunun dışında bir türlü kendi adıyla legal parti olarak tüzel kişilik kazanamayan T"K"P'nin de gönlünde yatan bu anlayıştır. Yine ülkemizde bu anlayış kervanına bir dönemin "ünlü" PDA (Proleter Devrimci Aydınlık)'sı da katıldı. Ülkemizde başından beri kaba ve uydurma olan ve faşizmin yüzünü gizlemekten başka bir fonksiyonu olmayan parlamentodan medet umanlar ve hele burada salt çoğunluğu sağlayarak iktidarı ele geçireceğini ve "devrim yapacağını" sananların bu düşüncelerinin ne kadar saçma olduğu ve hayal peşinde koştukları 12 Eylül darbesiyle bir kez daha kanıtlandı. Burjuvazinin gönül rahatlığıyla iktidarı veremiyeceği, bunun için silaha sarılmak gerektiği düşüncesi doğruluğunu pratikte bir kez daha kanıtladı. Bu düşünceyi "fokoculuk" ve "anarşizm" "goşizm" vb. vb. ile suçlamaya çalışanların hazin sonları ise yine hepimizce malumdur. Aslında devrim diye bir sorunları olmayan revizyonistlerin düşünceleri ve nitelikleri belirli ölçüde de olsa ortada olduğu ve teşhir oldukları için bunlar üzerinde daha fazla durmuyoruz.

Üzerinde duracağımız diğer bir anlayış ise, devamlı hazır reçeteler ve kalıplarla yola çıkan ve parlamenter mücadeleyi açıkca reddettiklerini söylemelerine rağmen hemen her seçimde **boykot** tavrını takınan "sol" sapmadır. Bunlar çok keskin devrimcilik ve kuru ajitasyonlar ile meseleleri geçiştirmeye ve kendilerinin doğruluğunu ispatlamaya çalışırlar. Bunların keskin devrimci tavırları tıpkı Alman ve Hollandalı "sol"ların Lenin karşısındaki "sol" tavırlarına benzer. Lenin'in "Sol" Komünizm Bir Çocukluk Hastalığı adlı yapıtındaki bu konu ile ilgili makaleleri sanki bizim "sol"larımız için yazılmış gibi canlılığını ve tazeliğini bugünde korumaktadır.

Bu düşüncede olanlar soruna ülkenin içinde bulunduğu objektif koşullar kitlelerin durumu ve mevcut parlamentonun niteliği vb. gibi şeyleri tahlil edip yaklaşacakları yerde, kendi subjektif düşünceleriyle hareket eder ve iradi bir yaklaşımla sorunları kendisi için yorumlar. O, kendisi veya kendisi gibi düşünenler için hareket eder ve bununla da en keskin Komünist pozuna girmeye çalışır.

Bizce sorun, yalnızca komünistler ve onların ne düşündükleri sorunu ile hareket edip, bu doğrultuda çağrı yapmak değildir. Eğer sadece bu olsaydı

iş çok kolay olurdu. Ama dediğimiz gibi bu tek ölçüt olamaz. Sorunu bize göre ele alırsak parlamento ve seçimler sorunu boş bir hayaldir. Bizim için parlamento hem tarihsel, hem de siyasal olarak zamanını doldurmuştur. Ama bizim için bu böyledir diye bundan hareket edip geniş yığınlar içinde böyle olduğunu söyliyebilirmiyiz? Bizce hayır. Bu konuda Lenin yoldaş şöyle der:

Alman komünistleri için parlamentarizm, kuşkusuz "siyasal olarak zamanını doldurmuştur"; ama asıl sorun şu ki, bizim için *zamanını doldurmuş olan birşeyin,* sınıf için *zamanını doldurduğuna,* yığınlar için *zamanını doldurduğuna* inanmamak *gerekir."* (1)

Burada görüldüğü gibi sorun sadece bizlere göre ele alınıp değerlendirilemez. Eğer bu böyle olursa Alman ve Hollanda'lı "sol"ların durumuna düşeriz.

Parlamentarizmin "tarihsel olarak zamanını doldurduğu" doğrudur. Bu bugün değil onlarca yıldan beri böyledir. Yani, *"Parlamentarizm,* dünya tarihi *yönünden "tarihsel olarak zamanını doldurmuştur", başka bir deyişle, burjuva parlamentarizmi* çağı *sona ermiştir; proletarya diktatörlüğü* çağı başlamıştır." (2)

Ama bunun böyle olması, bizim ona karşı mücadele etmeyeceğimiz ve parlamentarizmin kitleler için "siyasi olarak zamanını doldurup doldurmadığına bakmayacağımız anlamına gelmez.

"Onlarca yıldan beri, kapitalizmin "tarihsel olarak zamanını doldurduğu" haklı olarak söylenebilir; ama bu, bizim, kapitalizm alanında *uzun süren ve inatçı bir savaşımı sürdürmemizi gereksiz hale getirmezki"* (3)

Demek ki sorun, bir şeyin "tarihsel olarak zamanını doldurmasıyla" bitmiyor. Veya bizim için hem tarihsel, hemde siyasal olarak da zamanını doldurmuş olmasıyla da bitmiyor. Kitlelerin durumu mutlaka gözönünde tutulmalıdır. Bu konuda Rusya'da Bolşevik Partisinin Ekim-Kasım 1917 döneminde bu soruna yaklaşımları ve kitlelerde henüz daha Kurucu Meclisin bir umut olması sorununu göz önünde tutarak Kurucu Meclisi boykot etmemeleri, iktidarı ele geçirmelerine rağmen Kurucu Meclis seçimlerine katılmaları bizler tarafından dikkatle incelenmesi gereken önemli derslerdir.

Bu sorunu tartışan Lenin yoldaş şöyle diyordu:

"Biz Rus Bolşevikleri, Eylül-Kasım 1917'de Rusya'da parlamentarizmin siyasal olarak zamanını doldurmuş olduğu iddiasında *(aç. İ.K.K.) Batının bütün komünistlerinden çok* daha *haklı değilmiydik? Besbelli ki haklıydık, çünkü sorun, burjuva parlamentoların uzun süreden berimi var, var olup olmadıkları sorunu değildir.* Sorun, büyük emekçi yığınların ideolojik, siyasal ve pratik bakımdan sovyet rejimini benimsemeye ve burjuva demokratik parlamentoyu dağıtmaya—ya da dağıtılmasına izin vermeye—*hazır* olup olmadıkları sorunudur *(aç. İ.K.K.)* (4)

Buradan rahatlıkla anlaşılacağı üzere, sorun, tek başına komünistler böyle düşündü, herkes de mutlaka öyle düşünüyordur sorunu değildir. Komünistler iktidarı aldıktan sonra bile burjuva parlamentosunu hak ettiği yere kaldırıp atarken yine de kitlelerin soruna yaklaşımını ve onların ideolojik, siyasal ve pratik bakımdan buna hazır olup olmadıkları noktasını M-L'ler devamlı olarak gözönünde tutmuşlardır. Yukarıda kitlelerin durumunu tahlil eden Lenin, bundan hareketle seçimlere katılınması gerektiği sonucuna varmıştır. Lenin şöyle diyordu:

"Ama buna karşı bolşevikler, Kurucu Meclisi boykot etmemişlerdi; *ve tam tersine, iktidarın proletarya tarafından elde edilmesinden önce* ve sonra *seçimlere katılmışlardı."* (5)

Sorunun kısa da olsa teorik bir sunuşunu yapıp Rus Bolşeviklerinin sorunlara yaklaşımını ortaya koyduktan sonra bir de kısada olsa ülkemizde boyacı küpüne batıp çıkma misali bir çırpıda "Bolşevik" oluveren YD Hizibinin bu konudaki saçmalamalarına değinelim. Hizip de tıpkı Alman ve Hollanda'lı "sol"lar gibi (eh nede olsa Avrupa kafalıdırlar) çok keskin laflarla işi geçiştirmeye çalışmaktadırlar. Yukarıda ML'lerin anlayışını koyduk. Şimdi Hizibin ne söylediklerini, onlarla bir karşılaştırın o zaman hizibin soruna nasıl iradi yaklaştığını çok rahat göreceksiniz. Hizip şöyle diyor:

"Komünistler açısından esas görev milyonlarca kitleyi harekete geçirmek değil; en ileri kesim arasında propaganda çalışması ile onu komünizm davasına kazanmaktır."

Burada soruna sadece komünistler ve ileri kitleler açısından yaklaşıldığı gayet açıktır. Eğer hizip bunlara bir çağrıyı planlıyorsa bunlar için sorun zaten açıktır. Bu ileri kitleler için parlamento ve seçimler zaten ömrünü doldurmuştur. Hizip bunlar için kendini yormasın(!) Kitleler, yani Lenin'in deyimiyle karşı-devrimin ve gericilerin kuyruğuna takmak istediği kitleler için ne yapılıyor? E.. canım hizibe bunlardan ne! onun için bunların anlamı yok. Öncüyü komünizme kazanacak ya(!!!) Bu kafa ve bu gidişle ancak kendi kendinizi kazanabilirseniz ne mutlu size. "Komünist Partisiyim" diye ortaya çıkacaksın, ülke sorunlarına da böyle yaklaşacaksın. Hizibin saçmalıkları böyle bitmiyor. Son çıkardıkları yayınlarında kendi içlerindeki tartışmaya verdiği cevapta hizibin gerçekten de kitlelerin durumuyla hareket etmediği ve kendi dar dünyasıyla sorunlara yaklaştığı gayet açıkça ortadadır. Hizip şöyle diyor:

"Bu görüşleri savunan yoldaşlar, birinci olarak, seçimlere karşı tavrın saptanmasında; partinin içinde bulunduğu durum; içinde bulunduğumuz anda esas görevler vb. gözönünde bulundurmuyorlar. Tavrın saptanmasında kıstasları "kitlelerin içinde bulunduğu durum"dur. Bu noktada yoldaşların tavrı, oportünist-revizyonist cephedeki birçok unsurun tavrıyla birleşmektedir."

Biz şimdi burada yazılanlar üzerinde birer birer duracak ve saçmalıkları ortaya koymaya çalışacağız. Birincisi: "Partinin içinde bulunduğu durum içinde bulunduğumuz anda esas görevler vb."

Yukarıda sayfalarca M-L'lerin soruna yaklaşımını ortaya koyduk. Hizip için sorunun ve önüne koydukları görevlerin(!!!) bu anlayışlarla ne denli uyum içinde olduğu konusunda sonucu okuyuculara bırakıyoruz. Hizip parti inşasının birinci aşaması deyip yanıp tutuştuğu zırvalıklarla, ki bu süreninde çok uzun bir süreyi alacağını belirtmeleriyle özünde kitlesini mücadele etmemeye sevketmektedir. Sosyal hayat da bunu zaten kanıtlamaktadır.

İkincisi: Tavrın saptanmasında kıstasları; "Kitlelerin içinde bulunduğu durumdur"

Evet bizce, yani M-L'lerce bu sorun hayati derecede önemlidir. Hizip için bu sorun nedir peki, bunun cevabını açıkça versin. Hizip tavrını neye göre belirlemektedir? Bu soruların cevabını verince soruna nasıl iradi ve salt kendi düşünceleriyle yaklaştıkları ve bu konuda "sol"ların konumunda olduğu açıkça ortaya çıkacaktır.

Tavrın saptanmasında kitlelerin durumu, yani ülkenin objektif koşulları hayati derecede önemlidir. Bu konuda bizlerin önünde çok güzel örnekler vardır. Kendine "Bolşevik" diyen hizip böyle bir ad vurmakla Bolşevik olmaz. Birazda onun taktiklerini incelerse o zaman Bolşeviklerin soruna nasıl yaklaştığını öğrenir.

1908 yılında Duma seçimleri gündeme geldiğinde Lenin, ülkenin içinde bulunduğu objektif koşullar ve kitlelerin ruh halini de hesaba katarak Dumayı boykot etmedi. O dönemde Bolşevik Parti içinde tıpkı bizim hizip gibi hazır reçeteler ve kalıplarla yola çıkan "sol" Bolşevikler diye bir grup ise 1905 seçimlerinde izlenen boykot

taktiğinin aynısının 1908'de de uygulanmasını istedi. "Sol" Bolşevikler bütün çabalara rağmen böylesine diretmeleri sonucu partiden atıldılar. "Sol" Bolşeviklerle polemik yürüten Lenin, onların 1905 ile 1908 arasındaki farkı göremediklerini belirtir. Peki nedir bu fark?

1905 dönemine gelindiğinde Rusya'da devrim dalgası çok yükseklerde seyretmekteydi. Kitlelerin ruh hali daha ileri militan mücadelelere yatkındı. Ekonomik grevlerin siyasal grevlere ve kitle hareketlerinin de en sonunda Çarlığa karşı ayaklanmaya dönüştüğü bir dönemdi bu dönem. Ve Bolşeviklerin bu dönemde izledikleri Dumayı Boykot tavrı doğruydu ve ülkenin içinde bulunduğu bu objektif durum gereği bu tavır alınmıştı.

1908 dönemleri ise; 1905 devriminin yenilgisinin ardından gelen (1907-1910)'lu irtica yıllarıdır. Çarlık zafere ulaşmış, bütün devrimci ya da muhalif partiler ezilmiş, siyaset yerine bir durgunluk, yılgınlık, bölünme, dağılma, davayı terkediş, ahlaksızlık, başı bozukluk almış yürümüştü. Felsefi alanda idealizm ise gittikçe artan bir eğilim görüyordu.

İşte 1905 ile 1908'li dönemlerde Rusya'nın objektif koşulları böyleydi. Bundan dolayıda böylesine iki farklı koşulun doğurduğu farklı tavırlar kendini gösterdi. "Sol" Bolşeviklerin hatası bu koşulları görmemek ve 1905'in taktiğinin aynısını 1908'lere uygulamaktı. Lenin "Sol" Bolşeviklerin bu tavrını eleştiriyor. Ve bir Boykot tavrının uygulanmasının, onarılması zor bir yanılgı olacağını belirtiyor ve şöyle diyordu:

"Buna karşılık, bir yandan devrimci dalganın hızlı bir yükselişinin ve bu dalganın ayaklanmaya varmasının beklenmeyeceği bir sırada ve öte yandan burjuva monarşisinin yeniden dirilişini meydana getiren tarihsel durumun legal çalışma ile illegal çalışmayı birleştirmeyi gerekli kıldığı bir sırada, 1907-nin 1908'in ve sonraki yılların boykotu, ağır ve onarılması zor bir yanılgı oldu." (6)

Gerek bu alıntıdan ve gerekse 1905 ile 1908 yılları arasındaki kitlelerin durumu ve Bolşeviklerin bundan hareketle takındıkları tavrı gözönünde bulundurduğumuz zaman bizim pek gayretkeş hizibin *"Tavrın saptanmasındaki kıstasları, "kitlelerin içinde bulunduğu durum"dur. Bu noktada yoldaşların tavrı, oportünist-revizyonist cephedeki birçok unsurun tavrıyla birleşmektedir"* şeklindeki saçmalıkları daha da açıkça ortaya çıkmaktadır. Bu konularda kimin oportünist ve revizyonist olduğu, kimin soruna iradi yaklaştığı ve ML'lerin sorunlara yaklaşımından Hizibin ne kadar uzak olduğu gayet açıkca ortaya çıkmaktadır.

Hizip, bizim bu konudaki tavrımızı "Cin olmadan adam çarpma" olarak nitelendiriyor. Son olarak şunu söyleyelim ki, eğer Cin olmadan hizibe çarptıksa ve hizip bundan yakınıyorsa, bu bizce iyidir. Birde Cin olup çarparsak hizibin herhalde korkusundan ödü patlar ve ölür. zaten komada olan hizibin ölümü eninde sonunda bizim elimizden olacak herhalde.

Yine bu konuda Dev-Sol vb. gibi siyasetlerde üç aşağı beş yukarı hiziple aynı tavrı takındılar. Dev-Sol'da bildirisinde keskin devrimcilik ve tutarlı tavır adına o da içinde bulunduğumuz objektif koşullardan kopuk hareket etti. Yukarıda uzunca üzerinde durup yürüttüğümüz eleştiriler Dev-Sol içinde geçerli olduğundan bu konuda tekrar yapmamak için sorunu geçiyoruz.

Üzerinde durmak istediğimiz bir konuda Boykot tavrını yanlış gören ve kitlelerin durumunuda gözönüne aldığını iddia eden ve dağıttığı bildiride yerli-yersiz "İşçi-Köylü Sovyetleri" sloganını atan "TKP/ML Hareketi" denilen grupçuğun tavrıdır. Merkez Komitesi imzalı olarak dağıttıkları bildirilerinden bazı incilere göz attığımızda ne kadar da saçmaladıkları ortadadır.

Seçime katılan 3 partiden sadece MDP'yi faşist gören diğerlerini ise Özal'ın gerici, HP'de faşizmin oyuncağı gören "TKP/ML Hareketi" bu "usta" tespitlerinden sonra bu partilerden hiç birine oy verilemeyeceğini, kendilerinin de bağımsız aday gösteremeyeceklerini vs'yi belirttikten sonra şöyle diyorlar.

"Bu böyledir diye seçimlere katılmayacakmıyız ? Hayır. Yapılması gereken şudur: sandık başına gidip, sandığa yasal olarak geçersiz sayılacak (anti-faşist, anti-emperyalist sloganlar yazılı kağıt parçaları, mühürsüz, yırtık, şu ya da bu şekilde tahrip edilmiş) oy pusulaları atmaktır. (aç —İKK) *İşçi sınıfının parlamento seçimlerindeki biricik doğru tahlili budur. Seçimlere katılan partilere oy yok;* ama evde oturmakta yok. (aç —İKK) *sizleri eyleme çağırıyoruz.* (Aman ne eylem —İKK'nın notu) 6. Kasımda sandık başına. (aç —İKK)

Burada "TKP/ML Hareketi"nin ağzından dökülen inciler, coğrafi keşiflerin başladığı çağlarda, "Kristof Kolomb vb. keşifçilerin arayıpta bulamadıkları şeylerdi. Ama çok şükür ki, "TKP/ML Hareketi" bugün bizleri bu zahmete sokmaktan kurtarıyor. Yaptıkları çağrı, hem de "proletaryanın biricik doğru tavrı olarak iddia ettikleri çağrılarının, cuntanın ve seçime katılan partilerin tüm konuşmalarında, tehditkar bir şekilde, kitleye kabul ettirmek istedikleri çağrılarla ne kadar uyum içinde olduğuna bakmalıdırlar. Cuntanın başı Evren sandık başına gitmeyin diyenleri Komünistlik ve bölücülükle suçlayıp mutlaka herkesin sandık başına giderek oyunu atmasını ve bununda bir vatandaşlık görevi olarak lanse edilmesini hepimiz çok iyi biliyoruz. "TKP/ML Hareketinin" bu şekilde, hem de bir "eylem" olarak yaptığı çağrısında subjektif niyeti ne olursa olsun objektif olarak cunta ve cunta denetiminde oluşan partilerin istemleri doğrultusunda yapılan bir çağrıdır.

Biz 6 Kasım seçimleriyle ilgili olarak çıkardığımız broşürde "TKP/ML Hareketi" vb'lerinin düştükleri hata gibi birçoğunun böyle bir yanlış anlayışa sapabileceklerini önceden görebildiğimiz için, bu soruna dikkat çekmiş ve şöyle demiştik.

"Bizim bugün pasif boykotun bir biçimi olarak ele aldığımız boş oy sorununa gelince, bundan kastedilen şey, bütün kitleler mutlaka sandık başına gitmeli ve boş oy atmalıdır anlamına gelmemektedir." (7)

Bizim burada ortaya koyduğumuz açık ve doğru olan anlayışımızı sözde eleştiren hizip bu tavrımızın Demireller, Evecitler ile cuntaya karşı birleşme olduğunu vs'yi belirtip şöyle diyor.

"TKP'sinden, TSİP'inden, Dev-Yoluna; Proleter Dayanışmaya, ve atmaya geldimi mangalda kül bırakmayan, devrimciler arası çatışmayı devrimcilik adına marifet sayan (Kimin ne olduğunu 10 Eylül 1983 günü cuntaya karşı yapılan yürüyüş alanında sadece biz değil dostta düşmanda gördü. —İKK) *Menşevik Partizan'a kadar geniş bir cephe 6 Kasım seçimleri ile ilgili olarak bir noktada çok açık bir biçimde Ecevit'lerle Demirel'lerle, cuntaya karşı birleşiyor.* Hepsi pratik olarak cunta-dışı muhalefetin (Hayret doğrusu. Hizibin böylesine tornistan yapması bizce fena değil. Bütün hakim sınıfların temsilcisi olarak gördükleri cuntadan; şimdi cunta-dışı faşist muhalefet vb. gibi laflar kullanmaya başladı. Bu muhalefet cunta dışıysa cunta içi olan ve cuntanın merkezinde olan kim ? Buna açıkça cevap vermelidir. İKK) çağrısına uygun olarak seçime katılmama ve boş oy verme çağrısı yapıyor.

Hizip'in ne kadar acz içinde olduğu gayet açıktır. Bizim tavrımızın, hakim sınıfların bugün seçime katılmayan bir kesiminden esinlenme olduğunu ileri sürerken ne kadar sahtekarlık yaptığı ortadadır. Biz bu konuda tavrımızı ortaya koyduk, hizip bunu eleştirsin, yoksa Doğru Yol ve SODEP'inde "Boş oy" atacakları yönündeki açıklamala-

Devamı Syf: 25'de

İşçi Mektupları

Kanımız Emiliyor, Kinimiz Bileniyor!

Bizler Kürdistan'ın çeşitli köylerinden gelen ve bir parça ekmek peşinde inşaatlarda çalışan Kürt ulusuna mensup işçileriz. Elimize ara sıra geçen İKK dergisini okuma fırsatını bulduyoruz ve çok olumlu karşılıyoruz. Bizlerin sorunlarına sahip çıktığı için İKK'nu kendi dergimiz biliyoruz. Ve bunun içinde sorunlarımızı İKK'ya yazmayı doğru bulduk. Bugüne kadar İKK'ya yazmamamızın nedeni, iyi yazı yazamayacağımız anlayışı idi. Bu mükemmeliyetçi anlayışın doğru olmadığını düşündük ve kötü de olsa bir yazı yazmayı doğru bulduk.

Önce buradaki çalışma koşullarımızı ve yaşantımızdan söz edelim. Bizler günde 8 saat durmaksızın mala, kürek sallamaktayız. Bir çoğumuz sigortasız olduğu gibi, hiç bir sosyal hakka sahip değiliz. Ve her an işten çıkarılma korkusuyla çalışıyoruz. Tabii sendikanın lafı bile yok. Bir yerde çalışabilmemizde allaha kalmış. Yağmur yağınca çalışamıyoruz ve yevmiyede yok tabii.

Aslında biz 8 saat çalışmamıza rağmen, 24 saatimiz işyerinde geçmektedir. Açıkçası bizler işyerindeki barakalarda, 5'er 6'şar kişilik koğuş dediğimiz tahtakurusu yuvalarında kalıyoruz.

Çalışırken kanımız iliğimiz emildiği, sömürüldüğümüz yetmiyormuş gibi, gece yattığımızda da tahta kurusu, pire gibi asalakların hücumuna uğruyoruz. Birde onlar kanımızı emiyorlar.

Bizlerin yaptığı binalarda kalmamıza izin verilmiyor. Ve yorgun argın işten ayrılıp, koğuşa girerken hep, bir ozanın "elimde yükselen binalarda bana yer yok" sözleri aklımıza geliyor. Kısacası kin ateşi başımızdan eksik olmuyor.

Hemen hemen hepimiz biraz para biriktirip köye ailemize göndermek, onları açlıktan kurtarmak için çalışıyoruz. Aldığımız ücrette ancak karın doyurmamıza yetecek kadar olduğundan, boğazımızdan kısarak, hiçbir gıda almaksızın, midelerimiz kuru ekmek, patatesle avutarak şişiriyoruz.

Biz çoğumuz çocuk yaşta gelişme çağında ihtiyarlıyoruz. İçimizde çocukluğunu çocuk gibi yaşayan yok. Çoğunluğumuz 12 yaşlarında gurbete çıkmışız.

Bizleri bu hayat koşullarına mahkum edenler, düşüncelerimizi mahkum edemiyorlar. Bizde düşünüyoruz ve ezilmişliğimizin sebebini her geçen gün daha iyi kavramaktayız.

Bizim esas düşmanımız, emperyalizmin uşağı komprador burjuvazi ve toprak ağaları sınıfıdır.

Biz ne topraktan kopabilmişiz, ne de özgür bir işçi olabilmişiz. Bazen köyde feodalizmin boyunduruğu altında, bazende şehirde burjuvazinin acımasız sömürüsü altında emeğimize, alınterimize el konulmaktadır. Ve esas olarak sorunumuz bağımsızlık ve toprak sorunudur.

Sorunumuzun çözümü ise cuntanın düzenlediği sahte seçimlerle değil, demokratik halk devrimiyledir. Bizlerden oy isteyen uşaklar, bu sömürü ve zorba düzeninin savunucularıdırlar. Bizde düşmanlarımıza oy verecek kadar aptal değiliz. Seçimde boş oy vererek, onlara yalanlarını, sahtekarlıklarını yutmadığımızı, aptal olmadığımızı gösterdik.

Bir işçi

Zafer Er-Geç Bizimdir!

İşyerimiz H.E. fabrikasında çalışan işçi sayısı 250'yi bulmaktadır. Daha önceleri (12 Eylül faşist cuntasından önce) DİSK genel işe bağlı durumda idi. Ancak cuntanın sendikal faaliyetleri yasaklamasıyla, temsilcilerimiz ve ilerici arkadaşlarımız gözaltında işkence gördüler ve aynı zamanda kimileri işyerine atanan emekli general ordu çeteleri tarafından sürekli takip ve baskı altında tutulmaktadır. Bu baskı bugünde devam etmektedir. Son olarak sözde sendikal çalışmalara izin veren cunta, hiçbir yetkiye sahip olmayan ve kendi varlığını dahi zor koruyabilen sendikal faaliyetlere izin vermiştir. Tabi bu sendikaların faaliyetleri ve sendikal kanunlar tamamen cuntanın istediği gibi düzenlenmiştir. Ve yine hepimizin bildiği gibi, kukla sendika Türk-İş çıkarılmış durumdadır. Bu sendikanın kime, kimin çıkarına hizmet ettiği ortadadır. Fakat biz yinede gelecek açısından yararlı olacağı inancıyla şimdilik Türk-İş'e üye olduk (Türk Genel İşe) şu anda şube yönetimi olacağı söylenmektedir. Bunun için bazı eski tecrübeli arkadaşlar yönetime önerildi. Ancak yukarıda da değindiğimiz gibi, sürekli baskılara devam etmektedirler. Mesela örnek verirsek, H isimli bir arkadaşımız propaganda ve örgütleme yapıyor iddiasıyla yöneticiler tarafından sorguya çekiliyor ve "komünistler yine canlanmaya başladı" şeklinde sözler sarf ediliyor. Bu durumdan kaynaklanan gelişmelerden dolayı, işyerimizde pek etkili olamıyoruz. Bunada işçilerin korkusu neden olmaktadır. Ama yinede elimizden gelen çabayı esirgemiyoruz. Fakat birşey daha öğrendik ki, bu da cunta ve cunta uşakları işçi sınıfı hareketinden öcü gibi korkmaktadır. Korksunlar, haklılar, ne kadar baskı olursa olsun, gelecek bizimdir. Ve cuntaya karşı kinimiz içimizde de olsa devam etmektedir. Bugün kendi içinde yanan ateş, yarın alev alev cuntayı ve kara düzeni sarıp alaşağı edecektir.

—KAHROLSUN FAŞİST CUNTA !

—KAHROLSUN İŞÇİLERİN ÜZERİNDEKİ BASKILAR !

—ZAFER ER GEÇ BİZİMDİR !

H.E. bir işçi

İşçi Sınıfının Örgütlü Gücü Her Engeli Aşacaktır!

Biz, genel hizmet sektörünün yüzlerce işçiden bir bölümüyüz. Bu mektubumuzla, Türkiye işçi sınıfının bir parçası olan bizler üzerinde var olan her türlü sömürü ve baskının, faşist cunta döneminde nasıl yoğunlaştığını, çok zor şartlar altında çıkarılan ve bizlere ulaştırılan gazetemiz İşçi-Köylü Kurtuluşu vasıtasıyla kamuoyuna duyurmak istiyoruz.

12 Eylül cuntasının sözcüleri, her fırsatta ağızlarını açtıklarında sağlanan huzur ve güven ortamından dem vurmaktadırlar. Oysa bizlerin ne bir huzuru, ne de bir güveni var. Cuntanın bahsettiği huzur ve güven, biz işçilerin her geçen gün daha da fazla sömürülmesi, açlığa, sefalete mahkum edilmesi pahasına patronlara, beylere sağlanan büyük vurgun ve kazanç ortamıdır. Çünkü, gerek bizim iş kolumuzda, gerekse diğer iş kollarında 12 Eylül öncesi sınırlıda olsa kısmi ekonomik, demokratik haklar gasp edilerek, patronlara tam bir vurgun ortamı yaratıldı. Mesela bizim iş kolumuzda 12 Eylül öncesi işçilerin sendikal örgütlenmesi oldukça yaygın olmasına ve bu örgütlenme sonucu, sendika yöneticilerini sıkıştırarak, birçok ekonomik hak alınabiliniyordu. İşçiler iş yerlerindeki sorunlara karşı şikayetlerini dile getirebiliyor, ortak tavır alıp, çeşitli mücadele yöntemleriyle patronları sıkıştırabiliyorlardı. 12 Eylül öncesi durumumuz gülük gülistanlık değildi ama, örgütlü gücümüz gelişip güçleniyordu, bilincimiz artıyordu. 12 Eylül cuntası, sendika ağalarının, sendikaların başına çöreklenmesinden faydalanarak, yoğun baskı, tehdit ve demogojilerle bizlerin örgütlememizi dağıttı. Yalnız bizim iş yerimizde birçok iş yeri temsilcisi demokrat işçi çalışmasına rağmen, son üç yıldır, sendikanın bir varlığı yoktur. İşçilerin en ufak bir kıpırdanışı şikayeti baskı ve tehditlerle boğulmaya çalışılıyor. Şu anda işyerimizde çok çeşitli sorunlar var.

Yer altlarında çalıştığımızdan kanallar çok kokar ve her an zehirlenebilinir. İşimiz gereği, zehirlenme normal bir olay durumuna gelmiştir. Zehirlenen bir arkadaşın vasıta parasını diğer arkadaşlar üstlenmektedir. Cumartesi ve pazar günleri mecburi olarak mesai yaptırıldığından dolayı, zehirlenen bir arkadaşın vasıta parasının dışında, tedavi ücretinide diğer arkadaşlar üstlenmektedir.

12 Eylül öncesi, zehirlenmelere karşı, kanallara girmeden hap alınıyordu. Kanaldaki zehirin etkisini, kanda kırıyordu. Cuntanın yaptığı yenilik, son üç senedir hap kaldırılmış, nedeni ise maliyetinin fazla olduğundandır. Dışarılarda çalıştığımızdan dolayı, her an hastalanabilme, kazaya uğrama ihtimali çoktur. Bunlara karşı hiç önlem alınmamaktadır.

Verilen bir iş şu kadar yapılacak denildi mi, mutlaka o yapılmalıdır. Verilen iş yapılmadığı taktirde, paydos mutlak geç olacaktır. Yani verilen iş mesai saati ile sınırlanmıyor, bunu aşıyor. Başımızda iş gösterenler, bizler gibi ücretli, tecrübeli işçilerdir. Yemek paralarını kendimiz ödediğimiz halde, karnımızı doyuramıyacak kadar az veriliyor, kalitesiz, pişirilmiyor ve etli yemek çok nadir görebiliyoruz.

Acil durumları olup, günlük izine ihtiyacı olan işçilere hafta sonunda bedava çalıştırmak şartıyla izin veriliyor. 12 Eylül'den önce izin ihtiyacı olan işçilere günlük izin veriliyordu. Cunta döneminde hiç izin yok, verildiği taktirde ya ücretinden kesilir, ya da karşılığında bir gün bedava çalıştırılır.

Projeler halinde yaptığımız işleri, 12 Eylül'den evvel proje bitiminde bir kaç gün istirahat yapma izni veriliyordu. Cunta döneminde buda kaldırıldı.

Bizler, kol gücüyle, kazma kürekle çalışan kadrolu memurlar ve sözleşmeli işçilerden oluşuyoruz. Memurların diğer zihin emekçilerine benzer hiçbir yanları yok. Memur sıfatı ile çalıştırıldıklarının nedenleri, yılda sadece iki ikramiyesi olan ve her ikramiye yarım maaş niteliği kadardır. Zihin emekçi memurlardan çok düşük ücret veriliyor. Toplu sözleşmelerden yararlanamazlar, sendikaya üye olamazlar,grev, yürüyüş yapamazlar, bunlar yasak olmasa bile, memur olduklarından kanunca bunlara yasaktır. Ayriyeten ücretlerinin arttırılması için herhangi bir talepte bulunamazlar.

12 Eylül darbesinden sonra, iş yerimizde de olduğu gibi, onbinlerce işçi memur statüsüne geçirilerek, bir dizi demokratik ve ekonomik hakları uzun süreli olarak gasp edildi. Sözleşmeli işçiler ise, her iki ayda, üç ayda bir sözleşme süreleri tazeleniyor. Günlük yövmiyeli çalıştırıldıklarından, bir günden fazla izin kullanırsa, izinli günlerin yövmiyesi kesiliyor, yıllık izin hakları yok. Senelik ikramiyelerden, yövmiye aylık tutarlarının üçte birini alabiliyorlar. Kadrolu olmadıklarından, ayakkabı, elbise verilmiyor. Kontratlı olarak işe alındıklarından, konulan şartlar altında imza attırılıyor, istedikleri zaman işten çıkartılabiliyor.

Başımızdaki ustalara her projenin bitiminde prim hakkı gibi, sus payı verildiğinden, işi yoğunlaştırmaya çalışıyorlar. Bir postada tüm işçilerin direnişi ile iş yavaşlatıldı mı, birşey yapamıyorlar, ama bir postada aynı oranda iş yavaşlaştırılmadı mı, eğer birkaç kişilerse, bunları postalar arası sürgüne gönderebiliyorlar.

İşyerimizde kadrolular, genellikle akraba olduklarından, yeni kadro alınmasında, yine akrabalarına öncelik tanınmasında ön ayak olarak akraba doldurarak, feodal baskılarla gericiliği körüklüyor ve sözleşmeli işçileri ve akraba olmayan işçileri baskı altına alınıyor. Patronlar bunu yapmakla bir taşla iki kuş vuruyor. Buradaki gericiliği körükleyerek, hem büyük vurgunlar vuruyor, hem işçilerin birleşmemeleri için biri birine düşürerek baskı, zulüm uyguluyor.

Biz bu oyunlara karşı, hepimiz işçiyiz, arkadaşız, kardeşiz, biribirimizi ezmeyelim, kavga etmeyelim diye, hem bu baskılara karşı, hem de işi yavaşlatmak için, sözlü propaganda yürütüyoruz.

Komprador potran-ağa devletinin üzerimizde oynanan oyunlarından erde olsa geçte olsa, hesabı sorulacaktır. Bunları yaptıklarının nedenleri bir yumruk olamadığımızdandır. Dağınıklığımızdan ve örgütsüzlüğümüzden dolayı bulunan baskı, sömürü, ve sömürüye karşı kinimiz ve öfekimiz enerjiye dönüşüyor. Bizler güçlerimizi birleştirdiğimiz, örgütlendiğimiz taktirde, aşamayacağımız hiç bir engel, yenemeyeceğimiz hiç bir güç yoktur. İçimizdeki huzursuzluğu, öfkeyi, kini birleştirerek mücadeleye dönüştüreceğimiz günler uzak değildir.

İstanbul'dan .... işyerinden,
İKK okuyucusu bir grup işçi

Emeğin Sesi Revizyonistlerinin Sahtekarlıkları Ve Gerçekler (1)

Değerli okuyucular;

Bundan bir süre önce Emeğin Sesi gazetesinde bizlerin "üç dünya'cı" olduğunu iddia eden ve siyasi olmaktan çok, yalan, uydurma ve tahrifatlara dayanan seri bir yazı yayınlandı. Bu tahrifatlarla dolu yazıya, bugüne kadar yazılı olarak bir tavrın takınılmamasının ne kadar istismar edildiğinin ve spekülasyonlar yapıldığının bilincindeyiz. Emeğin Sesi, bu konuda "bakın bize cevap veremiyorlar" vb. gibi epeyce gümbürtü kopardı. Biz, bu yazımızda, görevimizi gecikmişte olsa yerine getirmek, ve Emeğin Sesi'nin gevezeliklerine tavır takınmak istiyoruz. Çünkü, Lenin'inde dediği gibi:

"Devrimci gevezeliklere karşı savaş açmak gerekir, bunu yapmak zorundayız. Bu kesin ve mutlak bir zorunluluktur." (1)

Biz yazımızda, Emeğin Sesi (ES)'nin gevezeliklerine değinecek, ve bu konuda ki anlayışımızı ortaya koyacağız. ES yazarının alıntı yapma zahmetine bile katlanmadan kafasında yarattığı hayali şatolara nasıl Donkişotcasına saldırdığına değinecek ve bu konuda değerlendirmeyi okuyucuya bırakacağız.

Yine şunu belirtelim ki, biz, bu eleştiri yazımızda ES'nin kullandığı dilin aynısını kullanmayı doğru görmüyoruz. Ona, aynı yöntemlerle cevap vermeyeceğiz. Bizce sorun siyasi ve ideolojiktir. ES'nden de sorunlara siyasi olarak yaklaşmasını istiyoruz. ES yazarı, çöküşe gidişin ve yok olmanın yarattığı panikle sarıldığı kaleminden dökülen kelimeleri gözleri görmeyecek kadar körcesine yazmıştır. Bir devrimci hareketin hele hele kendisinin "Komünist Partisi" olduğunu iddia eden bir siyasi hareketin göstermesi gereken ağır başlılık ve olgunluğu göstermemiştir. Gerçek ML'ler, tüm olaylarda olduğu gibi, halk saflarındaki devrimci teşkilatlar arasında yürüttükleri siyasi ve ideolojik polemiklerinde de ihtiyatı elden bırakmazlar. Soruna duygusal ve tepkici yaklaşım yerine, bilimsel olarak yaklaşır ve her türden anti-ML sapmaları mahkum ederler. Hayatın her alanında ML'ler ile her türden oportünizm ve revizyonizm arasına çekilen kalın çizgiler burada da bütün berraklığıyla kendini göstermelidir. Bu mutlak bir zorunluluk olmalıdır. Bu yazımızda bir kez daha ES'ni uyarıyor, bu tür tavırlarından vazgeçmesini ve sorunlara siyasi olarak yaklaşmasını istiyoruz. Yoksa "Avrupa'da saltanat sürenler", "kalem, çakmak tuccarlığı" yapanlar, "şefler devrimciliği bırakın", veya "birkaç insanı ileri sürüp onların sırtından geçinenler" vb. vb. gibi adice ileri sürülen iddialarla birşey elde edilemez. Bu ne ES'ne, ne de aynı yöntemlerle hareket eden hiç kimseye bir yarar sağlamaz, bu tür şeyleri ancak ucuz hesaplar peşinde koşanlar yapar. ES yazarı, kendi kapandığı dar dünyası ile sorunlara yaklaşınca, hesaplarını elbette böyle dar ve kısa vaadeli yapmaktadır. ES'nin bu tür tavırlarıyla amacı, Partimizi karalamak, güya, saflarımızda geri bilinçli insanların kafasını karıştırmak ! Bunun ES'ne yararı ne olacak ? Bu tür yazılar ve bu yazılarda sahtekarca ileri sürülen adi iddialar bize değil kendinize zarar verir. Böyle yalan, dedikodu ve adi iddialarla dolu yazıları okuyan geri bilinçli insanlar, bizi bırakıp kollarını açıp sizlere mi koşaçaklar ? Bizce hiçte böyle olmayacaktır. Bu yazıları okuyan devrimci-demokrat kamuoyu, —ki buna en başta ES okurları da dahildir— sizler'n ileri sürdüğünüz bu adi iddialarınızdan dolayı, devrimcilerden ve devrimden soğursa, bu genelde halka ve devrime verilen bir zarardır. İşte burada da ES yazarının ucuz, pragmatist hesaplarının sonuçta nereye vardığı açıkça ortadadır.

Bizi, cuntaya hizmet etmek ve onun ağzından konuşmakla suçlamaktan geri kalmayan ES yazarına sormak lazım. Gerek cunta şefleri, gerekse onun uşakları gericiler komünistleri ve devrimcileri karalamak, ve onların etkilediği kitlelerin kafasını bulandırmak ve kendi saflarına çekmek için yürüttükleri propagandalarında kitlelere 'onlar saltanat sürüyor, ama sizin gibi yoksul insanları birbirinize düşürüyor ve sırtınızdan geçiniyorlar", gençlere ise, "yazık gençliğinize, kanmayın onlara" vb. gibi demogojiler yapmıyorlar mı ? ES'de yukarda belirttiğimiz noktalarda onlarla, yani, hakim sınıflar ve onların uşaklarıyla objektif olarak ne denli bir ağız birliği içinde olduğuna dönüp bir bakmalıdır. ES'nin iddiasına göre, güya, bizim, "şef"lerim Avrupa'da saltanat sürüyormuş ? Gerçekten de bunu iddia eden insanların biraz yüzü kızarmalıdır. Çünkü, düşmanda, dostta bizim önemli kadrolarımızın düşmanın eline geçtiğini, yine, Genel Sekreterimiz SÜLEYMAN CİHAN yoldaşta dahil, birçok değerli yoldaşımızı işkencehanelerde ve kahpe pusularda kaybettiğimizi çok iyi bilir. Eğer, ES'nin bu iddiaları birazcık doğru olsaydı, yıllardan beri sıkı bir biçimde aranan ve sonunda düşmanın eline geçtiğinde de komünist tavrını gösteren ve hakim sınıflarca katledilen SÜLEYMAN CİHAN'ın Avrupa'da yaşaması gerekirdi. Burada şunu belirtelim ki, örgütlerin bazı kadrolarının görev icabı yurtdışında, yani ES'nin belirttiği ES'nin de çoğu kadroları dışarda bulunuyorsa, bunlar saltanat mı sürüyorlar ?

Biz yazımızda ES'nin ileri sürdüğü tahrifatlara dayalı siyasi sorunlara ilişkin düşüncelerimizi açıklamaya geçmeden önce, ES'nin çokça bahsettiği, güya bizimde örtbas etmeye çalıştığımız bazı hususlara da değinmeyi zorunlu görüyoruz. Yazımızın esasını bu konularda polemik yürütmek oluşturmamasına rağmen, yapılan bu gevezeliklere ve istismar edilen bu konulara kısada olsa tavır takınmak gereklidir. Bu sorunlarda önceleri sayfalarca yazıldı-çizildi. Anlayan veya anlamak isteyen herkesin anlayabileceği kadar açık olan bu sorunlardan ES'nin hala medet umması bizce düşündürücüdür.ES, suya düşenin yılana sarıldığı gibi, bu sorunlara sarılmaktadır. Ama bunlarda ES-nin boğulmasını ve yok olmasını önleyemeyecektir. Peki nedir ES'nin istismar ettiği bu sorunlar ?

Sırasıyla ele alacak olursak bunlar: sözde bizlerin kitle çizgisini eleştirmek

istiyorlar, ama, bu konuda yine soruna siyasi yaklaşım ülkemizin gerçekleri ve Marksistlerin koşullara uygun olarak tespit etmesi gereken mücadele biçimlerinin neler olduğu vb. gibi sorunları ele alıp tartışma yürüteceği yerde, yok "beş işçiyi öldürdü", yok "Hasan Çakmağı öldürdüler", şöyle yaptılar, böyle yaptılar demekle yetiniyor. Şimdi şu üzerinde çokça gümbürtü koparılan işçi kılıklı 5 faşistin öldürülmesi meselesini devrimcilerle uzak yakın ilişkisi olan herkes çok iyi bilir. Ümraniye 1 Mayıs mahallesinde devrimci avına çıkan bu işçi kılıklı faşistler, taraftarlarımızca cezalandırılmışlardır. ES bunları nerdeyse yurtsever, devrimci veya demokrat insanlarmış gibi göstermeye çalışmakla ne elde etmek istiyor? Biz ES'ne eğer bunlar faşist değil ise bunu ispatlamasını ve sahip çıkmasını istiyoruz. Tersine biz bunların faşist olduğunu ve MHP'li olduklarını iddia ediyoruz, çünkü, bu faşistlerin ölüm yıldönümlerinde üyesi oldukları MİSK (Milliyetçi İşçi Sendikaları Konfederasyonu) anma toplantısı düzenledi ve bu ülküdaşlarının komünistler tarafından öldürüldüklerini açıkladılar. Tüm bunlara rağmen ES'nin bunlara niye üzüldüklerini bir türlü anlayamadık. (ES, bir dönem de Mazgirt'te İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın ölüm yıldönümü dolayısıyla düzenlenen gösteriye saldıran polis komserininde Partimiz tarafından cezalandırılmasına da üzülmüştü.) Burada yine şunu belirtelim ki, yapılan bu eylemin zamanı ve bunun partimiz kararı olmadan taraftarımız ve halktan insanların duygusal bir şekilde gerçekleştirmeleri ayrı bir tartışma sorunudur. Partimiz, o dönem bu soruna takındığı tavır ve dağıttığı bildirilerinde bu sorunuda işlemiş ve olayın nasıl geliştiğini açıklamıştı. ES'nin Dev-Yol'dan daha fazla Dev-Yol'cu kesilerek istismar etmeye çalıştığı diğer bir sorun ise, devrimci Hasan Çakmak'ın bir sempatizanımızca öldürülmesi sorunudur. Biz açığa çıkardığımız ve tüm kamuoyuna sorunun değerlendirilmesi için çağrı yaptığımız bu olayı hiçbir zaman savunmadık, bunun doğru olduğunu iddia etmedik, tersine bu eylemin karşı devrimci bir eylem olduğunu belirttik. Partimiz o dönem çıkardığı çeşitli yayınlarda ve dağıttığı bildirilerde bu konuyu ele almış ve bu konuda da ML'ler ile her türden revizyonist oportünistler arasına kalın bir çizgi çekmiştir. Bizim bu tavrımızı dostta, düşmanda çok iyi bilmektedir. İşin ilginç yanı, ES'nin kraldan çok kralcı misali, bu sorunun Dev-Yol'dan daha fazla istismar eder olmasıdır. Yine bizce işin ilginç bir yanı bu eylemleri bahane ederek bizim hakkımızda her türlü yalan ve demogojiye baş vuranların kendilerini sütten temiz sanmalarıdır. Oysa şöyle bir aynanın karşısına geçip kendilerine baktıklarında ellerine ve yüzlerine bulaşan devrimci kanını daha iyi göreceklerdir. ES yazarı, utanmadan bize şunu sorabilmektedir. *"Siz ve yandaşlarınız, faşist Evren'e bütün bu demogoji malzemelerini hazırlamadınız mı? Sizin çok keskin "sol" eylemler dediğiniz ve hala da yanlışlığını kabul etmediğiniz halktan yana dediğiniz bu eylemlerinizi faşistler kullanarak halkı yanına çekiyorlar. Bu sizi hiç düşündürmüyor mu?"*

Ne babacan tavır doğrusu! ES'ni gerçekten tanımayan biri belki burada söylenenlere kanabilir. Ama bizim gibi onun ne belkemiksiz oportünist olduğunu ve bukalemun hayvanı gibi konduğu yerin rengini alan ES'ni çok iyi tanıyanlara bu babacanlıklar beş para etmemektedir. Yine Hasan Çakmak olayını bahane ederek bizler hakkında "Adi bir cinayet örgütü" kararını alan Dev-Yol'da hakkımızda böyle bir karar alırken hiç yüzü kızarmadı. O da yaptıkları hakkında şimdiye kadar hiçbir şey olmamış gibi gayet rahat hareket etmektedir. Biz önce ES üzerinde duracağız. ES, şu çokça istismar ettiği ve "Toprak ağası" olduğunu ileri sürdüğü Yusuf Ağa meselesinin bahanesiyle yürütülen tartışmalar sonrasında kahpece kurdukları pusuya düşürüp bıçaklıyarak katlettikleri yoldaşımız CEMAL FERHAT hakkında ne diyor acaba? Yoldaşımızın kanına giren ve hala kendi saflarında olan bu devrimci katilinden ne hesabı sordu? Ve siyaset olarak bugüne kadar ne tavır takındı? Böyle bir belgesi varsa, yayınlamalıdır. Olayın ilk günlerinde yoldaşımızın katledilmesini hesabı sorulduğunda, kabadayılık yapan ES, "bu daha ne ki, yine yapacağız" vb. gibi tahrik ve provakatör davranışlarda bulunmuş ve provakasyonlar yaratmak istemişti. ES, bunların unutulduğunu mu sanıyor yoksa? Eğer böyle sanıyorsa aldanıyor. Halkımız ve biz bunun hesabını mutlaka soracağız. Ve ES'de bunun hesabını mutlaka vermelidir. Biz, o dönemde soruna duygusal yaklaşıp ES'nin provakasyonlarına gelmedik. Tersine sorunları açığa çıkarttık ve ES'ni teşhir ettik. Ama, ES'nin amacı bizce çok farklıydı. Onun tanrıya dua edercesine yalvarıp da gerçekleşmesini istediği şey, bizim de ES'nden bir devrimciyi vurmamızdı. İşte o zaman ES'nin duaları kabul edilmiş olacak ve ES muradına erecekti. Uzun zamandan beri doğum sancısını çektiği ve bir türlü yazılı olarak tavır takınamadığı "Partizan karşı-devrimcidir" düşüncesini böyle bir ortamı yarattıktan sonra piyasaya sürecekti. Biz, ES'nin bu planını çok iyi bildiğimiz için onların provakasyonlarına gelmedik, ve bu heveslerinide kursaklarında koymuş olduk. Hatırlanırsa ES o dönemlerde yer yer sözlü tartışmalarda bizlerin "karşı-devrimci" olduğumuzu söylüyorlardı. Bunun en somut örneği Malatya'nın Kürecik nahiyesinde faşistlerce İstanbul'da vurulan devrimci CAFER KARAHAN'ın cenaze töreninde yaşandı. Tören öncesinde siyasetler arasında yapılan görüşmelerde karşı devrimci olduğu için söz hakkı vermeyeceklerini rahatlıkla söyleyen ES, (ki, buna DHB, KAWA, Dev-Yol, vb...siyasetler şahittir) cenaze töreninde konuşma sırası geldiğinde konuşmaya başlayan yoldaşımıza kürekle saldırarak yarattıkları provakasyon, DHB ve bazı halktan insanlara saldırma ve hatta işi silah çekmeye vardırmaları çok güzel örneklerdir. Yine bu olayın ardından olayı kınayan bildirileri dağıtan yoldaşlarımıza ve Darıca köyünde DHB'lilere saldıran ve silahlarını alan yine ES değil miydi? Başına buyruk davranışlarıyla herşeyi hiçe sayıp bu olayları Elbistan köylerine yansıtanlar ES değil miydi? (DHB ilk dönemler diğer devrimcilerinde devrede oldukları toplantılarda soruna daha olumlu yaklaşırken, sonradan ES ile aynı konuma düştü. Onlarda ES'nin silahlarına el koydular.) Yine ES yazarının bizim yol arkadaşımız olduğunu iddia ettiği PKK'dar ile Elazığ, Tunceli vb. yerlerdeki devrimcilerin yoğun olduğu mahallelerde birbirlerine otomatik silahlarla ateş edip halktan insanların yaralanmasına neden olurken akılları nerdey di acaba? Aynı şekilde Gaziantep'te iki faşistin katil zanlısı olarak hakim sınıflarca aranan PKK'lı bir devrimciyi, Düztepe mahallesinde motorsikletle giderken tarayıp öldüren ve ardından birbirleriyle karşılıklı adam vuranlar yine ES değil miydi? Bu vb. örnekleri daha çoğaltabiliriz. Biz başta da belirttiğimiz gibi yazımızın esas amacı bu sorunlara genişcesine ele almak değil, bunun için bunlar üzerinde daha fazla durmuyoruz ve ES'nden bu sorunlara tavır takınmasını istiyoruz. Ve yine şunu soruyoruz;

Peki, siz hiç düşündünüz mü acaba bu eylemler ne tür eylemlerdir? Doğru mudur, yanlış mıdır? Ve sizin bu eylemlerdeki rolünüz nedir? Bu konuda tavır takının. Yine ES'ne sormak lazım: sizlerin yaptığımız bu eylemleri cunta ve gericiler kullanmıyorlar mı acaba? Yoksa size göre bu eylemler ağzınızdan hiç düşürmediğiniz ve çokça bahsettiğiniz, "Barikat savaşları mıdır?" yoksa. Eğer biraz devrimci sorumluluğunuz varsa, bu belirttiğimiz konularda tavır takınırsınız. Halkımı-

zın güzel bir sözü vardır: "İğneyi önce kendine dürt, sonra çuvaldızı başkasına."

Burada konu açılmışken kısaca şu sorunuda belirtip geçmek istiyoruz. Hasan çakmak olayında çok büyük gümbürtü koparan ve hakkımızda "adi cinayet örgütü" şeklinde orjinal kararlar alan Dev-Yol'un bu sorunlara yaklaşımı nedir acaba ? Kendileri öldürdükleri devrimciler ve onları öldürenler hakkında ne tür kararlar almıştır acaba ? Mesela; Kars'ta yoldaşımız ERGUN ALTIN'ı ve yine HY'dan VEDAT YILMAZ'ı ve yine Elazığ'da ALİ RIZA KOŞAR'ı vuranlar sizler değilmiydiniz ? Bunlar hakkında tavrınız nedir ? Hiç devrimci sorumluluk duyup bu konularda halka bir açıklamada bulundunuz mu ?

Biz burada tüm devrimci teşkilatlara bir kez daha seslenmeyi devrimci sorumluluğumuz gereği zorunlu görüyoruz. Bu tür şeyler ve yapılan ucuz hesaplar halka ve devrime zarardan başka birşey getirmez. Böylesine ucuz hesaplar uğruna devrimci teşkilatlar arasına ekilen düşman tohumları ve yaratılmak istenen sunni duvarlar mutlaka yıkılacaktır. Halk güçlerinin birliği önüne dikilen engeller sökülecektir. Çeşitli çirkin emeller uğruna yapılan bu tür devrimci olmayan eylemlerin hesabını halkımız mutlaka soracaktır. Ve ciddi olan bir teşkilat da hatasına ne denli ciddiyaklaşıp yaklaşmadığıyla gerçek niteliğini açıkça ortaya koyacaktır.

Biz, bu sorunlar üzerinde daha fazla durmayıp, ES ile siyasi ve ideolojik olarak yürüteceğimiz polemiğe geçmek istiyoruz. Seri olarak devam edecek yazımızın bu bölümünde, Cuntanın tahlili ve hakim sınıflar arasındaki dalaşmalar vb. konulara değineceğiz.

CUNTANIN TAHLİLİ ÜZERİNE

Bu konu faşist cuntanın yönetime doğrudan el koymasıyla birlikte, ülkemizde devrimci hareketlerce çokça tartışılan ve herkesin belirli bir sonuca vardığı bir konudur. Tüm oportünist ve revizyonistlerin ortak özellikleri cunta konusunda doğru bir bakış açısına sahip olamamalarıdır. Bunlar, arasında bazı farklılıklar olmakla birlikte, tümü cuntanın hakim sınıfların bütün kesimlerinin temsilcisi olduğu yönündeki düşünceleridir. Ama hayat ve bugün yaşanan pratik bu düşüncenin ne kadar yanlış ve gerçeklerle bağdaşmayan şeyler olduğunu açıkça ortaya koymuştur. Bugün ülkemizdeki geniş halk yığınları dahi kendi öz deneyimleriyle cuntanın niteliğini hele hele 6 Kasım seçimleri öncesinde cuntanın izlediği politikayı yakınen görünce bu konuyu şu veya bu ölçüde de olsa daha iyi kavrayabildiler. Halka önderlik adına yola çıkan oportünist ve revizyonistler ise düşdükleri bu kaba yanılgılarından bir türlü vazgeçmek istememekte ve bu tavırlarını inatçı bir şekilde devam ettirmektedirler. Bunlar bugünkü konumlarıyla bu konuda kitlelerin daha gerisine düşmüşlerdir.

Partimiz II. MK 2. toplantısından sonra çıkarılan "İçinde Bulunduğumuz Durum ve Merkezi Görevler Üzerine" adlı yazıda cuntanın tahlili konusunda şöyle deniliyordu: *"Hakim sınıfların "göbekçi" veya "merkezci" kanadı cuntanın merkezinde bulunurken, CHP'nin Güneş, Topuz, Eyüpoğlu kesimi bir kanadında, diğer kanadında ise, AP'nin MHP eğilimli olmayan kesimi yer almaktadır."* Biz bu soruna o dönemde durumun karışıklığından dolayı bugünkü kadar net bir şekilde değilde eksik olarak yaklaşırken bile, yine soruna oportünist ve revizyonistlerden daha farklı bakabiliyorduk. Daha sonraki gelişmeleri ve olguları iyi bir şekilde değerlendiren partimiz II. MK 4. toplantısında cuntanın durumunun ve önümüzdeki muhtemel gelişmeleri görmüş ve cunta konusundaki tesbitimizin eksik olan yönlerinin giderilmesi gerektiği konusunda görüş birliğine varmıştır. Bugün cunta, Amerikancı komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının en palazlanmış kesimi olan merkezci Kemalist-İnönücü kliğin temsilcisidir. Cuntanın ardındaki sanayiciler, Koç Holding, Eczacıbaşı, Koçmanlar ve Öztraklar'dır. Cuntanın siyasi alandaki akıl hocalığını ise Turhan Feyzioğlu yapmaktadır. Partimizin yaptığı bu tespit ve ülkemizdeki somut gelişmeler bu görüşlerin doğruluğunu pratikte çok açık bir biçimde kanıtlamıştır. Ve bugün gelinen aşamada ise birçok oportünist ve revizyonist grup, istemiyerekte olsa hakim sınıfların çeşitli kesimlerinin cuntayla olan çelişkilerinden ve "cunta dışı hakim sınıf muhalefetinden" bahseder olmuştur. Bu sorun, bu kadar açıkça ortadayken ve bizim yazılı düşüncelerimiz elde mevcut iken, ES bu yazılı belgelerden hareketle bizim düşüncelerimizi eleştirme yerine, kafasında uydurduğu hayali düşüncelerden hareket etmektedir. Ve şöyle diyorlar:

"Onlara göre, (bizi kastediyor —İKK) *hakim sınıflar arası çatışmanın da bir ürünü olarak iş başına gelen faşist cunta, ABD emperyalistlerinin 'göbekçi' kesminin çıkarlarını savunuyor."*

Şimdi buradaki tahrifatta:

Birincisi; ES, tırnak içinde yaptığı ve bizden bir alıntıymış gibi göstermek istediği şey, nerde yazılıdır. Böylesine sahtekarca davranacağına, alıntı yaptığı yerin ismini ve sayfasını bildirmelidir.

İkincisi; cuntanın Amerikancı komprador burjuvazi ve toprak ağalarının merkezci (göbekçide denilebilir) kesiminin temsilcisi olduğu sorunu doğrudur. ES'nin buna bir itirazı varsa, buyursun eleştirsin.

Üçüncüsü; işte oportünizmin beşerîksizliği burada yatıyor. Güya biz, cuntanın geliş nedenini, hakim sınıflar arasındaki çatışmalara bağlıyormuşuz..... !!! Kaynak nerede. Yine herhangi bir yerden bir alıntı yok. ES yazarı, önce kafasında bir hayali düşünce oluşturuyor, ondan sonra başlıyor bu hayali düşünceleri hayali şeylerle eleştirmeye. Biz sorunun daha iyi anlaşılması için ve ES'nin ve diğer oportünist, revizyonistlerinde varsa itirazları eleştirebilmeleri için darbenin geliş nedenlerinin neler olduğunu burada bir kez daha belirteceğiz. Bunu şöyle sıralayabiliriz:

a)— 12 Eylül faşist cuntasının en temel amaçlarından biri, genel olarak emperyalistlerin, özel olarak da ABD emperyalistlerinin ve uşakları komprador patronların, büyük toprak ağalarının, büyük bürokratların çıkarlarını korumak, ve bu çıkarları tehdit eden komünistlerin, devrimcilerin, örgütlü gücünü çökertmek ve yükselen halk muhalefetini bastırmaktı. (Sadece bu noktada bütün hakim sınıf kesimleri birlikte hareket ettiler.)

b)— Cunta; sarsılan devlet otoritesini yeniden işler hale getirmek ve içine düştükleri ekonomik krizin yükünü emekçi halkın sırtına yıkmayı amaçlıyor.

c)— Cunta Türkiye'yi; ABD emperyalistlerinin Orta-Doğu'daki çıkarlarını koruyan Orta-Doğu halklarına yönelik ileri bir karakol haline getirmeyi ve buna uygun koşulların yaratılmasını amaçlıyordu.

d)— Cunta; ABD emperyalizminin ülkemizdeki çıkarlarını, diğer emperyalist devletlerin etki alanlarını genişletmesine karşı koymayı ABD'yi güçlendirmeyi, diğer emperyalistlerin hareket sahalarının ABD lehine daraltılmasını amaçlıyordu. Bu amacın bir parçası olarak ülkemizde ABD'nin en palazlanmış uşakları olan merkezci kanadın diğer hakim sınıf kanatları aleyhine devlet iktidarı içindeki gücünü ve etkinliğini artırmayı, diğerlerinin etki ve gücünü ise azaltmayı amaçlıyordu.

e)— Cunta; uluslararası alanda ABD ve RSE'nin başını çektiği emperyalist kamplar arasındaki yoğunlaşan pazar dalaşında, ve bunun bir sonucu olarak ortaya çıkan emperyalist savaş kışkırtıcılığında ABD önderliğindeki emperyalist kampın Türkiye'deki çıkarlarını korumayı ve pekiştirmeyi amaçlıyor-

du.

Bizim, cuntanın geliş nedenleri hakkındaki düşüncelerimiz kısaca bunlardır. Yoksa ES yazarının iddia ettiği gibi, biz cuntanın geliş nedenini sadece hakim sınıflararası dalaşmanın bir ürünü olarak görmedik. Bunun aksini değil ES, hiçbir revizyonist oportünist ispatlayamaz. ES yazarı, güya, "usta" manevralarıyla işi geçiştirmeye çalışıyor, ama yine yakayı kurtaramıyor. (Müc. gazetesinin 8-1982) tarihli sayısından bir alıntı yapıyor ve hemen alta, bir dipnot düşüyor. Biz okuyucunun sorunu daha iyi kavraması için hem gazetedeki alıntıyı, hem de ES'nin yaptığı dipnotu aktaracağız.

Müc. gazetesi şöyle diyor:

"Bütün bunlarla birlikte şunu açıkça ifade etmeliyiz ki, faşist cuntanın esas hedefi (aç —Müc.) *emekçi halk sınıf ve tabakalarıdır. Onların mücadelesini her ne pahasına olursa olsun, bastırmaktır."*

E. Sesinin dipnot'u ise şöyle:

"Partizan revizyonistlerinin yazının içerisine bu tür notları serpiştirmesi, kimseyi yanıltmamalı, onlar sayfalarca yazdıkları yazıda, böyle bir iki laf ettikten sonra, esas olarak hakim sınıflar arası çatışmalar üzerinde durmakta, ve tüm tahlillerinide hakim sınıflar arası çatışmaya göre belirlemekteler." (ES. Sayı: 43)

Gerçekten de, ES yazarını "tebrik" etmek gerekir. Hayal dünyası epeyce güçlü bir insanmış. Bizim söylediğimizin kimseyi yanıltmamasını, herkesin onun hayali düşüncelerine inanmasını ne kadar da yüzü kızarmadan isteyebilmektedir. Hayret doğrusu ! Ona göre, biz ne yazarsak, ne söylersek hiç önemli değil, önemli olan kendisinin bizim hakkımızda ne düşünüyor olmasıdır. ES ve diğer oportünistler ve bugünkü revizyonist AEP cephesi Mao Zedung yoldaşa azgınca saldırılar yürüttüğünde de, Mao Zedung yoldaşın söylediklerine gözlerini yumarak, kendi kafalarında uydurdukları düşüncelerle ona saldırmışlardır. Bazen de, bizler Mao Zedung yoldaşın eserlerinde yazılı olan düşüncelerin ML'in diğer klasikleriyle gösterdiği uyumu kendilerine aktardığımızda da onlar, Mao'da böylesine doğru ve yanlış düşünceler biraradadır. Mao'nun eserlerinde böyle ML düşüncelerin yer alması yine de onun "küçük-burjuva yapısını değiştirmez" demeleri tüm revizyonist ve oportünistlerin karakteristik özellikleridir. Bundan dolayı ES'ni aynı karakteristik özelliği göstermesini yadırgamıyoruz.

ES yazarı yine cuntanın tahlili meselesini faşizm anlayışına kaydırmak istediğinde yine saçmalıyor, ve şunları söylüyor: *"onlar* (bizi kastediyor — İKK) *faşizmi devrimle, karşı-devrim arasındaki çatışmanın bir ürünü olarak değil, hakim sınıflar arası çatışmanın bir ürünü olarak görmüşlerdir."* (ES, Sayı: 43)

Biz; ES yazarına soruyoruz: nerede ne zaman böyle birşey söylenmiş, bu konuda neden bir alıntı veya bir kaynak gösterilmiyor ? Eğer ciddi bir teşkilat iseniz, sizi bunu ispatlamaya çağırıyoruz. Oysa gayet açık olarak bizim Partimizin Temel Belgelerini içeren, ve faşizm anlayışımızın da genişçe yer aldığı İ. KAYPAKKAYA'nın Seçme Yazıları vardır. Eğer burada yazılanlara bir itirazınız ve eleştirdiğiniz yönler var ise, sizleri bunu siyasi olarak eleştirmeye davet ediyoruz. Kaldı ki, cunta sorunu tartışılırken, faşizm cuntayla mı geldi ? Yoksa daha mı önceden vardı ? diye bir sorun hiç tartışıldı mı ? Biz, cuntanın gelmesinin nedenlerini yukarda izah etmiştik. Cuntanın yönetime el koyması burjuva demokrasisinin veya bir başka yönetim şeklinin faşist diktatörlüğe dönüşmesi değil, sivil faşist diktatörlüğün askeri faşist diktatörlüğe dönüşmesidir. ES'nin yazarının soruna tersinden yaklaşması bizim kafamızda bazı soru işaretleri doğuruyor. Yoksa ES böylesine şeyleri mi tartışıyor kendi içinde. Ve ES yazarının kafası birçok konuda açık değil, bu yazıya da yansımıştır. Bizim cunta tahlili meselesini eleştirirken ve bunun devletle ilişkisini koyarken çok yüksek perdeden "teoriler" yapmaya kalkan ES yazarı şimdide bakın ne diyor:

"Hakim sınıflar arasındaki çelişkilerin olduğu ve bağlı olduğu emperyalistlerin hakimiyeti için çalıştığı gerçeğini kabul etmek, suyun başını tutan hakim sınıf kesimi dışındakilerin devlet dışında kaldığı (aç —İKK) *onların "liberal", "anti-faşist" olduğu anlamına gelmez. Çünkü, faşist kamplar içinde çatışmalar olur."* ES yazarının su başlarını tutanlar vb. bahsetmesi bizce iyi birşeydir. Yalnız oportünizm yine burada işi çarpıtmaya vardırmakta, devletin su başlarını ellerinde tutanların sadece devlete sahip olduğunu, diğerlerinin ise devlet dışında kaldığını iddia etmesi gerçekten saçma birşeydir. Tartışılan konu devlet iktidarında daha fazla söz sahibi olan ve su başlarını tutanların kimler olduğu sorunudur. Astığı astık, kestiği kestik bir şekilde başına buyruk hareket eden cunta, hangi hakim sınıf kesiminin temsilcisidir. Gerek önce gerekse bu yazımızda tüm hakim sınıf kesimlerinin devleti savunma ve çıkarlarını koruma yönünde halka karşı birlikte hareket ettiklerini söyledik. ES, bizim bu konudaki düşüncelerimize cevap vereceği yerde sorunu bu noktada başka yönlere çekmeye, bir faşizme, bir devlet meselesine, bir emperyalist tekeller meselesine çekerek ve bunlarıda ciddi bir şekilde ele almadan sırf yazmak için sayfa doldurması bizce doğru bir tavır değildir. Yukarda belirttiğimiz alıntının diğer bir çarpıtması ise, "devlet dışına itilmek istenen" komprador burjuvazi ve toprak ağalarının "liberal", "anti-faşist" vb. oldukları sorunu ise, birincisi; hakim sınıflar arasındaki dalaşma ve sömürüden daha fazla pay alma meselesini ve bu anlamda onlar arasında devlet imkanlarından daha fazla yararlanma ve tuttukları su başlarını, musluklarını kendi taraflarına akıttıklarını yukarda işledik. İkincisi ise; bunların, yani, "devlet dışına itilmek istenenlerin", "liberal", "anti-faşist" vs. olmaları meselesine gelince, bunu kim nerde iddia etmiş. ES'nin böyle birşeyden bahsetmesi bizce anlamsızdır. Biz ülkemizde komprador burjuvazi ve toprak ağalarının bütün kesimlerinin faşist olduğunu söylüyoruz. Bu konudaki düşüncelerimiz yeni değildir. İBRAHİM KAYPAKKAYA yoldaş bu konuda şöyle diyor:

"Faşizm her hangi bir emperyalist ülkede olduğu gibi, tekelci burjuvazinin diktatörlüğü değildir; Türkiye'de ve Türkiye gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde faşizm, komprador büyük burjuvazi ve toprak ağalarının diktatörlüğüdür." (2)

Bizce işin ilginç olan yanı, ES'nin CHP hakkındaki değerlendirmeleridir. Ve bugünde onun devamı olarak ortaya çıkan SODEP hakkında acaba ES ne düşünüyor ? Cunta dışında kalan SODEP'e "liberal", "anti-faşist" vb. diyor mu acaba ? Bu konuda da tavrını net olarak belirlemelidir. İşte o zaman kimin ne savunduğu açıkça ortaya çıkacaktır.

ES yazarının diğer bir çarpıtması ise şudur: *"Partizan'a göre ise, MHP, MSP, AP, vb'nin yasaklanması hakim sınıfların bir kesiminede siyasetin yasaklanması ve Avrupalı emperyalistlerin Türkiyede sömürüsünün de yasaklanmasıdır."* (ES, Sayı: 43)

Burda yazılanları tek tek ele alırsak. Birincisi: biz, Avrupalı emperyalistlerin Türkiye'deki sömürülerinin yasaklandığını ve onların Türkiye'nin yarı-sömürge statükosunda rollerinin olmadığı vb'ni söylemiyoruz. ES bu konuda işi çarpıtmaktadır. İkincisi ise; hakim sınıfların bir kesimine geçici bir sürede olsa, siyasetin yasaklanması meselesine gelince, evet biz bunu söylüyoruz. Aksini iddia eden varsa, ya körtür, ya da ülke gerçeklerinden haberi yoktur. Hakim sınıflar arasındaki dalaşmalar meselesi ülkemizde yıllardan beri süregelmektedir, ve bu, ülkemizin emperyalizme bağımlı yarı sömürge, yarı-fe-

odal iktisadi yapısından kaynaklanmaktadır. Ülkemizde hakim sınıflar hiçbir dönem kendi içlerinde bir bütün olamamışlardır. Ülkemiz tek bir emperyalist gücün hakim olduğu sömürge ülkelerin tersine, birden fazla emperyalist gücün tahakkümü altındadır. Farklı emperyalist tekellere bağlı olan ülkemizdeki komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları arasında iktidarda daha fazla söz sahibi olma ve devlet imkanlarından daha fazla yararlanma yönünde devamlı bir dalaşma süregelmiştir. Bu dalaşmalar bazan öyle büyük boyutlara ulaşmıştır ki, birbirlerinin hayatlarına dahi rahatlıkla son verebilmişlerdir. Bu, birinin ilerici, veya diğerinin faşist olduğundan değil, ikiside faşist olmalarına rağmen yaşanılan gerçeklerdir. Ülkemizde tek partili dönem olan Milli Şef döneminden günümüze kadar bu dalaşmalar kendini göstermiştir. 12 Eylül öncesi ve 12 Eylül sonrası dönemlerde ise hakim sınıflar arasındaki bu dalaşmalar kendini çok açık bir şekilde göstermiştir. 12 Eylül öncesi dönemde Devlet otoritesinin sarsıldığı ve yönetemez duruma gelindiğinde hakim sınıf sözcüleri birbirlerinin ipliklerini pazara çıkarırcasına kıyasıya mücadele etmiş, ve birçok sözler sarfetmişlerdir. Hakim sınıfların sözcülerinin bu birbirlerine düştükleri donemde devreye giren ve basında "ünlü" generaller mektubunun yayınlanması ve ardından 12 Eylül darbesi ve parlamentonun feshi ve hakim sınıf partilerinin kapatılması ve sözcülerinin tutuklanması yaşanan gerçeklerdir. Eski siyasiler olarak adlandırılan, Demirel, Ecevit, Erbakan, Türkeş, vb.....ler tutuklanıp cezaevine konulurken, cuntanın tezgahlayıcılarından ve akıl hocası olan Turhan Feyzioğlu'nun kılına bile dokunulmadığı, hatta daha da mükafatlandırılmak istenilip, başbakanlığa getirilmesi düşünülürken, kısa dönemde cunta ve ardındaki güçlerin hemen halk kitlelerinin nezdinde açığa çıkmaması için bu plandan vazgeçildi. Ve perde arkasındaki rolünün devam etmesinin kendilerine daha uygun olacağından bu plandan vazgeçildi. Bu gelişmeler bile Feyzioğlu'nun durumunu açıça ortaya koymaktadır. Yine daha sonra oluşturulan Danışma Meclisi'nin üyelerinin büyük çoğunluğunun Feyzioğlu'nun adamlarının yani eski CGP'lilerden oluşması varolan gerçeği daha da açıkça ortaya sermiştir. Cuntacı merkezi kanat ile diğer hakim sınıf klikleri arasındaki çelişme 1983'ün Mayıs'ına kadar esas olarak ekonomik alanda kendini gösterdi. Devletin kredi musluklarının başına geçen merkezci kanat, ganitimetin bölüşümünde hiçte "adil" davranmıyor, yoğurdun kaymağını kendisi yiyordu. Bankası ve bankerlik kuruluşları olmayanlar serbest faiz politikasına karşı çıkıp, devletin kendilerine daha ucuz kredi vermesini istiyorlardı. Yine biribiri ardına iflas eden şirketleri kurtarma sorununda da cuntacı merkezci kanat yine "adil" davranışını gösteremedi. Kendi temsil ettiği kesimdeki kuruluşlara devletin büyük imkanlarını açarken, örneğin Asil Çeliğin kurtarılmasına milyonlar harcanırken, birçok işletme iflas etti. Yine birçok bankaya el kondu. Mayıs 83'ten sonra ise, hakim sınıfların ekonomik alanda süren dalaşmaları siyasi alanda da kendini gösterdi. Siyasi partilerin oluşumu ve seçimler sorunu yaklaştıkça bu çelişki her geçen gün biraz daha derinleşti. Cunta eski AP'nin devamı olan Büyük Türkiye Partisini kapattı. Demirel dahil, birçok yöneticisini ve bazı siyasileri Çanakkale'de mecburi ikamete tabi tutarken, Doğru Yol partisi adı altında örgütlenen eski AP'nin devamı partiyi Veto ağına takarak seçime girmesini engelledi. Yine CHP'nin devamı olan SODEP'in akibeti de doğru yol ile aynı oldu. Biz bu gelişmeleri çok geniş ve detaylı bir şekilde izah etmek istemiyoruz. Çünkü daha çok kısa bir süre önce bu gerçekleri hepimiz çok yakından yaşadık. En sıradan insan dahi cuntanın taraf tuttuğunu ve bu partileri bilinçli olarak engellediğini söyleyebilmekteyken, halka önderlik adına yola çıktıklarını iddia eden revizyonist ve oportünistler bu gerçeği bir türlü kabul edememektedirler. Burada bir kez daha soruyoruz. Madem AP'de, CHP'de vb'de cuntanın içinde idiyse, neden bunların seçime girmesi önlendi. Bunun cevabını vermelisiniz. Madem cunta tüm hakim sınıfların temsilcisi ise, neden bazılarına üvey evlat muamelesi uygulanmıştır. (Her halde bunların ilerici, devrimci partiler olduğunu kimse iddia etmiyor.) Eğer ES ve diğer oportünist ve revizyonistler düşüncelerinin doğruluğunu savunuyorlarsa burda sorduğumuz sorulara açıkça cevap vermelidirler. İşte o zaman kimin soruna nasıl yaklaştığı ve kimin sapla samanı birbirine karıştırdığını göreceğiz.

DEVAM EDECEK

DİPNOTLAR

(1) Anarşizm ve Anarko Send.Syf: 171
(2) İ.K. Seçme Yazılar. Syf: 293

...İhbarcıların Sonu

Baştarafı Syf: 15'de

men sonra ortaya çıkarmış ve 18 Ekim günüde cezalandırmıştır.

EMEKÇİ HALKIMIZ !

Partimiz: bölgemizin somutunda evlatlarınızın kanını içen, size zulüm getiren başta faşist cunta ve onun içimizdeki kolları iblis sürüleri ihbarcılara karşı mücadeleyi yılmadan sürdüreceğine bir kez daha söz veriyor; hiç bir ihbarcı ajan cezasız kalmayacaktır.

Yoldaşlar, tüm devrimciler: Yapılan hatalardan dersler çıkaralım. Randevular konusunda oldukça hassas ve duyarlı davranalım. Her taraftara veya köylüye aşırı güven duymayalım.

Sizler ajan ve muhbirciler; sizlerede bir kez daha sesleniyoruz. Siz bizi ihbarlamakta, bizde sizleri cezalandırmakta serbestiz, adi niteliğinizi terk ederek Partimize teslim olun. Düşman, ancak sizin ölülerinize sahip çıkabilir, fakat halk ise sizi nefretle anar. Partimize teslim olmazsanız, sonunuzun Müslüm ve Hayri Yıldırım gibi olacağını bilmelisiniz. Faşist devletin resmi faşistleri: Size gelince ! Bir gün mutlaka sizin kapınızıda çalacağız, bugünler uzak değildir. Siz nasıl ihbarcıları "bir biz biliriz, birde allah bilir" dediniz ise de, bu yalan ve palavralarınızı bir ay geçmeden ortaya çıkardık ve temizledik. Ama sizlerin sonu belki bir ayda olmayabilir, ama sonunuz mutlaka olacak ve Partimizin elinden olacaktır. Bunu böyle bilesiniz !

—HİÇBİR AJAN VE MUHBİR CEZASIZ KALMAYACAKTIR !

—ALİ KARADAĞ, AZİZ SÜER, MURAT DİRİ YOLDAŞLARIMIZIN KANI YERDE KALMAYACAK !

—KAHROLSUN FAŞİST CUNTA VE ONUN ÇÖMEZLERİ!

—YAŞASIN HALK SAVAŞI !

—YAŞASIN PARTİMİZ TKP ML VE ÖNDERLİĞİNDEKİ TİKKO—TMLGB !

30 Ekim 1983
Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist
.... Gerilla Bölgesi
Parti Bölge Komitesi

Halk Düşmanı İhbarcıların Sonu

EMEKÇİ HALKIMIZ !

26 Eylül 1983 sabahı acılı bir gün daha yaşamıştık. O gün, halkımızın üç değerli evladını, Partimizin üç değerli elemanlarından olan ALİ KARADAĞ, AZİZ SÜER, MURAT DİRİ yoldaşları kaybetmiştik. Halkımız bu üç yiğit komünist evlatlarının acısını yüreğinin derinlerinde hissetmişti. Her zaman olduğu gibi, biz komünistlerde yoldaşlarımızın kayıbından doğan acıyı bilincimize gömüp, mücadele azmimizi daha da bilemiştik. Ve yoldaşlarımızın ölümü ile yayınladığımız bildiride onların katillerinden ve ihbarcılarından hesap soracağımızı söyleyerek halkımıza söz vermiştik.

Yoldaşlarımızı ihbarlayarak ölümüne neden olan üç beş kuruşa satılmış toplumun yüz karası bu halk düşmanı unsurları ortaya çıkarmak için, partimiz olaydan hemen sonra harekete geçerek, çeşitli ip uçlarını değerlendirdi. Yapılan ön soruşturma sonucunda yoldaşlarımızı ihbarlıyanların kimlerin olduğu tespit edildi. Daha sonra ise, Partimizin yaptığı bir operasyon sonucunda gözaltına alındılar. İki gün gözaltı süresi boyunca yapılan sorgulama sonucu, ön sorgulamada elde edilen bilgiler doğrulanarak yoldaşlarımızı ihbar edenlerin bir bölümünün Hayri YILDIRIM ve Müslüm Yıldırım olduğu tespit edilmiş, ölüm kararı alınmış, infaz 18 Ekim 1983 tarihinde bacaklarından asılarak ve kurşunlanarak yerine getirilmiştir. Bu cani unsurların ortaya çıkarılması için, halkımızın Partimize verdiği gönüllü destek ve yardımlar için, Partimiz adına teşekkür etmeyi devrimci bir görev biliriz.

EMEKÇİ HALKIMIZ !

Emperyalistler ve onların uşakları olan komprador patronlar ve toprak ağaları yıllardan beri bizi acımasızca sömürüyor. İçine düştükleri ekonomik ve siyasi krizin yükünü biz emekçilere yüklüyor. Emekçi halkımız bir parça ekmeğe muhtaç iken, onlar zevk ve sefa içinde yaşıyorlar. Onlar kendileri için zevki-sefa, halk için baskı, zulüm, sömürü demek olan bu düzenlerini ayakta tutabilmek için her türlü adi yöntemi benimsiyorlar ve uyguluyorlar. Halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelemizi bastırmak için işkence çarklarını harıl harıl işletiyorlar. İşkencehanelerde, darağaçlarında, cezaevlerinde, sokak ortalarında, dağlarda isyan ateşi tutuşturan komünistleri, devrimcileri katlediyorlar.

Hakim sınıflar kendi saltanatlarını ayakta tutabilmek ve kendi devranlarını sürdürebilmek için ajan ve muhbir örgütlenmesinede, genel olarak her zaman, özel olarakta 12 Eylül askeri faşist darbesinden sonra daha da ağırlık vermişlerdi. Bu yolla kendi ömürlerini uzatmaya çalışırken, devrimci mücadeleyi yok etmeye çalışmışlar ve milyonlarca para harcayarak gerçekleştiremediği bir çok amacını ve yakalayamadıkları devrimcileri, bu adi unsurların yardımı ile gerçekleştirmişlerdir. Ve bu uğurda milyonlarca para harcamış, bu niteliksiz unsurları, kasada para yok, fazla ücret işçilere verirsek, enflasyon durmaz derken, bunlara aylık bağlanmış, yüzbinlerce lira mükaafat verilmiştir.

EMEKÇİ HALKIMIZ !

İçinde bulunduğumuz toplum, saf bir yapıya sahip değildir. Doğrudan, iyiden, güzelden yana olan milyonlarca emekçi olduğu gibi; doğrunun, güzelin, iyinin düşmanı olan bir avuçta olsa karşı-devrimci sınıflar ve onların yardakçılarıda vardır. Bu kaçınılmaz bir durumdur. Komünistlerin tek amacı iyiden, doğrudan, güzelden yana olan, sömürünün ve baskının olmadığı bir toplum yaratmaktır. Bu mücadelede komünistlerin hiç bir şahsi çıkarı yoktur. Ancak bu amaçları gerçekleştirmek hiçte sanıldığı gibi kolay değildir. Bu amaçları gerçekleştirmek fedakarlık gerektirecektir. Partimizin varoluş amacıda tamamen halkımızı bu sömürü ve zulüm düzeninden kurtarmak ve sınıfsız toplumu gerçekleştirmek, komprador patron-ağa devleti, bu nedenlerden dolayıdır ki, Partimiz TKP/ML'e azgın bir şekilde saldırıyor. Onu yok etmeye çalışıyor, tabii ki, bu saldırıları yalnızca partimizle sınırlı kalmıyor, onlar, bağımsızlık ve demokrasiden yana olan bütün güçlere karşı saldırıyor.

İşte hakim sınıflar bu amaçlarını gerçekleştirmek için ajan ve muhbir örgütlenmesine baş vuruyorlar. Diğer yöntemlerinin yını sıra, bu yolla bizi yolumuzdan alı koymak ve yok etmek istiyorlar

Partimiz ajan ve muhbir sürülerine karşı amansız davranmış ve onlarcasını cezalandırarak devrimci mücadelenin önünden temizlemiştir. Ancak ajan ve muhbir örgütlenmesini tamamen yok etmek, ancak demokratik halk devrimi ile mümkün olacaktır. Ancak bu, onlarla bugün mücadele edilmeyecek anlamına gelmez, tersine gerekli ve zorunludur. Bunların faaliyetlerini bugün en az zararlı hale getirmek, halkın desteği olmadan mümkün değildir. Bütün emekçiler ve devrimden yana olan bütün ilericiler, demokratlar, bu niteliksiz unsurlara karşı mücadele etmeli, onları açığa çıkarmaya çalışmalıdır, bu halk demokrasisinden yana olan kişinin görevi olmalıdır.

Ayrıca soruna, "eş, dost, akraba, komşudur" diye tavırsız kalmak, veya bu durumlardan dolayı onları savunmaya veya korumaya kalkışmakta doğru bir tavır olmadığı gibi, böylesi durumlardan dolayıda herkese güvenmek veya güvence vermekte doğru bir tutum değildir. Kişi, düşüncelerine ve pratiğine bakarak değerlendirilmeli ve ona göre hareket edilmelidir.

HALKIMIZ:

Adi niteliksiz ihbar şebekesi, 25 Eylül 1983 günü yaptığı ihbarla, Partimizin üç yiğit neferini, ALİ KARADAĞ, AZİZ SÜER, MURAT DİRİ yoldaşlarımızın kanına pis ellerini bulaştırdılar. İhbarcı şebekesine karşı mücadeleyi elden bırakmayan Partimiz, bu olay sanıklarından Müslüm YILDIRIM ve Hayri YILDIRIM ı cezalandırdı.

Kısaca ihbar olayının nasıl geliştiği konusunda sizleri bilgilendirmek istiyoruz. Bu adi, niteliksiz insan kılıklı ihbarcılardan özellikle Müslüm YILDIRIM, Partimizin iyi bir sempatizanı kılığına bürünmüş ve yoldaşlarımızın güvenini kazanmak için çok çaba harçamıştır. Öyle ki, bu niteliksiz ihbarcı yoldaşlarımız evinde konakladıkları sırada, sabahlara kadar nöbet tutmuştur. Ölen yoldaşlarımızın Amutkaya gelecekleri günü ve hatta kalabilecekleri evi, bazı vesilelerle öğrenen ve randevu alan bu ihbarcalar 25 Eylül akşamı köye gelen yoldaşlarımızı ihbar etmişlerdir. Yoldaşlarımızın o gün oraya geleceklerini bu ihbarcılardan başkası bilmemektedir. Partimiz yaptığı soruşturma sonucunda bu unsurları olaydan he-

Devamı Syf: 14'de

Proletaryanın Birlik, Cephe ve Eylembirliği Sorunlarına Yaklaşımı

Ülkemizde Marksist-Leninist'lerin İttifak Politikasının Odağını Halkın Birleşik Cephesi Oluşturur

Hertürden revizyonizme karşı mücadele içerisinde Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin ürünü olarak ortaya çıkan TKP/ML; kuruluş döneminde Cephe konusundaki görüşlerini de proğramatik bir şekilde net olarak ortaya koydu. Sosyal pratik içerisinde doğruluğu fevkalade ispatlanmış olan bu görüşler, bugün devrimci kitleler içinde önemli boyutlarda maddi bir güç haline gelmiştir. M—L'lerin elinde her türden sapmaya karşı güçlü ve yenilmez silahlar olan bu görüşler nelerdir?

İttifaklar devrimin temel meselelerinden birini teşkil eder. İktidarı elinde bulunduran sınıf veya sınıflar ve buna karşı olanlar, doğru bir şekilde analiz edilmeden devrimde sınıfların nasıl mevzileneceği, rollerinin ne olduğu doğru temelde belirlenemez. Açıktırki bu tahlil ancak ülkenin ekonomik ve sosyal yapısının doğru değerlendirilmesi, buna denk düşen devrim sürecinin ve görevlerinin net ortaya konulması temeli üzerinde sağlıklı olabilir. Cephe'ye ilişkin görüşlerimizi açarken bu ilişkiyi kısa da olsa izah etmeye çalışacağız.

Ülkemizde proletarya partisinin ittifaklar politikasının temelini "Halkın Birleşik Cephesi" oluşturur. Bu; şu veya bu dönemin koşullarının sonucu olarak ortaya çıkan bazı özel programların ürünü olarak proletaryanın diğer güçlerle çeşitli somut hedeflere yönelik yaptığı geçici anlaşmalardan kesinlikle ayrıdır. Birleşik Cephe, şu veya bu dönemin özel bir politikası değildir. O devrimin temel politikalarından birini içerir ve genel bir politikadır. Kısacası taktik değil stratejik bir konudur.

Devrimimizin üç temel silahı vardır. Parti, Ordu, Birleşik Cephe. Kısacası Cephe; devrim için gerekli stratejik bir silahtır. O, devrimi sürdürmenin temel araçlarından biridir. Cephe; sınıflararası bir ittifaktır. Ülkemiz emperyalizme bağımlı yarı-sömürge, yarıfeodal bir sosyo ekonomik yapıya sahiptir. Bu yapıya üstte komprador burjuvazi ve toprak ağalarının iktidar biçimi olan faşist diktatörlük tekabül eder. Ülkemizdeki sosyal, tarihsel ve ekonomik koşulların zorunlu bir ürünü olarak emperyalizmin uşağı komprador patronlar ve toprak ağalarının devleti faşist biçimlidir. Bu kısa belirlemelerden sonra ülkemizde Cephe'nin muhtevasının ne olduğu ortaya çıkıyor.

Ülkemizde anti-feodal, anti-emperyalist mücadelenin kapsamıyla anti-faşist mücadelenin kapsamı bir ve aynıdır.

Yani, anti-faşist mücadele aynı zamanda anti-feodal, anti-emperyalist mücadeledir. Zaten ülkemizde faşizm; emperyalizm ve feodalizm olgusuyla yakınen ilişkilidir. Varlığı ve gelişmesi emperyalizmden ayrı düşünülemiyecek olan komprador burjuvazinin sözkonusu yapısından ötürü zayıf ve cılız oluşu ve üst yapıda kendisiyle ortak olan feodal sopa ve cebirin "burjuva demokrasisine" dahi düşman karakteri vs. gözönüne alınırsa anti-faşist mücadelenin neden hem de anti-emperyalist, anti-feodal mücadele olduğu daha net kavranacaktır.

Ülkemizde feodalizm tasfiye edilmedikçe emperyalist bağımlılığa son verilmedikçe faşizmin savuşturulması mümkün değildir. Çünkü faşizme kaynaklık eden temel bunlardır. anti-faşist mücadeleyi bunlardan ayrı ele almak ve faşizme karşı mücadele için özel proğramlar ve ittifaklar önermek ülke gerçeklerine sırt dönmektir. Ülkemizde faşizme karşı mücadele devrim mücadelesidir. Birleşik Cephe'de devrim için Cephe'dir. Öyleyse bu Cephe'nin hedefleri kimlerdir, bileşimi nedir? Ülkemizde devrimin hedefleri, emperyalizm, komprador kapitalizm ve feodalizmdir. Cephe bunlara karşı olmalıdır. Cephe'nin güçleri, başta işçi sınıfı olmak üzere köylülük, küçük-burjuvazi ve milli burjuvazinin sol kanadıdır. Bu güçler mevcut düzenden baskı gören, gelişmesi engellenen güçlerdir. Ülkemizde Demokratik Halk Devriminden menfaati olan, yani devrimin itici güçleri durumundaki sınıf ve tabakalar bunlardır. Bunlar içerisinde en devrimci sınıf proletaryadır. Ancak bu sınıfın önderliğinde devrim sonuna kadar götürülebilinir.

Feodalizmin tasfiyesinde, ulusal sorunun çözümünde ve özünde bir köylü savaşı olan Halk Savaşı'nda oynayacağı önemli rolde köylülüğün fonksiyonu bilince çıkarılırsa, onun neden proletaryanın en yakın müttefiki ve temel güç olduğu kolaylıkla kavranacaktır.

Proletaryanın diğer müttefikleri olan küçük-burjuvazi, milli burjuvazinin sol kanadı, emperyalizmin ve uşaklarının ağır tahakkümü altındadırlar. DHD'nde bu sınıfların menfaatleri vardır. DHD doğrultusunda bu güçler seferber edilebilirler. Bunun içindirki DHD için bir Cephe'de, bu güçler proletaryanın müttefikleri arasındadırlar. Ortaya ana hatlarıyla koyduğumuz bu sonuçları toparlarsak Cephe nedir?

HBC: proletarya önderliğinde işçi-köylü temel ittifakı çerçevesinde bütün devrimci sınıf ve tabakaların (küçük burjuvazi, milli burjuvazinin sol kanadı) bizzat birleşmesidir. HBC; çelişmeli bir birliktir. Bu birliğin ana yönünü işçi sınıfı önderliğinde işçi köylü temel ittifakı, diğer yönünü (ikincil) ise, küçük-burjuvazi ve milli burjuvazinin sol kanadı oluşturur. Herşeyde; o şeyi oluşturan yanlar dengede değildir, olamaz. Her maddeyi oluşturan iki yandan biri esastır ve maddeye özünü verir. Bu Marksizmin ABC'sidir.

Ancak bu, diğer güçlerle ittifakın taktik olduğu anlamına kesinlikle gelmez. Taktik; şu veya bu dönemin özel programının önümüze koyacağı görevlere ilişkin ele alınacak bir sorundur. Devrimin genel programının sonucu değil, belli bir somut dönemin görevleri çerçevesinde gündeme gelecek bir olgudur. Oysa proletarya ve köylülük dışındaki diğer devrimci güçler, devrimin şu veya bu aşamasındaki görevlerin çözümü için birleşilecek güçler vaziyetinde değildirler. Gerek küçük burjuvazi, gerekse milli burjuvazinin sol kanadının DHD'de menfaatleri vardır. Bunlar anti-emperyalist ve anti-feodal bir karakter taşırlar. Doğası icabı şu veya bu dönemin değil, DHD'nin güçleridirler. Onun içindir ki; onlarla ittifak taktik bir sorun değildir. Öyle olsaydı; DHD'den değil, onun şu veya bu aşamasında menfaati olan sınıflar durumunda olurlardı. Yurtdışı Hizibinin konuya ilişkin düşüncelerini eleştiri bölümünde bunu yeniden ele alacağımızdan ötürü, kısaca geçiyoruz.

İkinci olarak işaret edilmesi gereken gerçek şudur. Cephe "hadi" denilince kuruluverilecek birlik değildir. İstekle, gerçeklik iki ayrı şeydir. Cephe; proletaryanın mücadele içerisinde işçi-köylü temel ittifakı doğrultusunda alternatif maddi bir güç haline gelmesiyle diğer müttefikleri bir anlamda hizaya getirmesiyle oluşacaktır. Burjuvazi tıpış, tıpış cepheye koşmayacaktır. O ancak proletaryanın alternatifi dışında çıkış yolu bulamaması ve ittifaka zorunlu olarak boyun eğmesi döneminde cepheye katılacaktır. Kısacası, cephenin bizzat mücadele içinde oluşacağı su götürmez bir gerçektir. Bu konuda küçük burjuvazinin kolaycı devrim anlayışı; müttefikleri "emre amade merasim taburu" olarak görmekte, çağrılınca herkesin "emriniz başüstüne" cevabını vereceğini ummaktadır. Bunun sakatlığı hergün yaşanan pratikle ispatlanıyor. Müttefiklerin cepheye kazanılması bir güç sorunudur. Elbette bu salt sayısal değildir. Güç ideolojik, siyasi, örgütsel ve pratik öğeleri içerir. Mücadele olmaksızın bırakalım burjuvaziyi, sınıfın en az kesimini, en yakın temel müttefiğin ileri ögelerini dahi birleştirmek olanaksızdır. Bu noktadaki çeşitli sapmalarıda ele alıp deşeceğiz. Bu kısa anlatımla vurgulamak istediğimiz temel gerçek şudur ki; Cephe için sadece doğru bir siyaset ortaya koymak yetmez. Bunu söylerken, doğru siyasetin önemini yadsımıyoruz. Aksine doğru bir siyasi çizgi bütün diğer meseleler içerisinde tayinecidi bir yer tutar, o olmadan neyin ne için ve nasıl yapılacağı çözülemez. Söylemek istediğimiz doğru bir siyasal çizginin ortaya konulmasıyla herşeyin birdenbire çözülemiyeceğidir. Yıllar önce ML hareketin belirlediği gibi; *"Doğru siyaset elma; burjuvazide çocuk"* değildir. Bayram şekeriyle gönülleri cazbedilen çocuklar gibi doğru siyaset koymakla burjuvazi yola getirilemez. Elbette cephe için doğru siyasal çizgi mutlaka gereklidir. Ancak bu herşeyin çözümü için (bizzat birleştirme için) tek başına yeterli değildir. Geçmişte TİİKP revizyonistleri; bunun yalnız başına tüm sorunları bir çırpıda çözecek sihirli değnek olduğunu söylüyorlardı. Bu anlayış bir siyaset konduktan sonra o doğrultuda pratik mücadeleyi dönüştürme faaliyetini yadsıyan açıkçası bir kez siyaset ilan edildimi herşeyin birden oluvereceğini vaazeden kendiliğindencilerin anlayışıdır. İBRAHİM KAYPAKKAYA yoldaşın konuya ilişkin şu sözleri öğreticidir.

"Revizyonistlerin üçüncü yanlışı şudur: (TİİKP revizyonistlerinin —İKK) *Cephe devrimin dostlarını ve düşmanlarını doğru tesbit etmeyi ifade eder. Hayır baylar ! Cephe bunu ifade etmez. Yaptığınız şey korkunç bir demogojidir. Cephe, komünist partisi önderliğinde ve işçi-köylü temel ittifakı üzerinde, BÜTÜN DEVRİMCİ SINIF VE TABAKALARIN emperyalizme, feodalizme, komprador kapitalizmine karşı BİRLEŞMELERİNİ ifade eder. Devrimden menfaati olan sınıf ve tabakalar bizzat birleşmedikçe cephe gerçekleşmiş olmaz. Revziyonist hainlerin söylediği gibi, devrimin dostlarını ve düşmanlarını* tesbit etmekle *cephe gerçekleşmiş olmaz. Eğer öyle olsaydı, devrimin dostlarını ve düşmanlarını bir kere doğru tesbit ettikten sonra, mesele biterdi.*

.... Cephenin devrimin dostlarını ve düşmanlarını doğru tesbit etmeyi ifade ettiğini söylemek, demokratik halk diktatörlüğü hedefini bir kere tesbit ettikten sonra derhal ve kendiliğinden bu hedefe ulaşılmış olacağını söylemek kadar saçmadır.

.... mücadelesi verilmeden bırakalım çeşitli tabakaları biraraya getirmeyi, işçi sınıfını biraraya getirmek bile mümkün değildir. Revizyonist baylar, bir tesbitle herşeyi hallediveriyorlar. Sanıyorlarki; bir kere yerleri tesbit edilince bütün sınıf ve tabakalar tıpış tıpış kendi yerini alıverecek ve beylerimizin emirlerini bekleyecek ! Sınıf mücadelesi değilde, sanki bayram merasimi..."

(Bütün Yazılar. Syf: 320-321)

İBRAHİM yoldaştan yaptığımız aktarmadan da anlaşılacağı gibi;

a)— Dost ve düşmanları doğru belirlemek cephenin oluşması için yeterli değil, tesbit edilen bu siyaset doğrultusunda sabırlı bir mücadele yürütülmelidir.

b)— Cephe'de komünist partisinin önderliği (siyasi, ideolojik, örgütsel vs.) şarttır. Bu önderlik kolaydan gerçekleştirilemez. Bunun sağlanması için; burjuvazinin yola getirilmesi gerekir. Proletaryanın alternatif gücünü müttefikler, boyunlarında hissetmelidirler. Bu düzeyde bir güce proletarya mücadele dışında kendiliğinden erişemez. Kısacası her dönem cephe kurulamaz. Bu niyetle değil, objektif ve subjektif koşulların birleşmesiyle mümkündür.

c)— Cephe; proletarya önderliğinde işçi-köylü temel ittifakına dayanan bütün devrimci sınıf ve tabakaların bizzat birleşmesidir. Bunlar fiilen birleştirilemediği müddetçe, cephe gerçekleşmiş olmaz. Yani bazılarının iddia ettiği gibi, burjuvazi yola getirilmeden, cepheye kazanılmadan HBC olur demek, boş bir demogojidir. Milli burjuvazinin sol kanadı madem devrimcisiyse, ve madem cephe tüm devrimci sınıflarn birliğiyse, o zaman devrimci sınıflardan birinin yokluğuna rağmen oluşacak birlik gerçek anlamda HBC olmaz.Son tahlilde cephe, milli burjuvaziyi devrim saflarına kazanma sorunudur.Milli burjuvazide öyle kolay yoldan bir çırpıda kazanılamaz.Bu devrimin diğer müttefikleri açısından da nisbeten öyledir.Bunun içindir ki, doğru platform vb. varsa, her an cephe kurulabilir şeklindeki anlayışlar, geçmişte PDA'nın bayraktarlığını yaptığı pespaye silahlardır.Baştada vurguladığımız gibi, proletarya alternatif bir güç olarak kendisini dayatamadığı müddetçe, hegemon rol oynayamaz ve bu temelde diğer güçleri birleştiremez. Bunu görmeyip her zaman cephenin kurulabileceğini vaazetmek: kuyrukçuluktur. Çünkü burjuvazi her an ittifaka hazır değildir. Ancak ona artçı olma kaydıyla her dönem ittifak mümkün olabilir. Oysa proletarya artçı, kuyrukçu değil, Öncüdür. Eğer öncülüğünü unutur, burjuvaziye yedekliği kabul ederse (!!) tabiiki her dönem cephe mümkündür. Fakat çok açık gerçektir ki; burjuvaziye tabii olma te-

"Ülkemizde anti-feodal, anti-emperyalist mücadelenin kapsamıyla, anti-faşist mücadelenin kapsamı bir ve aynıdır."

melindeki zırvalıkların, proletaryanın ittifak anlayışıyla zerrece alakası yoktur, olamazda.

d)— Partisiz cephe olmaz. Proletarya cephede önderliğini öncüsü vasıtasıyla gerçekleştirir. Partinin cephede önderliğinden vazgeçmek veya parti olmadan da gerçek HBC olur demek, sapla samanı karıştırmaktır. KP'nin önderlik etmediği bir cephe elbetteki DHD'nin stratejik silahı olamaz. Onun

> " Cephe; proletaryanın mücadele içerisinde işçi-köylü temel ittifakı doğrultusunda alternatif maddi bir güç haline gelmesiyle diğer müttefikleri bir anlamda hizaya getirmesiyle oluşacaktır."

görevlerini ML tarzda çözemez vs. vs. Kısacası her şart altında cephe kurabilmek, ancak burjuvazinin kuyruğuna takılmakla mümkün olabilir.

Sorunu böyle koyarken, cepheyi oluşturma şartları ortaya çıkmadan, cephenin oluşturulması için bir siyaset belirlenip pratik faaliyet yürütülemiyeceğini söylemiyoruz. Elbette cephe için her sahada faaliyet sürdürülmelidir. Aksini iddia etmek, kendiliğindenciliktir. Şöyleki ML'ler mevcut şartların kendisine boyun eğenler değildirler. Onları dönüştürmede, belli etkenleri sağlamada rollerinin bilincinde olmalıdırlar. Kendiliğinden elverişli koşulların doğmasını beklememeli bizzat gerekli etmenlerin sağlanması uğruna mücadele etmelidirler. Yoksa tren kompartımanlarının kendiliğinden dolmasını bekler gibi bir kenarda seyirci kalmak ve doluncada kaptan makamına geçerek onu hareket ettirmek isteği pozisyonunda olmamalıdırlar.

Şunu çok açık vurguluyoruz ki; cephenin oluşturulması uğruna ML'ler her dönem faaliyet yürütmelidirler. Fakat cephenin hangi koşullarda nasıl ve ne için kurulabileceğinide bir an olsun gözden uzak tutmamalıdırlar.

Proletarya hareketinin geçmişte cephe konusuna ilişkin tek hatası; cephenin kurulabilinmesini bir veya birkaç yerde Kızıl Siyasi İktidarın kurulması şartına mutlak tarzda bağlamasıydı. Bu eksiklik TKP ML I. Konferansında düzeltildi. Böyle bir eksikliğe götüren temel, Kızıl Siyasi İktidar kurulmadan milli burjuvazinin cepheye kazanılamayacağıydı. Daha net söylersek, ancak bu koşullarda proletaryanın hegemonyasını burjuvazinin boynu üzerinde hissettirebileceğiydi. Her şart altında burjuvazinin ittifağa yanaşmayacağı ve bunun için proletaryanın güç sorununun tayin edici olduğu reddedilmez bir gerçektir. Ancak bundan yola çıkarak cephenin kurulabilinmesi sorununu, mutlak şekilde KSİ şartına bağlamak, KSİ olmadan da sınıflararası ittifakın oluşabileceği bazı özel durumların ortaya çıkabileceğini hesaba katmamak olur. Kaldı ki, birşeyi yalnız başına mutlaklaştırmak doğru olmaz.

Şimdi de, cephe konusunda bazı oportünist tekerlemelere kısaca değinmeye çalışacağız.

CEPHE KONUSUNDA HİZİP'İN BAZI TEKERLEMELERİ ÜZERİNE BİRKAÇ SÖZ !

Devrimin önemli stratejik sorunlarından biri olan cephe konusunda YDH Troçkist kırması bir pozisyonda duruyor. Konuyu daha iyi görebilmek için YDH'nin birkaç incisini ele almak faydalı olacaktır.

"....milli burjuvazinin bir kesiminin anti-emperyalist mücadelede proletarya ile kurduğu ittifak kesinlikle geçici *bir ittifaktır.*

.... Çin devriminin tecrübeleri, milli burjuvazinin devrimci kesimi ile ittifak sorununun emperyalizme karşı mücadele görevlerinin öne çıktığı şartlarda çok daha açık bir biçimde gündeme geldiğini; bu dönemlerde bu ittifakın kurulmasının imkanlarının çok daha fazla olduğunu, buna karşılık tarım devriminin esas olduğu dönemlerde bu ittifakın bozulduğunu göstermektedir"

"... Proletaryanın emekçi kitleleri sıkıca kendi önderliğinde birleştirmiş olduğu, milli burjuvazinin kitleler içinde önemli etkinliğinin olmadığı şartlarda; böyle bir ittifak kurulmadan da devrimin zafere ulaşması mümkündür. Bu kötü bir şey değil, iyi birşeydir." (II. Konferans öncesi YD'da yapılan bölge konferansı kararlarından Bir adım ileri kaç adım geri. Syf: 81)

İlk dönemlerde Hizip tarafından eklektik bir şekilde sunulan, problemi olabilirlik üzerinde tartışan vs. türlü, bu görüş açısı (ki bu her konuda böyledir) giderek daha da derinleştirildi. Gerek yukarıda söylenenlerden ve gerekse sonradan ortaya koydukları düşüncelerinde YDH, milli burjuvaziyle (MB) DHD sürecinde ittifak sorununu taktik bir meseleye indirgedi. Böylelikle, DHD'de menfaati olan, halk kapsamında bulunan MB'nin sol kesimini cepheye kazanmayı, olsada-olmasada farketmez derekesine düşürdüler. Ayrıca olmamasıda "çok iyidir" dediler. Oysa mesele en iyi veya niyetle izah edilemez. Sorun ele alınırken içinden geçilen devrim sürecinin niteliği, hedefleri, ekonomik ve sosyal yapının ürünü olarak sınıflararasındaki ilişki, çelişki, nasıl mevzilendikleri gözardı edilemez. Biz komünizme ulaşmak istiyoruz. Ne var ki, bu gidişte tek tek ülkelerin toplumsal ve siyasi yapılarının farklılığından ötürü, çeşitli aşamalardan geçmek zorunluluğu sözkonusu. Kim bir günde komünizmi kurmak istemez. Oysa gerçekler görmemezlikten gelinemez. Hizibin bu konudaki yaklaşımı sapla samanı biribirine karıştırmakta, devrim sorununu anlamamakta "keskinlik" ve "burjuvaziye en yaman karşı olma" adına Troçkizm kırması bir durum arzetmektedir.

Stalin yoldaşın işaret ettiği şu temel nokta; hizibin anlayışının panzehiridir.

"Lenin "her devrimin en temel sorunu devlet iktidarı sorunudur" der. İktidarı elinde tutan hangi sınıftır ya da hangi sınıflardır; devrilmesi gereken hangi sınıftır ya da sınıflardır; iktidarı alması gereken hangi sınıftır ya da sınıflardır, işte her devrimin en temel sorunu" budur." (Stalin, Leninizmin Sorunları Syf: 198)

Buradan da anlaşılacağı gibi, ML'ler "her devrimin en temel sorunu olan iktidar sorununu" doğru olarak çözümlemek için iktidara sahip sınıflarla ona karşı olan sınıfları doğru tahlil etmelidirler. Açıktır ki, iktidarı elinde bulunduran sınıf veya sınıflara karşı olan; sınıfveya sınıflar iktidar için yürütülecek devrim mücadelesinin müttefikidirler. Çünkü, bunların menfaatleri, sözkonusu gerici iktidarlar tarafından tehdit edilmekte, kısacası bunlar, tahakküm altında bulunmaktadırlar. Mevcut toplumsal ve siyasi yapı bunların gelişmesine engel teşkil etmektedir. Bunun için bu sınıflar sözkonusu toplumsal ve siyasi yapıya karşı olma karakteri taşırlar (şu veya bu ölçüde). Öyleyse iktidar için yürütelecek devrim mücadelesinde bu güçler proletarya önderliğinde birleştirilmelidirler. Burada sorun herkesin kafasındaki hülyalarla ele alınamaz. Şu veya bu gücün iktidara yönelik devrim mücadelesinin ögesi olup, olmayacağı insan iradesinden bağımsız, objektif bir olgudur. Bunun içindir ki, ML'ler objektif olarak iktidara karşı mücadele etme niteliğine sahip sınıf ve tabakaları tesbit etmeli ve koyacakları ML bir ittifaklar politikası çerçevesinde onları birleştirmek için azami çaba yürütmelidirler. Bugün

ülkemizde mevcut toplumsal ve siyasi yapı nedir ? Buna tekabül eden devrim sürecinin niteliği ve karakteri nedir ? Bu yapı içerisinde yer alan sınıfların konumu nasıldır.Bütün bunların sonucu olarak genel programımız ve temel stratejik sloganımız ne olmalıdır ? Sorularının tümüne ML bir cevap verilmeden doğru bir çözüm ortaya koymak imkansızdır.Yurtdışı Hizibi (YDH) tüm bu sorulara, revizyonist, Troçkist kırması iradi bir cevap vermektedir.

Konuya genel yaklaşımımızı ortaya koyduğumuz bölümde de vurguladığımız gibi, ülkemiz emperyalizme bağımlı yarı-sömürge, yarı-feodal bir yapıya sahiptir. Bu sosyal ekonomik yapının kendisine; özü toprak devrimi olan DHD süreci tekabül etmektedir. Bu devrimin en önemli yanlarından birinide milli yan teşkil etmektedir. (DHD-nin iki yönü vardır, demokratik ve milli. Toprak sorununun ulusal baskının çözülmesi sorunu onun demokratik, emperyalizme bağımlılık sorununu çözümü ise milli yanı oluşturur. Bu iki yan kopmaz bağlarla birbirine bağlıdır. Aynı şekilde her bir yanın ayrı görevleri vardır.)

Somut olarak ele alırsak ülkemizde devrimin hedefi sınıflar; Emperyalistler, ve onların uşakları olan komprador patronlar ve toprak ağaları sınıflarıdır. İktidarı elinde bulunduran güçler bunlardır. Emperyalizme ve onun uşağı komprador patron-ağa devletine karşı olan sınıflar hangileridir. Bunlar başta işçi sınıfı olmak üzere, köylülük, küçük burjuvazi ve milli burjuvazinin devrimci kesimidir. İşte Lenin'in her devrimin temel sorununda bahsettiği "iktidarı alması gereken sınıf veya sınıflar" ülkemiz somutunda bahsettiğimiz kesimdir. Demek ki, sorun "milli burjuvazi ile ittifak yapılmadan devrimin zafere götürülmesi daha iyidir" şekilli sözler biçiminde ele alınamaz. Maddenin kendisini ve onu oluşturan ögeleri bunlar arasındaki çelişki ve ilişkiyi objektif olarak incelemek yerine "böyle veya şöyle daha iyidir, şu veya bu da mümkündür, veya olabilirlik" üzerine ahkam kesmek idealizmdir. Bilinmezciliktir, şu da, bu da diyen pragmatist kafadır. Konu şöyle veya böyle olabilir" şeklinde, genel bir politika konmadan geçiştirilemez. Genel program, temel sloganlar mutlaka belirlenmelidir. Bunun ötesinde şu veya bu dönem, gelişmenin belli aşamalarının ürünü olarak gündeme gelebilecek çeşitli farklı gelişmelerin olabileceği basit bir gerçektir.

Aslında YDH'nin savunduğu genel bir program ve ittifaklar politikası vardır. Ancak, onların düşüncelerine temel teşkil eden revizyonist, Troçkist kırması görüş, onların zayıf yanıdır. Bunun içindir ki, kıvraklığa başvurmadan edemiyorlar. Yukarılarda verdiğimiz YDH alıntılarında görülen eklektizmin nedeni işte bu noktada yatmaktadır. Gerek II. Konferans, gerek sonrası tartışmalarda ve gerekse şu veya bu ölçüde de olsa yazılarında, hizibin savunduğu görüş, ülkemiz somutundan bihaber oluşlarını, devrim sorununu baştan aşağı ters yüz ettiklerini (sınıf mücadelesinin pratiğinden kopukluk ve mültecilik doğal olarak böyle sonuçlara görecektir) göstermektedir.

Hizibin önerdiği görüşler nedir ve bunlar neden revizyonist Troçkist kırması bir öz taşımaktadırlar.

Hizip; ülkemiz koşullarında MB ile ittifak sorununu geçici bir anlaşma, yani taktik bir sorun olarak değerlendirmektedir. Oysa cephe, nasıl stratejik bir silahsa, onun kapsamı içine aldığı müttefiklerde stratejik ittifak güçleridir (DHD boyunca.) Madem MB; iktidarı elinde bulunduran sınıf değilse ve madem iktidara yönelik mücadelenin bir gücü ise neden onunla ittifak özel veya taktik bir sorun olsun. Üstelik Hizip, bu AEP kırması görüşünü ispatlamak için Mao Zedung ve İBRAHİM KAYPAKKAYA yoldaşa pişkin siyasi bir sahtekarlıkla "sarılmayı" elden bırakmıyor. Ve tam da Hizibin candamarına ot tıkayan Mao Zedung ve İBRAHİM KAYPAKKAYA yoldaşın alıntıları tersten yorumlanarak durum kurtarılmaya çalışılıyor. Şimdi sözkonusu alıntıları ve neyin söylendiğini görelim.

".... Milli burjuvazi 1924-1927'deki devrimci harekete katıldı ve 1927-31 yıllarında (1931'deki 18 Eylül olayına kadar.) bu sınıfın pek çok üyesi Çan Kay-Şek yönetimindeki gericiliğin safında yer aldı. Ama buna bakarak, o dönemde milli burjuvaziyi siyasi bakımdan kazanmaya ya da iktisadi bakımdan korumaya çalışmamamız *gerektiği ya da milli burjuvaziye karşı aşırı sol siyasetimizin maceracı olmadığı sonucunu çıkarmamalıyız. Tam tersine, o dönemde de siyasetimiz, tüm çabalarımızı baş düşmanlara karşı savaşma noktasında yoğunlaştırabilmemiz için milli burjuvaziyi korumak ve kendi safımıza kazanmak olmalıydı."* (Mao Zedung, Seçme Eserler. C.4. Syf: 226. —abç)

Yukandaki aktarmadan da görüldüğü gibi, Mao Zedung yoldaş, MB ile ittifakı taktik veya şu ve bu dönemin sorunu değil, DHD'nin genel bir sorunu olarak ele almaktadır. Ve üstelik MB'nin 1927'de devrime ihanet etmesine rağmen, Mao Zedung'un politikası onu cepheye kazanmak ve iktisadi olarak korumaktır. O dönemler Hizibin Çindeki kafadarları (Wang Ming yolcuları vs.) MB'ye yaklaşımda onun devrime kazanılmasının gerekliliğini görmüyorlardı. Mao yoldaş bu akımın düşünce sistemini "sol" olarak mahkum etti. Ayrıca hizibin görüşünün tersine, MB'nin cepheye kazınılması sorununu Mao Zedung yalnızca emperyalist işgal dönemine has bir olgu olarak görmüyor. Aksine bizzat iç savaş dönemlerinde de görevin onu kazanmak olduğunu alıntıda da göreceğimiz gibi vurguluyor.

Hizibin proletaryayı müttefiklerinden soyutlama Troçkist anlayışına Mao'nun şu sözleri açıkça cevap vermektedir.

"Yeni demokrasi genel programımız, bütün bir burjuva demokratik devrim aşaması boyunca, yani birkaç on yıl boyunca değişmeden kalacaktır. Ama bu aşama boyunca çeşitli dönemlerde şartlar değişmiştir, ya da değişmektedir ve bizimde buna uygun olarak özel programımızı değiştirmek zorunda kalmamız doğaldır. Örneğin, yeni demokrasi genel programımız, kuzey seferi, toprak devrimi savaşı ve Japonya'ya karşı direnme savaşı dönemleri boyunca aynı kalmış *fakat bu üç dönemde dost ve düşmanlarımız aynı kalmadığından özel programımızda değişmeler olmuştur."* (Mao Zedung S. E. Syf: 257-258. —abç)

Hizipçi efendiler; yeni demokrasi programının onun devlet biçimi olarak önerdiği yeni demokratik devletin MB'de kapsadığı gerçeğini herhalde biliyorlardır. (Biliyorlar ama işine gelmediğinden istedikleri şekilde yorumluyorlar) Alıntıda çarpıcı bir şekilde ortaya konulduğu gibi devrimin gelişmesinin özel aşamasında genel prog-

".... Cephenin devrimin dostlarının ve düşmanlarını doğru tesbit etmeyi ifade ettiğini söylemek, demokratik halk diktatörlüğü hedefini bir kere tesbit ettikten sonra derhal ve kendiliğinden bu hedefe ulaşılmış olacağını söylemek kadar saçmadır."

İ.Kaypakkaya

ram ve bunun bir parçası olan MB'nin kazanılması sorunu ortadan kalkmamıştır. Ancak her yeni dönemin özelliklerine uygun, birçok özel program uygulanmıştır. İşte geçici olan bu özel programlardır.

İBRAHİM yoldaş cepheyi tanımlarken;

"Cephe komünist partisi önderliğinde ve işçi-köylü temel ittifakı üzerinde BÜTÜN DEVRİMCİ SINIF VE TABAKALARIN emperyalizme, feodalizme, komprador kapitalizmine karşı BİRLEŞMİŞ OLMALARINI ifade eder. *Devrimden menfaati olan sınıf ve tabakalar* bizzat birleşmedikçe *cephe gerçekleşmiş olmaz.*" (İK. Bütün Yazılar. Syf: 409-410)

Eğer MB ile ittifakı geçici, taktik bir sorun olarak ele alsaydı İK yoldaş cepheyi, KP önderliğinde işçi-köylü temel ittifakı üzerinde *TÜM* devrimci sınıf ve tabakaların bizzat birleşmesi olarak ele almazdı. Aksine MB dışındaki diğer devrimci sınıf ve tabakaların belirtilen temeldeki ittifakı olarak görülürdü. Oysa çok açık bir şekilde tüm devrimci sınıf ve tabakaların bizzat birleştirilmesinden bahsediliyor. Ve devrimden menfaati olan sınıf ve tabakalar *"bizzat birleşmedikçe"* (aç —İK) cephenin gerçekleştirilemiyeceği net olarak vurgulanıyor. MB'ni, MB'nin cephenin geçici bir unsuru olarak değil, ittifak yapılması gereken bir gücü olduğunu berrak olarak vurguluyor.

Bu kısa açıklamalarlada görüldüğü gibi, Hizibin "olabilir, olmayabilirde", "farketmez" biçiminde ele aldığı MB ile ittifak sorunu; mevcut toplumsal yapıda genel ittifaklar sorununun bir parçasıdır.

Hizibin zerrece anlamadığı veya anlamak istemediği bir iki noktayı daha ele alalım.

Halkın Birleşik Cephesinin ana yönünün işçi-köylü temel ittifakı olması, sorununun ne anlama geldiğini kavramak istemeyen Hizip; gördünüz mü ? ana yön, işçi-köylü ittifakıdır, demek ki, diğer güçlerle ittifak talidir şekilli sözlerle hoop diye kazandım edasıyla ayağa fırlamaktadır. Ancak burada tartışılan diğer güçlerle ittifakın taktik veya stratejik olduğu değil, sınıflararası bir ittifak olan cephe'de temel yönü kimin oluşturduğu meselesidir. KP'nin önderliği ve işçi-köylü temel ittifakı bu cephede ana yönü kimin oluşturduğuna zaten cevap vermektedir. Elbette ki, cephe içerisinde yer alan sınıfların tümünün rolü aynı oranda değildir, tüm güçler aynı oranda güvenilir değillerdir. Özü bir köylü devrimi olan DHD'de köylülük proletaryanın en yakın, en güvenilir temel müttefiğidir. MB'nin yalpalayan bir sınıf olduğu, işin bir başka yönüdür. Tartıştığımız sorun MB'nin ne kadar devrimci olduğu sorunu değildir. Hizip bu konuya ilişkin yürütülen ve TİİKP'nin burjuva kuyrukçusu siyasetine karşı savunulan İK'nın ML görüşlerinin ne anlama geldiği meselesine kulak tıkayarak mal bulmuş mağrebi gibi zıplamaktadır.

Ve yine Hizibin şu sözlerini ele alalım:

"II. Konferansın anti-yurtdışı cephesini oluşturan çoğunluğu, milli burjuvazi (nin bir kesimi) ile ittifakı sorununun şartlara bağlı olduğu gerçeğini reddederek demokratik devrimin kaderini milli burjuvazi (nin bir kesimi) ile kurulacak cephenin gerçekleşip, gerçekleşmemesine bağlıyarak, açık revizyanist *bir konuma girdi.. Üstelik, bu, milli burjuvazinin cephe içinde yer almasının güç sorununa bağlı olarak ele alan, bu yüzden de "ancak bir veya bir kaç bölgede Kızıl Siyasi İktidar kurulduktan sonra" Halkın Birleşik Cephesinin kurulmasını (pratik olarak milli burjuvazinin cephe saflarında yer almasını) mümkün gören İbrahim Kaypakkaya'yı savunma adına yapıldı."* (Bir adım ileri, kaç adım geri ? BP. Ağustos 81 Özel Sayı)

Hizip ne kadar keskin sol laflarla ortaya çıkarsa çıksın, özünde sağcıdır. TİİKP'nin takipçisidir. Kim her şart altında MB ile ittifakın mümkün olabileceğini söylemiş ? Evet burjuvaziye teslimiyet şartıyla bu mümkün olabilir. Tartışılan, her şart altında MB'nin ittifağa yanaşacağı veya mümkün olacağı, olmayacağı sorunu değil, MB'nin ittifaklar politikasının genel bir unsuru olup, olmadığıdır.

Hizibin iddia ettiği gibi, sadece MB ile ittifak değil, diğer sınıflarla da ittifak belli koşullara bağlıdır. Objektif ve subjektif koşulları (ittifak isteyip, istememeden ayrı olarak) olgunlaşmadan diğer sınıflarla da ittifak bir gerçeklik halini almaz. Bugün biz en yakın müttefiğimiz olan köylülükle dahi ittifak sorununu pratik olarak çözmüş değiliz. Bugün proletaryanın sınıf olarak birliği dahi çözümlenmiş, değildir. Hizip sadece MB ile ittifakın gerçekleşmesini koşullara bağladığına göre, herhalde diğer sınıflarla ittifakta koşul aramıyor. İşte TİİKP kuyrukçuluğu budur. Evet diğer güçlerle her koşul altında hizip ittifak sorununu pratik olarak çözebilir. Ama bir şartla. O da küçük-burjuvaziye vb. yaverliği kabul ederek.

İttifakın pratik bir gerçeklik halini alması mücadele içinde olacaktır. Bu proletaryanın siyasi, ideolojik, örgütsel gücüne bağlı bir şeydir. Gerçeklik halini alacağı koşullar doğmadan cephede kurulamaz.

Aynı alıntıdan Hizip kendisinin boynuna ilmiği takıyor.

İK yoldaşın: "Cephenin kurulmasını bir veya birkaç bölgede kızıl siyasi iktidarlar kurulması şartına" bağlamasının temelinde yatan neydi ? Hizibinde belirttiği gibi, ancak o dönem MB'nin cepheye yanaşabileceği sorunuydu. Peki "İK MB ile ittifakı taktik görüyor" diyen hizip utanmıyormu ? Eğer öyle görseydi, o olmadanda diğer sınıfların ittifakına cephe der geçerdi. Ve onun kazanılıp, kazanılmamasının cephenin kurulup, kurulmamasını değiştirmeyeceğini belirtirdi. Öyle ya taktik bir sorun !!

Hizip aynı türden iradeci anlayışını bizim gibi ülkelerde temel stratejik sloganın ne olması gerektiği konusunda gösteriyor. O, ülkemizdeki devrimin niteliğinin sonucu olan DHİ alter-

Devamı Syf: 24'de

"Oysa proletarya artçı, kuyrukçu değil, öncüdür. Eğer öncülüğünü unutur, burjuvaziye yedekliği kabul ederse (!!) tabiiki her dönem cephe mümkündür. Fakat çok açık gerçektir ki: burjuvaziye tabii olma temelindeki zırvalıkların, proletaryanın ittifak anlayışıyla zerrece alakası yoktur, olamazda."

nin sol kanadı devrimci değil midir ? Devrimden menfaati yok mudur ? Eğer var ise bununla ittifakı taktik düzeye indirmek veya olmasa da olur veya "proletaryanın gücü el veriyorsa olmaması daha iyidir" biçimindeki lafların anlamı ne ? Çok açık bir şekilde İK yoldaş tüm devrimci sınıfların ittifakından bahsediyor. Ve bu anlamda MB ile ittifakı taktik değil, genel bir politika olarak ele alıyor. Hizip açık bir şekilde ilan etmiş olmasada, sömürge, yarı-sömürgelerde MB'nin rolünü kavrayamayan, onu bağımsız, kapitalist ülkelerdeki burjuvaziyle eşitleyen Troçki'nin izinde yürüyor.

Ve yine İBRAHİM yoldaşın:

"İşçiler, köylüler, şehir küçük burjuvazisi, milli burjuvazinin devrimci kanadı. *Bu sınıflararasında birleşik cepheyi gerçekleştirme mücadelesi, aynı zamanda bizim şartlarımızda anti-faşist cepheyi gerçekleştirme mücadelesidir."* (age, Syf: 289. aç —İK) sözle-

İstanbul'daki Açlık Grevlerinden NOTLAR...

YOLDAŞLAR;

Bilindiği gibi, faşist cuntanın (mücadele alanlarından biri olan) cezaevlerindeki pasifikasyon ve devrimci kitleleri devrimci özünden soyutlama politikası, İstanbul cezaevlerinde de hayata geçirilmeye çalışılmış, ne var ki, dönem dönem şiddetlenen bu saldırılar, kararlı direnişlerle karşılaşmış ve cuntaya geçici de olsa geri adımlar attırabilmiştir.

Kısa bir süre önce İstanbul Sağmalcılar'da açılan yeni tip özel cezaevi (yeni hücre tipi) devrimci önderleri, cezaevi mücadelesinde öne çıkanları, komünistleri, bu cezaevine toplayıp, kitlelerden tecrit etme girişimi, faşist cuntanın sözkonusu politika ve uygulamalarının bir devamı mahiyetinde olup, saldırıların yeni biçimler altında sürdürülmesinden başka birşey değildir.

Sağmalcılar cezaevinin (hücre tipi) açılmasıyla birlikte, Metris'ten 6 Temmuz 1983'te, 50 kadar devrimci tutuklu oraya sevkediliyor. Cezaevine girişte saçların, bıyıkların kesilmesi ve (zorla) tek tip cezaevi elbisesinin giydirilmesi (daha doğrusu, giydirilmeye çalışılması) gündeme geliyor. Giden arkadaşlar bu uygulamaya karşı çıkıyor ve direniyorlar. Ancak elbiseleri alınıp kendilerine eşortmanları veriliyor. Onlarda eşortmanlarını giyip, tek tip cezaevi elbiselerini yırtıyorlar.Bundan bir gün sonra (yani 7 Temmuz'da) yine Metris'ten Sağmalcılar'a ikinci sevk gerçekleşiyor. Aynı uygulamalar bu arkadaşlarada tatbik ediliyor. Ve arkadaşlar (içeridekiler dahil) sloganla karşılık verip, hücre tellerini söküp, camlarını kırıyorlar. Bunun üzerine operasyon çekiliyor ve arkadaşlar dövülerek hücrelerde kelepçeye vuruluyorlar. Bu gelişme üzerine (sanırız daha önce Metriste kararlaştırıldığı üzere, ya da Metris'in aceleci davranmasıyla) 8 Temmuz'da Metris KSAD (Kitlesel Süresiz Açlık Direnişi)'ne başlıyor. O günkü üçüncü sevkle durum Sağmalcılara da iletilmiş oluyor ve Metris'in ardından Sağmalcılar'da açlık direnişine başlıyor. Bundan üç gün sonra da, yani, 11 Temmuz'da Sultanahmet cezaevide KSAD'ne katılıyor. Bunun ardından Maltepe'deki devrimci tutuklular ve 19 Temmuz'da Kabakoz cezaevleri AG'ne katılıyorlar.

Öğrendiğimiz kadarıyla Metris'te bir kısım siyasetler kendi cezaevlerine özgü sorunların çözümünü (AG ile) temel alırken, içinde bizim arkadaşların da bulunduğu diğer siyasi hareketler ise, Sağmalcılar'ı destek ve orada dayatılan sorunlara birlikte sahip çıkarak bütünlüklü bir çizgide karşı koymanın esas alınması gerektiğini öne sürüyorlar. Ve ikinci perspektif esas alınarak eylem başlamış oluyor. Metris'te eylemin başlangıcında şekerli su, tuz vs. alınmaması karar olarak çıkartılmışken ve bir kısım siyasetler tedaviyi hiç kabul etmeme, diğer bir kısmı ise, revirde kabul etmeyip, hastanede kabul etme tezlerini savunup hayata geçirirken, (duyduğumuz kadarıyla), eylemin 18. gününden sonra, Partizan dışındaki tüm siyasetler, şekerli su vs. almaya başlıyorlar. Ayrıca yine Partizan dışındaki tüm siyasi hareket ve gruplardan hastaneye kaldırılanlar (tedavi kabullenmek bir yana) süt ve yiyecek alarak, (bize göre) objektif olarak eylemi bırakıyorlar. Daha sonra —hastanedeki bizim arkadaşlarında zorlamasıyla— bunlardan bir kısmı tekrar AG başlayıp sürdürüyorlar.

Metris'te AG, bu minval üzerine sürerken, Sultanahmet cezaevinde eyleme başlamadan önceki duruma bir gözatarak, nelerin nasıl savunulduğuna değinmekte yarar var. Sağmalcılar'ın açıldığının duyulması ile birlikte, Sultanahmet'ten sevklerin gündeme geleceği gözönüne alınarak, buna karşı nasıl tavır alınması gerektiğinin tartışılması gündeme geliyor. Partizan: Sağmalcıların, yeni açılan bir cezaevi olması, mimari olarak diğer cezaevlerinden farklı inşası ve (yazımızın başında sözünü ettiğimiz) cuntanın bu cezaevini böyle kuruşunun ardındaki politikanın teşhirini, sosyal hakların bu yeni cezaevinede taşınması vb. nedenlerle; bu sevkin normal bir sevk olarak görülemiyeceği ve adli müşavirlikle pazarlık masası oturabilme şansının kullanılması açısından, aktif olarak direnilmesi (barikat kurarak vs...) önerisi; ayrıca sevkte arabada giderken cuntanın politikasının teşhirine yönelik sloganlar atılması, oraya gidildiğinde topluca inmek ve tek tek inmemek şeklindeki önerileride, diğer siyasetler tarafından (makul bir gerekçe gösterilmeden) reddediliyor. Bu arada eğer öncelikle Sultanahmetten Sağmalcılar'a sevk olursa ve orada askeri yaptırım, baskı, elbise uygulaması vb. gibi uygulamalar gündeme gelirse,gidenler önce bir süre —bir hafta kadar— beklemeli,oradaki uygulamaları gördükten, cezaevinin sosyal yaşam şartlarını öğrendikten ve cuntanın orada uygulayacağı politika açığa çıktıktan sonra, bu arada cezaevindeki örgütlülük de sağlanarak ve eylemin perspektifide çizilerek KSAD'ne başlanılabileceği (başlanılması gerektiği) yine Partizan tarafından öneriliyor. Ancak, bu konuda çeşitli siyasetlerin farklı görüşleri gündeme geliyor ve henüz sorun yeterince tartışılıp bir ağırlıklı eğilim saptanmadan Metris'ten sevklerin olduğu ve nihayet Metris ve Sağmalcılar'da açlık grevine başlanıldığı haberi Sultanahmet'te öğreniliyor. Bunun üzerine zaman geçirilmeden Sultanahmet'inde Sağmalcılar'ı desteklemesi konusunda tartışılmaya başlanılıyor. Partizan'ın bu konudaki görüşü; "sorunun esasen İstanbul cezaevlerinde bulunan tüm devrimci tutukluların bir sorunu olduğu ve bütünlük içinde omuzlanması gerektiği, ancak uygulamaların somut olarak Sağmalcılar'da meydana gelmesi nedeniyle, merkezi olarak Sağmalcılar'ın saptanması gerektiği ve bu açıdan bakıldığında, sorun tüm devrimcilerin tüm sorunu olmasına karşın konacak KSAD'nın özünde Sağmalcılar'ın sürdürdüğü sürece sürdürmek gerektiği, ancak Sağmalcılar'da eylem sona erdiğinde, Sultanahmet'te de bitirilmesi gerektiği" şeklinde oluyor. Ayrıca Partizan KSAD'ni özünde bir ölüm orucu olarak görmesi, bunun içinde KSAD içinde şekerli su almama ve tedavi kabul etmemeyi eylem içi ilke olarak gördüğünü belirterek, Sultanahmet'te var olan K (Konsey) içinde yer alan siyaset ya da grupların tümünün şekerli su alma kararına ve tedavi kabul edip etmeme noktasındaki muğlak tavırlarına karşı çıkıyor.Örneğin, bu siyaset ve gruplar, sorunu şöyle ele alıyorlar; "normal olarak tedavi kabul edilmemeli, ancak daha önce hastalığı olanlarla, acil durumda olanlar, (ki bunu saptamak için doktorun "acil durum" olduğunu söylemesi yeterli görülüyor.) tedaviyi kabul edebilirler. Parti-

zan bu aniayışın sakatlığını ortaya koyarak; bu durumun eylemin yaptırım gücünü azaltacağını ve bu mantığın eylemi sulandırmaya kadar varan pratik tavırlara yol açacağını belirtmesine ve diğer siyaset ve grupların bu önemli noktaya dikkatlerini çekmesine rağmen, K'in bu şekilde (Partizan dışındaki tüm siyasetlerin onayıyla) karar alması üzerine, Partizan bu kararı tanımadığını, ve bu konuda (sorunu eylem içi ilke olarak gördüğü için) kendi bağımsız tavrını uygulayıp; hiç bir şekilde tedavi kabul etmeyeceğini ve şekerli su almayacağını belirtiyor. Bunun yanı sıra Partizan, KSAD ile birlikte (eylemi güçlendirmek ve hakim sınıfları daha fazla zorlamak açısından) eylem içinde her gün eylemle ilgili sloganlar atılmasını, eylemin belli bir aşamasından sonra ziyarete çıkılmamasını, eylem içinde sakal bıyık bırakılmasını" ve benzeri öneriler getiriyor. Ancak bu öneriler içinde "eylem içinde sakal bıyık bırakmak" dışındaki öneriler, yine diğer siyasetlerin çoğunluğunca reddediliyor.

Eylemin hemen başlatılması, çoğunluk siyasetlerce kabul edilmesine karşın, Kurtuluş ve Dev-Yol eylemin süreli (10-15 günlük) bir açlık grevi ile yanlızca destek yanı ile ele alınması gerektiğini ve eylemin bayramdan sonraya bırakılmasını (hem de hiç bir gerekçe göstermeden) savunuyor. Ancak çoğunluk kararına uyarak eyleme katılıyorlar. Bu arada Dev-Yol, HK, Kurtuluş, Birlik Yolu, vb. siyasi hareket ve gruplar, eylem içinde sakal ve bıyık bırakılmasınada ("tutukluları idareyle çatışmaya sokulmaktan başka bir işe yaramayacağı" gerekçesi ile) karşı çıkıyorlar. Ancak, onlarda çoğunluk kararına uyarak eylem süresince sakal bıyık bırakacaklarını belirtiyorlar.

Böylece Eylem (KSAD);

"1)— Açlık grevi Pazartesi sabahı süresiz olarak başlıyacak, hem sevke gidenler, hem de kalanlar Sağmalcılar'ın bırakması ile birlikte bırakacak.

2)— Eylemle ilgili slogan atılmayacak (eylemin onuncu gününden sonra, gelişmelere göre bu konu yeniden değerlendirilebilir.)

3)— Havalandırma ve gazete yasaklanırsa, sayımda oturulacak. (Sadece birinin yasaklanması halinde de aynı şey geçerlidir.)

4)— Ziyaret yasaklanırsa (dışarıdan kolay duyulabilecek iki koğuştan) dışarıya ziyaretçilere propaganda yapılacak, konuşmanın bitiminde slogan atılacak.Bu iki ziyarette de (Salı-Perşembe) aynen uygulanacak.

5)— Yasaklanmadığı sürece, ziyarete çıkılacak.

6)— Sevke normal gidilecek.

7)— Ziyarette, içeriye kesinlikle yiyecek alınmayacak.

8)— Açlık grevinde tedavi kabul edilmeyecek.

9)— Şekerli su en fazla günde iki defa alınabilinir. (Partizan bu konuda kendi tavrını uygulayacak.)

10— Sağmalcılar'a sevke gidenler, sakal ve bıyık konusunda oradaki duruma uyacak, kalanların ise sakal ve bıyığı özel olarak uzatmasına gerek yok."* Biçiminde formüle edilen platformda Konsey kararı ile başlatılmış oluyor.

Eylemin kitlesel özelliğini koruyarak geliştiği süreç içerisinde, özellikle Partizan bulunduğu blokta (C-blok) (şekerli su almama vb. nedenlerle) hastaneye gidişler çoğalıyor. Ancak, hastaneye gidenlerin hiç birisi (Partizan'dan olanlar) tedavi kabul etmediği için geri gönderiliyor. (İstanbul'un tüm cezaevlerinden hastaneye gelen Partizan taraftarları aynı tavrı gösteriyor.) Partizan dışında, diğer siyaset ve gruplardan hastaneye gidenlerin tümü, (bir iki istisna kişi dışında) tedavi kabul etmek bir yana, süt, bisküvü, patates püresi vb. ve giderek yemeklerin tümünü yemek gibi (Partizan tarafından objektif olarak eylem kırıcısı olarak değerlendirilen) bir tavıra giriyorlar. Partizan bu durumun yarattığı ve yaratacağı olumsuzluklara tüm siyaset ve grupların dikkatini çekiyor. "Eylemin, hiç olmazsa bu aşamadan sonra (ki 12-14 günler arası) şekerli su alınmaması ve tedavi kabul edilmemesini" bir kez daha (ve bundan sonra da bir kaç kez) öneriyor. Ayrıca "K" kararlarında yer alan "10 günden sonra eylemle ilgili slogan atılması konusunun yeniden gözden geçirileceği" maddesine dayanarak, slogan ve ziyarete çıkmama önerisini bir kez daha tekrarlıyor. Ancak bu önerilerin tümü (hemen hemen tümü tarafından) reddediliyor.

Eylemin 15. gününde Rızgari ("Eylemin başında, süreliyi savunduğunu, bu konunun kendileri açısından bir ilke sorunu olduğunu belirterek ve idareden yemek almadan kendi içlerinde —kendi yiyecekleriyle— durumu idare edeceklerini" bildirerek) eylemi terk ediyor.

Ayrıca eylem içinde HY, BY, Rızgari, Dev-Savaş, vb. (kesmeme kararına rağmen) sakal ve bıyıklarını mahkemeye giderken, ya da ziyarete çıkarken keserek, kararı ihlal ediyorlar. Üzerlerine gidildiğinde ise "Konsey kararını yanlış anlamışız" diyerek çark ediyorlar.

Eylemin en olgun aşamasına geldiği bir dönemde; DK, GKK, Dev-Savaş (ki bu üçlü tüm yazılarını ortak imza ile çıkarıyorlar) TDY gibi siyaset ve gruplar, ortak bir yazılı açıklama ile (ki yazılarının cezaevindeki tüm kitleye okutulmasını istiyorlar.) Özet olarak; "elbise sorunun cuntanın merkezi bir politikası olduğunu, bunun içinde, böyle birkaç cezaevindeki açlık grevleri ile geri adım attırmanın mümkün olmadığını, bu nedenle de toplu ve iradi olarak eylemin bırakılmasını" savunuyorlar. Başta Partizan olmak üzere, diğer bazı siyasetler ise bu yazının bozguncu bir yazı olması sebebi ile, kitlelere okutulmayacağını belirtiyorlar ve okutmuyorlar. Aynı siyasetler bu yazıların yayınlanmasından bir kaç gün sonra (BBC radyosunun verdiği olumlu haberler üzerine) bir başka yazı yayınlayarak "bir anlamda sorunun Sağmalcılar sorunu olmaktan çıktığını ve İstanbul'daki tüm siyasi tutukluların omuzuna bindiğini; tüm siyasetlerin, bunun bilinciyle hareket etmesi gerektiğini; *eylemin sağmalcılar'da anlaşma olmadan bırakılmasının, kesinlikle cuntanın ekmeğine yağ süreceğini ve eylemi bırakan siyasetlerin eylem kırıcısı ünvanını (!) kazanacaklarını*" (abç) açıklıyorlar. (Bu yazılarından da on gün kadar sonra, —Metris eylemi bırakmasından sonra— aynı siyasetler, eylemin Sağmalcılarda bitmeden, Sultanahmet'te bırakılması için ellerinden geleni yapıyorlar.) Daha sonra Ağustos'un 4'ünde, Metris'in eylemi bıraktığı haberi Sultanahmet'e ulaşıyor. Bunun üzerine, bazı siyaset ve gruplarda bir huzursuzluk, yılgınlık havası esiyor. Partizan; "esasen bu habere inanmadığını, ancak bunun doğru olması halinde bile, bizim eylemimizde bir değişim yaratmayacağını, zaten başta alınan kararlarda da (sorunun merkezi olarak alınan yanının Sağmalcılar olması nedeniyle) Sağmalcılar devam ettiği sürece, Sultanahmet eyleminin süreceği şeklinde bir ibare olduğu"nu belirtip, sürekli propagandayla, bu karamsar havayı dağıtmaya çalışıyor. Hastaneye giden arkadaşlarının ölümü göze alarak tedavi kabul etmediğini,bu durumun cuntayı iyice köşeye sıkıştırdığını, biraz daha sabredilmesi ve eylemin kararlılıkla sürdürülmesi halinde (Metris bırakmış bile olsa) cuntaya geri adım attırılabileceğinin propagandasını yapıyor.

Buna rağmen, Ağustos'un 5'inde, Partizan'ın tüm ısrarlı muhalefetine ve diğer bazı siyasetlerin karşı çıkmalarına rağmen; eylemi bırakıp bırakmamanın tartışılması gerekçesi ile —aynı blokta bulunan— DK, D-Savaş, GKK, TDY, Kawa, Partizan Yolu, Ç-Sempatizanları vb. gruplar, alttan alta, bu tür bir "K" toplantısı örgütlüyor ve her-

*Bu madde daha sonra "cezaevindeki tüm tutukluların eylem süresinde sakal bıyık bırakacağı" şeklinde formüli ediliyor.

hangi bir blokta toplanılması önerisini —bütün muhalefete rağmen— idareye kendi başlarına bildirerek, izin (!) alıyorlar. Ve tabi toplantı gerçekleşiyor.* Toplantıda öncelikle, toplantıyı örgütleyen siyaset ve gruplar, tavırlarından dolayı, Partizan tarafından teşhir ediliyor. Ve bu siyaset ya da grupların eylemi bırakmaları halinde Partizan tarafından "eylem kırıcısı olarak ilan edilecekleri" açıklanıyor. Bu toplantıda —katılanların— eyleme ilişkin görüşleri çok kısa biçimde özetlenecek olursa, şöyle:

"GKK; Metris'in bırakması hatalıdır. Biz temel olarak Sağmalcılar'ı almamıza rağmen, Metris'in bırakmasının eylemi zayıflatacağını düşünüyoruz. Bu aşamadan sonra, elbise sorununun geriletilmesi mümkün değildir. Sağmalcılar'da bir çözülme başlamıştır. (Bu saptama yalnızca Sultanahmet idaresinin bu konuda söylediklerine dayanarak yapılıyor. —bn) Bizce Sağmalcılar bırakmadan biz burda bırakmalıyız. Bu durum (yani bizim bırakmamız) aynı zamanda Sağmalcılar'daki arkadaşların da toplu olarak bırakmasını sağlayacaktır. Bunun dışında bir bitme, hüsran olacaktır. Eylem bir yenilgidir." (GKK'nın bu görüşlerine; DK, Dev-Savaş, Ç-Sempatizanları, Kawa, Partizan Yolu, TDY de aynen katılıyor.)

DK, Dev-Savaş: "Eylem kendiliğindenci bir sürece girmiştir. Eylemin bu noktadaki yenilgisi asgari zararla atlatılarak eylem burada bırakılmalıdır. Bunun dışında GKK'nın görüşlerine katılıyoruz."

HDÖ: "Sağmalcılar'la diyaloğa girilerek eylem bırakılmalıdır. Sağmalcılar bırakmadan burada eylemi bırakmak yanlıştır."

DHB: "Gelinen noktada Metris'in bırakması, eyleme vurulan büyük bir darbedir. Kazanım şansımızı büyük ölçüde zayıflatmıştır. Bu mücadele boyutu ile elbise hakkını kazanmak şansı çok azdır. Bunun dışında Sağmalcıların kendi cezaevine özgü talepleri öne sürülerek kabul ettirilmeye çalışılmalı, bu meyanda eylemde Sağmalcılar tayinedici olmalı. En geç bir hafta içinde ne kadar hak sağlanabilirse, onu alıp, eylem topluca sona erdirilmelidir."

HK: "Eylem Sağmalcılar'da bitmeden burada bırakılması doğru değildir. Eylemin siyasi yankıları açısından olumlu kazancı olmuştur. Biz, eylemin hiçbirşey alınmadan bitirilmesi durumunda bile yenilgi olarak görmüyoruz. Elbise konusunda talep artık zayıflamıştır. Sağmalcılar sürdürdüğü sürece bizde sürdürmeliyiz. Zaten en fazla 4-5 gün sürebilir."

K: "Başta biz eylemi Sağmalcıları destek temelinde süreli olarak savunduk. Ancak, çoğunluk kararına uyduk. Metris bıraktığı için artık eylemi götürmenin bir anlamı kalmamıştır. Sağmalcılar bırakmadan biz bırakmalıyız. Eylemi yenilgi olarak görüyoruz."

Dev-Yol: Sağmalcılar bırakmadan, bırakmayı doğru görmüyoruz. Eylemi yenilgi olarak değerlendirmiyoruz. Metris'in Sağmalcılar bırakmadan bırakması, olumsuzluktur. Sağmalcılara herhangi bir şekilde müdahale edip, bırakmaları, ya da devam etmeleri şeklindeki bir telkinde bulunmak bizce doğru değildir."

HY: "Metris'in bırakması, kuşkusuz eylemi etkileyecektir. Ancak, Sağmalcılar bırakmadan bırakmak yanlıştır."

HB: "Eylem konusunda fazla ümitli değiliz. Sağmalcılarda masaya oturup, manevra ile eylem kitlesel özelliğini koruyarak bırakılmalıdır. Biz oraya tabi olmalıyız."

BY: "Bizce eylem hiç bir hak kazanılmadan bırakılsa bile, yenilgi değildir. Metris üzerine değerlendirmemizi daha sonra yapacağız. Sağmalcılar'da eylem, ölüm orucuna girmeden orada (çeşitli haklar öne sürerek) bitirilmelidir. Buradan oraya haber gönderilip, en kısa sürede bıraktırılmalıdır. Oraya bağlı olarak burada da bırakılır. Sağmalcılar, Pazartesi akşamına kadar bitirmezse, biz burada bırakırız" (tartışma cuma günü yapılıyor. —bn.)

DS: "Eylemin başlangıç aşamasında ağırlıklı yan bizce Sağmalcılar'dı. Ancak, Metris'in önemi vardı. Metris'te bu aşamada bırakılması yanlıştır. Ve eylemi zaafa uğratmıştır. Eylemi bu boyutlarıyla yenilgi olarak görüyoruz. Şu anda elbise hakkını almanın şansı tamamen ortadan kalkmış değildir. Bu eylemin sonucunda en azından sosyal haklar alınmaya çalışılmalı. Biz, eylem Sağmalcılar'da devam ettiği sürece, burada da devam ettirilmesinden yanayız. Sağmalcılar'a en azından sosyal haklarını almaları ve eşortman statüsünün tanınmasını sağlamaya çalışılması için telkinde bulunmalıyız. Biz eylemin kadro katılımıyla (ölüm orucu olarak) sürdürülebileceğini —ortak olduğu temelde 100-200 kişi söylüyoruz."

Partizan: Metris'in eylemi bırakmış olması —ki henüz kesin değildir— kuşkusuz hakim sınıflar karşısında eylemin bütünlüklü gücüne indirilmiş bir darbedir. Ve bu durum, Metris açısından doğuracağı olumsuz sonuçları, bi yanıyla diğer cezaevlerinde eylemi sü düren güçlerede yansıtacaktır. Bu ya nıyla bakıldığında eylem, başlangıç v gelişim süreci içinde barındırdığı başa rı şansında bir ölçüde de olsa zaafa uğ ramıştır. Ne var ki, bu, söylenildiğ gibi "başlangıçta hedef aldığı talepler elde etmede başarı şansının tamamer ortadan kalktığı" gibi bir tespiti kesin likle haklı göstermez. Bu şans (!) hali vardır, ve güçlüdür de. Yeterki, eylen (eylemi sürdüren güçlerin) kararlı çiz gisiyle sürdürülsün. Bugün eylemin var mış olduğu boyutlar, iç ve dış demok ratik kamuoyunda yarattığı siyasal so nuçlar, son derece olumlu bir noktaya varmış ve hakim sınıfları köşeye sıkış tırmıştır. Diğer halk güçlerinin (ceza evlerindeki eylem platformu içinde gövde olarak birleşmiş faal gücünür varlığı kadar, özelde bizim ölümü göze alan kararlı tavrımızın bunda büyük ro lü olmuştur. Eylem, Metris tarafından terkedilmiş bile olsa, bizim tarafımız dan, Sağmalcılar götürdüğü sürece sür dürülmelidir. Kaldı ki, başta alınan ve tüm siyasetlerin imzasını taşıyan ka rarda da eylemin perspektifi bu şekilde çizilmiştir. Şimdi ortaya konan bırak ma eğilimleri ve gerekçeleri (!) eylem kırıcılığının teorisini yapmaktan başka birşey değildir. Bu eğilimlerini pratik tavıra dönüştürenleri Partizan, eylem kırıcısı ilan edecek ve bu siyasi hareket ve gruplarla ilişkilerini (bu cezaevi açısından) yeniden gözden geiçirecektir. Bizce eylemi bırakma ve Sağmalcılar'ada bırakmayı telkin etmek bir yana, tam tersi yapılmalı, eylem kararlı bir şekide sürdürülerek, Sağmalcılar'da da sürdürmeleri yönünde görüş bildirilmelidir. Ki bizim tavrımız bu olacaktır. Eylem Sağmalcılar'da sürdüğü müddetçe burada tek başımızada kalsak, şehitler verme pahasına, eylemi sürdürme kararlılığımızdan kesinlikle taviz vermeyecek ve bu eylemi sonuna kadar sürdüreceğiz. Ayrıca eylemi bu aşamada bırakanlarıda eylem kırıcısı tavırlarından dolayı teşhir edeceğiz..."

"K" toplantısındaki bu tartışmalardan sonra (eyleme devam yönündeki ağırlıklı eğilime rağmen) ve toplantının dağılmasını mütehakip (Partizan'ın ve diğer siyasetlerin hiç olmazsa bir iki gün beklemelerine yönelik ısrarlarına rağmen) DK, Dev-Savaş, Kawa, K, BY, TDY, Partizan Yolu, Cephe (Acil) * siyasi hareket ve gruplar (ki bunlar içinde TDY, Partizan Yolu, Cephe, Kawa ve Rızgari Konsey yapılanması içinde yer almıyorlar.) Eylemi bıraktıkla-

*"Böyle bir toplantının cezaevindeki tutukluların sabırsızlığı —ve kararsızlığı— ve eylemi bırakma eğilimleri olduğu imajının idarede yaratılmasına yol açacağını; oysa şu anda her zamankinden çok kararlılık gösterilmesi gereken bir dönem olduğu" gerçekleri Partizan tarafından ortaya konuyor.

*Razgari yukarıda da bahsettiğimiz gibi, eylemi daha önce (15. günde) bırakmıştı.

rını önce devrimcilere, sonra da idareye açıklayarak, eylem kırıcısı tavırlarını pratiğe geçiriyorlar. Bunun üzerine Partizan kısa bir yazı yayınlayarak adı geçen siyasi hareket ve gruplarla (eylem kırıcısı tavırlarından ve bunu teorileştirdiklerinden dolayı) eylemin bütünlüklü bir değerlendirmesi yapılıncaya ve yeni bir değerlendirmeye kadar, Sultanahmet cezaevinde siyasi ilişkilerini geçici olarak dondurduğunu ilan ediyor. Adı geçenlerin eylemi bıraktığının aynı gün (Cuma) akşamı, Sultanahmet'e Sağmalcılar'ında eylemi bitirdiği haberi geliyor. (Haberi idare veriyor.) Bunun üzerine haberin tespit edilmesi bakımından, Sağmalcılar'daki bir tutukluyla telefon görüşmesi yapılması için Sultanahmet idaresi zorlanıyor. Ancak kabul edilmiyor. Bunun üzerine eyleme devam edileceği kararı idareye iletiliyor. O akşam ve gece idare bir kaç kez temsilcileri çağırıp, hem kendisi görüşüyor (eylemi bırakmaları için) hem de temsilcileri kendi aralarında görüştürüyor. O gece temsilcilerin kendi aralarındaki tartışmada (Partizan'ın, HK'nın ve Dev-Sol'un temsilcileri) HK'nın idareye inandıkları, eylemin bitmiş olduğu konusunda tereddüte gerek olmadığı ve o gece bırakma eğilimlerine karşı, Partizan'ın temsilcisinin kararlı (devam etme yönünde), tavır koymasıyla önce muğlak görüş belirten Dev-Sol'un da devam yönünde görüş bildirmesi, HK'nın ertesi günü sabahına (Cumartesi) kadar bekleyebileceklerini belirtmesine yol açıyor. Ve cumartesi sabahı idareyle temsilciler arasında gidip gelmelerle süren görüşme, (idarenin telefon için izin vermemeleri, temsilcilerinde, başka türlü eylemi bırakmayacaklarını bildirmesiyle) çıkmaza giriyor. Bu durumda HK "aslında toplu bırakmaktan yana olduklarını, ancak başkalarından "sol" görünmek gibi bir sorunları olmadığından ve idarenin söylediğine inandıklarından, eylemi bitireceklerini" belirtiyor. Bunun üzerine Partizan, sabahleyin Sağmalcılar'a yıldırım cevaplı telgraf çektiklerini belirterek, hiç olmazsa akşama kadar beklemeleri konusunda ısrarla HK'yı iknaya çalışıyor. Ancak ikna etmek mümkün olmuyor. Cezaevinde, ikinci bir bölünmenin olumsuzluğunu gözönüne alan ve bu durumu kendilerine anlatmasına rağmen, olumsuz yanıt alan Partizan temsilcisi, en son olarak idareden dışarıdaki bir ziyaretçi ile görüşmeleri talebinde bulunuyor. Talep idarece kabul ediliyor. Ve ziyaretçinin (kimliği konusunda yeterli ve inandırıcı bilgi alındıktan sonra) verdiği bilgi (Sağmalcıların bıraktığına dair) idarenin —özellikle cezaevi müdürünün— tutumlarıyla birleştirerek; eylemin gerçekten Sağmalcılar'da bittiği inancı pekişiyor. Buna rağmen telgrafın beklenmesi konusundaki Partizan'ın önerisi geri çevrilince; doğacak olumsuzlukları önlemek açısından, eylemi bitirmekten başka yol kalmıyor. Ve Sultanahmet'te eylem böylece (Sağmalcıların bırakmasından bir gün sonra) bitirilmiş oluyor.

Eylemin Metris'te neden ve nasıl bırakıldığı konusunda net bilgiler şimdilik yeterince yok. Ancak, bırakılmada önderliğin ve örgütsüzlüğün; eylemin kendiliğindenci tarzda başlamış olmasının, kitlenin eylem süresince erken başarı ihtimali üzerine şartlandırılmış olmasının ve süreç içinde toparlanamamış olmasının vb. hataların rolü büyük.

Sağmalcılar'a gelince; Sağmalcılar'da —eylemin bitirilişinden iki gün önce— eylem EB tarafından bırakılıyor. Bunun ardından Sultanahmet'teki bazı siyasetlerin ve grupların (yukarıda saymıştık) bırakma eğilimleri ve (kanımızca) Sağmalcılar'daki arkadaşlarına bu yöndeki telkinleri, orada da olumsuz bir havanın esmesine yol açıyor. Bu gelişme ile bazı siyasi gruplar (HDÖ) gibi hemen bırakılması gerektiğini savunurken, bazı siyasetler de en azından bir kaç gün daha devam etmek gerektiğini savunuyorlar. Sonuçta bir anlaşma zemini yaratılamıyor. Ve Sağmalcılar idaresiyle —tatmin edici bir görüşme olmamasına rağmen— bir görüşme yapılarak, eylem topluca sona erdiriliyor. Aslında —elbise sorunu bir yana— elde edilmiş somut bir hak yok. Ki, zaten idare görüşmede "şunlar sizin zaten yasal haklarınız, diğerlerini ise ancak siz eylemi bıraktığınız zaman görüşür hallederiz" diyor. Elbise konusunda ise oradaki devrimciler "kesinlikle giymeyeceklerini" belirtiyorlar. Ve eylem böyle bitiyor..... Eylem sonrası Metris'teki gelişmeler (idarenin tutukluların her türlü hakkını gaspa yönelik saldırıları) ve Sağmalcılar'daki durum (ellerinde somut olarak kullanabilecekleri hiç bir hakkın olmaması) eylemin bitişine ilişkin —eylemin yarattığı siyasi sonuçları bir yana bırakırsak— bir fikir verebilir. Bununla birlikte geniş bir değerlendirme yazısında ele alınacaktır. Burada yazılanlar kısa ve özlü bir ön bilgi aktarımı olarak kabul edilmelidir.

..... Cezaevinden
TKP/ML taraftarları

Kuzey Kıbrıs...

Baştarafı Syf: 32'de

son verme ve demokratik halk iktidarını kurma doğrultusunda sarsılmaz bir inanç ve azimle mücadele etmelidir, savaşmalıdır.

Türkiye proletaryasının öncü gücü olarak bizim bu konudaki tavrımız şudur:

* Başta ABD olmak üzere, tüm emperyalist güçlerin Kıbrıs üzerindeki emperyalist oyun ve komploları son bulmalıdır.

* Tüm emperyalist güçler Kıbrıs'tan ellerini çekmelidir.

* Yunanistan ve Türkiye hakim sınıfları Kıbrıs'tan ellerini çekmelidir.

* Faşist cuntanın Kıbrıs üzerindeki oyunları son bulmalı, faşist Türk ordusunun Kuzey Kıbrıs'taki işgaline son verilmelidir.

* Kıbrıs Rum ve Kıbrıs Türk uluslarının, her türden emperyalist müdahalelerden uzak bir biçimde, kendi kaderini tayin hakkını özgürce kullanmalıdır.

* Kıbrıs üzerindeki son sözü, gerçek ev sahibi çeşitli milliyetlerden Kıbrıs proletaryası ve halkı söylemelidir. Yani Kıbrıs'ın kaderini Kıbrıs proletaryası ve halkı tayin etmelidir.

— BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİN !

—KAHROLSUN FAŞİST CUNTA VE KUKLASI DENKTAŞ YÖNETİMİ !

—KAHROLSUN EMPERYALİZM, SOSYAL-EMPERYALİZM VE HER TÜRDEN GERİCİLİK !

—YAŞASIN ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN KIBRIS HALKININ HALK DEMOKRASİSİ, BAĞIMSIZLIK VE SOSYALİZM MÜCADELESİ !

26 Kasım 1983

Birlik, Cephe...

Baştarafı Syf: 16'da

natifini kavrıyamıyor. İşçi-Köylü Devrimci Demokratik Diktatörlüğünü öneriyor. Hizibin bu anlayışı; Yeni Demokratik Devrim ile Proleter Sosyalist Devrim arasındaki farklılığı görmeyen Troçkist tek tip devrim düşüncesinin kendisidir. Üstelik Çin'de MB'nin devrim saflarını terketmesi döneminde, özel bir program olarak savunulan ve İşçi-Köylü Diktatörlüğüne atfta bulunarak görünüşünü kurtarmaya çalışıyor. Oysa gerek o dönemler Çin'deki İKD sloganı, gerek Japonya'ya karşı önerilen koalisyon hükümeti vb. özel programlardı. MB sorununu tartışırken gösterdiğimiz gibi, Çin'de Yeni Demokrasi temel stratejik slogandı. Devrimin gelişmesinin çeşitli dönemlerinde özel programlar değişmesine rağmen Yeni Demokrasi sloganı temel Slogan olarak aynen kaldı.

DEVAM EDECEK

Tüm Ezilenlere!

Bizler sizlerin birer neferi olarak özgürlük, bağımsızlık ve halk demokrasisi yolunda gücümüz oranında mücadele edip, bu uğurda her türden zulmün katmerlisine hedef olduk ve olmaya devam ediyoruz.

Her türden zulme rağmen sizlerin kurtuluşu için omuzladığımız mücadelenin onuruna laik olmak için her türlü fedakarlığa hazır olduğumuzu peşinen söyleyelim. Bizler mücadelenin birer ferdiyiz. Mücadele içindeki yerimiz ferdidir. Onun için bu dava toplumsal bir davadır. Yani siz emekçilerin davasıdır. Bu davanın başarıya ulaşıp tarihsel rayına oturabilmesi için tüm emekçilerin özgürlük ve halk demokrasisi bayrağını omuzlaması gerektiği inancındayız.

Şunu unutmamak gerekir ki, yenilgiler tarihsel olarak her zaman geçici olmuştur, zafer ise her zaman kalıcıdır. Geçici yenilgiler hiç bir zaman bizlerin davasının gerçeğine halel getiremez.

Bu dava şerefli yüce ve şanlı olduğu kadar çetin ve zorluklarla doludur. Bu mücadelede, sizlerin neferlerine düşen görev özgürlük aşkıyla direnmektir. Çünkü onlar, önderimiz İBO ve SÜLO-nun direniş mirasçılarıdırlar. Onlar bu halkı zulümden kurtarmanın görevini üstlenenlere davayı can bedeli üstlenin, halkın menfaatlerini canlarınızdan üstün tutun dediler. Direnişi bir sembol, ihaneti ve teslimiyeti ayaklar altına alın dediler. Kısacası onlar, teslimiyeti ve ihaneti reddedip bize direnişi öğrettiler. Teslimiyet ve ihanet yenilgi, direniş zaferdir dediler.

Tüm dünya halklarını mahfetmek isteyen savaş manyağı zalim emperyalistlere karşı omuz omuza birleşmedikleri müddetçe bu zulüm yıkalamaz. O güzel dünyaya, umutlu yarınlara gelinemez. Dünyayı yeni bir kan gölüne getirmek isteyen bu haydutları yok etmenin yolu birlik ve mücadeleden geçer.

Unutmayalım ki, zulmün sonu yaklaştıkça kan emiciler daha da hırçınlaşır. Şili'de Pinochet, Türkiye'de cunta bunun birer örneğidir. Cuntalar ne kadar çırpınırlarsa çırpınsınlar, yok olacakları gün yakındır. Zafer en sonunda dünya halklarının olacaktır. 12 Eylül'e karşı yaratılan direniş ruhuyla sizi saygıyla selamlarız.

TKP/ML
Dava Sanıkları

Yaşlı Dağ

Bak canım Şafak söküyor
Kızıllaşacak güneş az sonra
Yaşlı dağ titreyip uyanıyor
Bağrında sesler yükselince.
O güzel bir "suç" işledi bağrında
Tarihe mal oldun unutulmazsın artık
Yaşlı dağ canlı bir baharda
İşte konuşuyorsun temiz ve saltık
Bir uğultudur derler yükseliyor
Yaşlı dağdan yankı yankı
Bir umut ki derinden sesi geliyor
Eserek coşkun dağın borası.
Çıkmıştı beyazlıktan kızıllaşarak
Dağ canlı öyle bir bahar ki,
Göstermişti eksiklik bağışlanmayacak.
Aşkolsun bunu yapana da bu da yapılmaz ki,
Kanundur törenine yas tutulmaz
Düğün müdür kavgı mıdır bak ne karışık
Sevdadır bu sevgidir ne unutulmaz
Ölürken bile, unuttun mu ne kaşları çatık.
Ben tutsağım, dağın sanası yeşerir gözlerimde
Hatıra gelir özlediklerim sessiz bir gece
Hayat dolu tecrübe, dağda bir hazine
Uyanırım bir an sancısı içime çökende.
Bir düğün ki, şafağında acı duyanlar
Fakak çiceği burnunda birileri
Söyleki şunu Cihana duyursunlar;
Çürütecek sizi onların azimleri.

...siyasetlerden "inciler"

Baştarafı Syf: 5'de

rından hareket edip bizim onlardan etkilendiğimiz vs'yi ileri sürmesi doğru değildir. Soruna böyle kalıpçı ve doğmatik yaklaşırsa, hizip meselelerin altından kalkamaz. Kaldı ki, bazen öyle durumlar olur ki, Komünistlerinde karşı-devrimcilerin de bir konuda düşünceleri görünüşte de olsa çakışabilir. Bu böyle diye karşı-devrimciler bizim söylediğimizi söylüyorlar diye biz doğrudan vazmı geçeceğiz. Hizip eğer tavrında ciddiyse şu sözlere dikkat etsin ve cunta konusunda tahlilini değişsin o zaman. Bugün cuntaya hizipte, bizde, birçok halk siyasetide ve ayrıca sosyal-faşistlerde faşist diyor. Şimdi bızde şunumu iddia edelim. Hizip sosyal-faşistlerden etkilendi. Bu saçma olur. Veya sosyal-faşistler cuntaya faşist diyorsa bu bizim düşüncemizin yanlışlığı anlamına mı gelir. Bizce hayır. Sorunlara böyle yaklaşılmamalıdır varsa ortada bir sorun bu siyasi olarak eleştirilsin ve ne varsa ortaya konsun.

Son söz olarak, bu ve benzeri yöntemler hiç kimseye yarar sağlamayacaktır. Önüne bu yöntemlerle engeller dikilmek istenen Partimiz yürüttüğü mücadelede mutlaka zafere ulaşacaktır. Bunu önlemeye kimsenin gücü yetmeyecektir.

Dip Notlar

1)— Sol Kom. Bir Çoç. Hast. Syf: 59
2)— " " " " " Syf: 57
3)— " " " " " Syf: 57
4)— " " " " " Syf: 61
5)— " " " " " Syf: 61
6)— " " " " " Syf: 27
28.
7)— TKP/ML Merkez Komitesi. 6 Kasım Seçim broşürü. Syf: 32

Demokratik Halk Devrimi ve Sınıfsız toplum yaratma mücadelemizde

Şehit Düşen Yoldaşlarımızı Anıyoruz !

VEYSEL UYAR ve ERDOĞAN TEKİN yoldaşları bundan 2 yıl önce, 5 Aralık 1981'de Dersim'in Ovacık kazasının Hülükuşağı köyünde düşman güçleriyle girdikleri silahlı çatışmada kaybettik.

Dersim'in Ovacık kazasının köylerinden birinde yoksul bir köylü ailesinin çocuğu olarak dünyaya gelen VEYSEL yoldaş, ailesinin ekonomik durumunun kötülüğünden dolayı öğrenimine güçlükler içinde devam edebildi. Daha öğrencilik yıllarında devrime ve partimize sempati duyan VEYSEL yoldaş, o dönemde Partimizin Ovacık ve çevre köylerinde yürüttüğü faaliyetlerine katıldı. Liseden sonra öğrenimine devam etmeyen yoldaş, partimiz saflarında profesyonel olarak çalışmaya başladı. Çalıştığı yörelerde kitleler tarafından sevilen ve sayılan bir kişi olan yoldaş, örnek tavırları ve fedakarlığıyla öne çıktı ve giderek partimizin üyesi olabilme şerefini elde etti. Partimizin üyesi olarak değişik çalışma alanlarında görev yapan VEYSEL yoldaş, son olarakda Partimizin bölge yönetim organında görev yaptı.

Daha genç yaşlarda Partimizin bir kadrosu durumuna gelen VEYSEL yoldaşa, yaşça genç olmasına rağmen, Kürtçe'de ihtiyar anlamına gelen "KOKUM" lakabı takılmıştı. Bunun mutlaka bir anlamı olmalıydı, ve vardı da. VEYSEL yoldaş, genç yaşına rağmen, yoksulluğun sonucu dişleri dökülmüş, avurtları çökmüş, tam bir yaşlıya benziyordu. Yoldaşımız içinde bulunduğu zor koşullardan dolayı zamanından çok erken olarak yaşlanmıştı.

ERDOĞAN TEKİN yoldaş ise, O da Dersim'in Ovacık kazasının köylerinden di. Yoksul ve topraksız bir ailenin çocuğu olan Erdoğan yoldaşda bin bir güçlükle dolu bir yaşam içinde büyüdü. Erdoğan yoldaş, daha genç yaşlarında Devrime ve Partimize sempati duydu ve Partimizin ateşli bir taraftarı durumuna geldi. Ailesi ekonomik nedenlerden dolayı, "umut fakirin ekmeğidir" diyerek İstanbul'a göç etmesine rağmen, ERDOĞAN yoldaş, onlarla birlikte gitmedi. Dersim'de kalarak Partimizin yürüttüğü faaliyetlere katıldı. ERDOĞAN yoldaş, Partimiz önderliğindeki TİKKO'nun bir gerilla biriminde görev aldı.

Aynı gerilla biriminde yer alan VEYSEL ve ERDOĞAN yoldaşlar, 1981'in 5 Aralık günü, Ovacık'ın Hülükuşağı köyünde bir evde konakladılar.

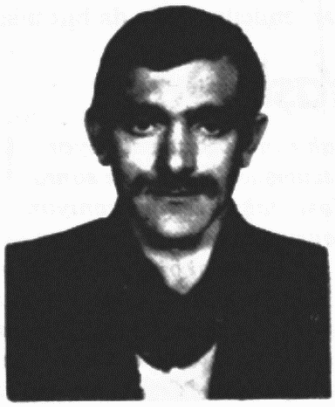

VEYSEL UYAR

Büyük ihtimalle bir ihbar sonucu yoldaşlarımızın bulundukları köy düşman güçlerince çevrildi. Düşman önceden gelip pusuya yatmıştı. Bir bölüm askerde, köyün içine girdi. Askerlerin girdiğini farkeden yoldaşlarımız, hemen silahlarına davranıp operasyonu yöneten yüzbaşıyı geberteceklerken, ev halkının müdahalesi ile çıkan tartışma üzerine bu köpek yaşayabildi. Evde süren tartışma esnasında düşman güçlerinden bir başçavuş ve peşinden askerler evin içine kadar girdiler. Yoldaşlarımız hiçbir paniğe ve heyacana kapılmadan, yatakta huzursuz bekleyen mermiyi ateşlediler. Önce başçavuş ve ardından iki er torba gibi birbirlerinin üzerine yığıldılar. Ok yaydan fırlamıştı artık. "KOKUM" artık gençleşmiş ve atılganlaşmıştı. Düşman güçleri beklemedikleri bir anda yedikleri darbe ile şaşkına dönmüş ve çil yavrusu gibi dağılmışlardı. Operasyonu yöneten yüzbaşı başını sokuğu delikten çıkamaz olmuştu.

Düşmanın dağınıklığından ve paniğinden yararlanan yoldaşlarımız, düşman çemberinde epeyce ilerleyebilmişlerdi. Ama düşman kahpe ! Düşman pusuda ! Önceden köyün etrafını çeviren yüzlerce köpeğin ölüm kusan namluları, yoldaşlarımızın üzerine yağmur gibi mermi yağdırıyordu. Düşmanın yüzlerce silahına karşılık ise bir G-1 ve bir adette Diktirof (Tanburalı) marka silah cevap veriyordu.

Düşmanın yaylım ateşi sonucu, VEYSEL yoldaşın elindeki G-1 marka silahın Dipçiği isabet aldi. Mekanizma yayının dipçik içinde olmasından dolayı, silah artık çalışmaz hale geldi. Savunmasız bir durumda kalan VEYSEL yoldaş, aldığı ölümcül yaralarla silah elde toprağa düştü. ERDOĞAN yoldaşda hemen ardından. Durumu farkeden düşman güçleri, hem yedikleri darbe, hem de yoldaşlarımızın yiğitçe direnişleri karşısında iyice azgınlaşmışlardı. Yerdeki cesetleri tanıyarak öfkelerini dindirmek istiyorlardı. Yüzbaşı ise şaşkınlığını hala üstünden atamamıştı. Ama ne yapılsada artık birşey değiştiremeyeceklerdi. Çünkü yoldaşlarımız ölmeden peşinen öçlerini almışlardı. Düşman hep üstün çıkacağını sandığı operasyonlarda yanılmıştı. Evdeki hesap çarşıya uymamıştı. Yüzlerce gücü ile saldırdığı 2 kişi karşısında bile, 2 ölü ve 1 yaralı vermişti. Bu kendisinin güçsüzlüğünün bir kanıtıydı. Zaten düşmanı çileden çıkartanda,kudurtan da bu değilmiydi.Öfke ve nefretini kusmak isteyen düşman, bu defada köy halkına karşı adice saldırıya geçti. Hele bu köy;bu köylüler düşman için daha da anlamlıydı. Bu köye zulüm uygulamak, onların daha da hoşuna gidecekti. Çünkü, bu köy değilmiydi kendilerinin korkulu rüyası TKP/ML'in Genel Sekreteri SÜLEYMAN CİHAN'ın doğduğu ve büyüdüğü yer. CİHAN yoldaş buralardan, bu köylerden öğrenmemişmiydi iyiyi-kötüyü, haklıyı-haksızı. İşte bu durum düşmanı daha da hırçınlaştırıyordu. CİHAN yoldaşın arandığı dönemlerde de devamlı gelinen ve baskı yapılan bu köylülerin hepsi olaydan sonra köy meydanında işkenceden geçirildiler. Kışın soğuğunda karın üstüne yatırılan köylüler, akşama kadar akla gelmedik hakaretlere maruz kaldılar. Yapılan işkenceler sonucunda bir köylünün 2 yerden kolu kırılırken, bir diğerininde bacağı kırıldı.

Ama ne olursa olsun, düşman acıda olsa yenildiğini kabul etmek zorundaydı. Yoldaşlarımız yiğitçe şehit düştüler ve Dersim halkının gönlüne

gömüldüler. Bugün Dersim'de herkes onları saygıyla anıp, onların direniş ve cesaretini kendilerine örnek almaktadırlar. VEYSEL ve ERDOĞAN yoldaşların şanlı direnişleri bizlere cesaret kaynağı olurken, düşmanın yüreğine de korku salmaktadır.

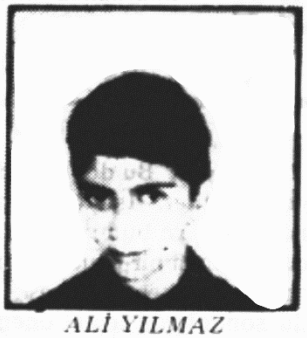

ALİ YILMAZ

Yine Aralık ayında ALİ YILMAZ yoldaşı kaybettik. Kürt ulusuna mensup olan ALİ yoldaş, yoksul bir köylü ailesinin çocuğu olarak dünyaya geldi. Bitmez tükenmez zorluklarla dolu bir yaşam içinde büyüyen yoldaşın bu yaşamı, onu saflarımızda militan bir mücadele yürütmeye itmişti. ALİ yoldaş, bütün bu zorluklardan ve haksızlıklardan kurtulmanın yolunun TKP/ML önderliğinde Demokratik Halk Devrimi ve Sosyalizm mücadelesi olduğunu kavramış ve bu uğurda Partimiz saflarında can bedeli bir mücadeleye atılmıştır. Saflarımızda çalışkanlığı, cesurluğu ve atılganlığıyla öne çıkan ALİ yoldaş, askeri konularda daha da yetenek sahibi olmuş ve TİKKO'nun gerilla komutanlığı görevine seçilmiştir. ALİ yoldaş, 30 Kasım 1978'de, evinde kendi imal ettiği bir bombanın kaza sonucu patlaması üzerine yaralanmış ve düşmanın eline geçmiştir. Yaralı olduğu için önce hastaneye kaldırılan ALİ yoldaş, kısa bir süre sonra, yaralı yaralı işkenceye alınmıştır. Yaralı olmasına rağmen, halka ve devrime olan inancıyla Düşmanın en adi ve akılalmaz işkencelerine karşı direnen ALİ yoldaş, düşmanı, en güçlü olduğunu sandığı işkencehanelerinde dize getirdi. Onun bu tavrı karşısında acze düşen düşman, son çare olarak onu katletti. ALİ yoldaşı anarken, ondan zorluklara göğüs germenin, cesaretin ve azmin öğrenilmesi gereklidir.

Aralık şehitlerimizden RACİ YILMAZ yoldaş ise, Orta Karadeniz yöresindendir. RACİ yoldaş, partimizin taraftarı olduğu ilk dönemlerde, gençlik içerisinde çalışma yürüttü. Partimizin 1. Konferansından sonra, Parti üyesi olan ve aktif bir mücadele yürüten yoldaş, kısa zamanda hem resmi hem de sivil faşistlerin boy hedefi haline geldi.

Düşmana karşı tavizsizce bir mücadele yürüten RACİ yoldaş, aynı tavrını Parti içinde çıkan hiziplere karşıda yürüttü. 2. Konferansta YD Hizibine karşı mücadele yürüten RACİ yoldaş, konferansa delege olarak seçildi. Yoldaş, konferans öncesinde Aralık ayında resmi faşist güçlerce pusuya düşürülerek alçakca katledildi.

KARDEŞLER !

Şehitlerimize hergün bir yenisi daha eklenmekte ve şehitlerimizin sayısı gün be gün artmaktadır. Sınıfsız toplum yaratma mücadelemizde, bu haklı mücadeleyi bastırmak için gözü dönmüş caniler gibi saldıran patron-ağa devletini yıkıp yerine işçi sınıfı önderliğinde Demokratik Halk İktidarını kurmadıkça, daha nice şehitler vereceğiz. Şehitlerimizi anmak, onların ardından gözyaşı döküp ağıtlar yakmak olmamalıdır. Onları gerçek anlamda anmak, onların uğrunda seve seve ölume kucak açtıkları sınıf mücadelesine bütün benliğimizle katılmaktır. İşte bunun için bu dava uğrunda bizi kurtuluşa götürecek TKP/ML önderliğinde birleşelim, örgütlenelim. Bilelim ki, örgütlü gücümüzle yenemeyeceğimiz, altedemeyeceğimiz hiçbir engel kalmayacaktır. Zafer sonunda mutlaka, ama mutlaka bizlerin olacaktır.

Deprem...

Baştarafı Syf: 4'de

karşı önlem almaları beklenebilinir mi ? Yine aynı konuşmasında Evren: "Alışkanlıklarımızdan vazgeçemiyoruz. Birçok vatandaşımız daha modern evler yapabilir, ancak vatandaşlarımız üstü toprak, taştan yapılan binalardan vazgeçmiyor" diyerek, depremin yol açtığı zararın nedenini halkın alışkanlıklarına bağlamıştır. Depremin nedenini allaha, zararın büyüklüğünü halkın alışkanlıklarına bağlayan Evren, "milletçe yaramızı saralım" çağrısıyla görevinini önemli bir bölümünü tamamlamış oldu. Allah, alışkanlıklar suçlanabilir, ama devlet, düzen asla suçlanamaz. Onlarla, depremin ve zararın hiçbir ilgisi ve bağlantısı yoktur. Evren'e göre, hatta devlet ana gibi şefkatlidir, her an yaraları sarmaya hazırdır. Biz yinede şükredelim ki, zararın nedeni anarşistler, teröristler demedi. Bu eksikliğide general bozuntusu T. Sunalp Erzurum'da "depreme karşı sıkıyönetim ilan etmek gerekir" diyerek tamamlamış oldu. İşte çok bilimsel konuşan eli kanlı generaller çetesinin mantığı böyle işliyor.

Biz depremin nedinini bir yana bırakalım, depremin yol açtığı bunca insan kaybının nedenleri üzerine duralım. Az çok düşünebilen herkes, şu konuda birleşiyor. Depremin bu kadar büyük zarara yol açmasının nedeni, bu bölgedeki kerpiç, yığma konutlardır. Bir omuz darbesiyle yıkılabilen bu evler, depreme dayanıksızdır. Ayrıca dam çok ağır olduğu için, yıkıldığında altından kurtulma şansı çok azdır. Aynı şiddetdeki bir deprem kapitalist ülkelerde can kaybına yol açmamaktadır. Burası herkes için açıktır. Peki halkın bu tür dayanıksız, sağlıksız evlerde oturmasının nedeni alışkanlıklar mı ? Erzincan, Varto, Van, Gediz, Lice depremlerinde binlerce yoksul insanın ölümünün nedeni alışkanlıklar mı ? Bu mantığa göre kompradorlar, toprak ağaları, büyük bürokratlar villalarda, köşklerde, değeri yüzmilyonlarla ifade edilen lüks evlerde oturmaları, yoksullarında kerpiç bir-iki oda evlerde oturmaları alışkanlıklarındandır. Beyler, yalan söylerken biraz dikkat edin, akıla-mantığa uygun olsun. Bu yalanlara çocuklar bile güler. Siz birşeyleri gizlerken, bu kadar açık vermeniz hiçde şanınıza, şerefinize yakışmıyor. Bugün ülkemizde var olan 8 milyon konuttan, 4 milyondan fazlası kerpiçten yapılmıştır. Bu alışkanlık değil, yoksulluğun bir sonucudur. Halkın büyük bir bölümünün bu tür evlerde oturmasının nedeni alışkanlık değil, fakirliğidir. Kim daha dayanıklı, daha sağlıklı evlerde oturmaz. Bugün evsizlikten, kıvır kıvır kıvranan binlerce aile, değil betonarme bina yapma, kerpiçten bir damı yapacak güçte bile değil.

Köylünün ürününü ucuza gaspedeceksin, onun ürününü aracıya, tefeciye peşkeş çektireceksin, sonra da kalkıp neden daha iyi konut yapmadıklarını söyleyeceksin. Bugün 4 milyon köylünün karnını doyuracak bir toprağa sahip olmadığı bilinmesine rağmen, iyi konut yapmadıkları alışkanlıklarına bağlanacak.

Bunlar, faşist devletin sorumluluğunu acemice gizleme çabalarından başka birşey değildir. Erzincan, Varto, Gediz, Lice, Van, Horasan depremlerinde, Zonguldak maden facialarında yaşamlarını yitiren onbinlerce yoksul köylü ve işçinin katili bu köhnemiş, bozuk düzendir. Bunlar kader değil, bu düzenin cinayetleridir. Çünkü bu düzende patronlar, ağalar, banyosunun musluklarını altından yaptırırken, onbinlerce işçi, köylü başını sokacak bir evi yaptıramamaktadır. Ülkemizdeki mevcut 8 milyon konuttan, 100 bin lüks villa, köşkün maliyeti 4 milyon kerpiçten yapılmış konutun maliyetine eşittir. Yine patronların, toprak ağalarının, büyük bürokratlarının yazlıkları ayrı, kışlıkları ayrı evleri varken, onbinlerce ailenin başını sokacak bir oda dahi evi yoktur.

Bütün bu gerçekler, depremlerle meydana gelen bu kadar büyük zarar

Devamı Syf: 28'de

Partiyi Ve Orduyu Güçlendirme Kampanyası COŞKUYLA SÜRDÜLÜYOR

Parti Merkez Komitesi nin aldığı kararı bir taarruz mesajı olarak karşılayan Partimizin üye, militan ve sempatizanları kolları sıvadılar. Taş üstüne taş koyma misali, kollektif bir sorumlulukla faaliyete geçtiler. Bu faaliyetlerinin devrim, sosyalizm ve komünizm için olduğu bilinciyle hareket edenlerin elbette aşamayacakları engel yoktu.

Kampanyanın henüz ilk dönemi olmasına rağmen, erişilmiş noktalarda, parlak bir şekilde gözüken devrimci atılganlık, insiyatif, yaratıcılığın sırrı buradadır. Enginleri fethetme ruhuyla hareket edildiğinde ve kitlelerin devrimci insiyatifinin nelere kadir olduğu kavrandığında, her hedefe erişebilmenin, hayal değil, gerçek olduğu kampanyanın en önemli derslerinden biridir.

Parti kararını devrimci kitleler büyük bir heyacanla karşıladılar. Bugüne değin, Partiyi desteklemede eşsiz fedakarlık örneği sunmuş kitleler, buna saygı uyandıran yenilerini eklemede bir an tereddüt etmediler. Yoksulluğun, baskının kasıp kavurduğu emekçi kitleler, Partiye verdikleri bağışlarla, ve kampanyanın güçlendirilmesi faaliyetine çeşitli biçimlerde destek olarak örnek davranışlar gösterdiler, ve çetin bir kavga olan devrim mücadelesinde, katlanılmayacak hiçbir zorluğun olmayacağının ifadesi olan bu ders, öğrenilmesi gereken muazzam bir önem arzetmektedir.

Kampanyanın berrak bir şekilde ortaya koyduğu bir derste, köşede, kenarda sızmış ve kendi miskinliklerini "artık kitlelerde devrimci ruh tükenmiş, oturup onların harekete geçeceği dönemi bekleyelim" teorileriyle örtmeye çalışan oportünist, revizyonistlerin ve her türden yılgınlığın ne denli rezil bir saçmalık olduğudur.

MK-SB'muzun bildirisinde de şu gerçek ortaya konuluyordu. "Halkın tükenmez gücü varedendir, yaşatandır. Önemli olan bu gücü harekete geçirebilmektir." Büyük Ekim Devrimi, Şanlı Çin Devrimi, Büyük Proleter Kültür Devrimi gibi proletaryanın şahlanınca nelere hükmedebileceğini gören, ondan öğrenen ve bunların takipçisi, öğrencisi olanlar için kitlelerin devrimci insiyatifinin harekete geçirilmesinin ne denli önem taşıdığı açıktır. Bu önemi her zamankinden daha da ileri bir düzeyde bilince çıkarmak gerekir. Sürdürdüğümüz kampanyanın bu noktadaki önemi tayinedici düzeydedir. Bu kampanyanın en önemli derslerinden birisi de şudur:

Kampanya; yürütülen günlük pratik faaliyetten öte bir anlam taşır. Yürütüleceği dönem zarfından güçlerin, konulan perspektif temelinde hedefe yönelik faaliyete ciddi bir şekilde seferber edilmesi gerekir. Birinci olarak; kampanyanın neden, ne için ve nasıl yürütüleceği sorunu bilince çıkarılmalıdır. Yani onun siyasi önemi, nelere erişmek istediği açık olmalıdır. Doğru bir siyasi perspektif, diğer tüm şeylerin içerisinde tayinedici bir konum taşır. Bu birkez konduktan sonra, yerine getirilmesi gereken temel öneme sahip diğer nokta, işin doğru bir temelde örgütlenmesi ve örgütün seferberlik halinde harekete geçirilmesidir. Partinin ortaya koyduğu perspektif doğrultusunda gerek yurtiçinde ve gerek yurtdışında tüm çalışma alanları ilk elden konunun siyasi yanı üzerine tartışma açtılar. Elbette kampanyanın ne için, nasıl yürütüleceğinin salt örgüt içinde açığa çıkması yetmez. Bunun içindir ki, hazırlık aşamasında kampanyada dayanılacak, harekete geçirilecek en yatkın kesmi temel almak üzere çeşitli seviyelerde toplantılar düzenlendi. Perspektif ve hedefler bilince çıkarılmaya çalışıldı, işin örgütlenmesine girişildi. Tüm çalışma grupları önlerine çeşitli hedefler koydular (örgütsel, siyasi, maddi vs.). Bu doğrultuda pratik faaliyete geçtiler. İşin öneminin bilince çıkarılması ve bunun temeli üzerinde ortaya konan bir plan, proğram çerçevesinde hareket edilmesi, erişilen olumlu sonuçlarda temel önemi arzetmektedir. Faaliyetimizin her sahasında başarıya ulaşmak için, bu dersin iyice bilince çıkarılması gerekiyor. Başta da vurguladığımız gibi, kampanya henüz birinci dönem içinde, yani başlangıç aşamasındadır. Gelinen noktayla yetinilmemeli, önümüze koyduğumuz hedeflere, hatta onların üstüne çıkmak için azami bir çaba yürütmeliyiz. Açıktır ki, komünistler, hiçbir başarıyla yetinmezler, sınır tanımazlar, komünizmin gücü herşeye kadirdir. Yeter ki, onu özümleyebilelim, onun takipçisi olabilelim. Burada kampanyayı geniş bir şekilde değerlendirmeyeceğiz. Bunu önümüzdeki sayılarda ve kampanyanın bitiminde daha geniş ele alacağız. Kampanya da bu döneme kadar Merkez Komitesinin eline ulaşan bazı maddi sonuçlar şunlardır: (merkezileşecek her sonucu, peyder pey kamuoyuna bundan böyle duyuracağız). İstanbul: 1.700.000 TL. Dersim: 1.000.000 TL. Almanya: 62.000 DM. (6.200.000 TL.) Yunanistan: 48.000 Drahmi. (144.000 TL). Bunlar hal hazırda MK'nın eline geçen miktardır. Birçok yerde, toplanan paralar ve sonuçlar halen elimize ulaşamadığından ötürü, bir sonuç veremiyoruz. Görevimiz, ilk adımda varılan bu sonuçları en azına genel olarak konulan hedefe ulaştırmak ve devrimci bir canlılıkla ileri atılmaktır.

Deprem...

Baştarafı Syf: 4'de

ve kayıpların nedeni kader değil, faşist komprador patron-ağa devletidir. Bu köhnemiş düzen yıkılmadıkça, bu cinayetlerde son bulmayacaktır.

Her faciadan sonra "yaraları milletçe saralım" çağrısı halkın acıma duygularını istismar ederek, halkı soymanın çağrısıdır. Çünkü bugüne kadar olan bütün depremlerden sonra toplanan paraların ve eşyaların çok cuzi miktarı yerine ulaşmıştır. Geri kalanları vurguncular, talancılar tarafından paylaşılmıştır. Depremin ikinci günü kazma, kürek isteyen köylüleri kovan Narman kaymakamından ve onun devletinden bu halka ne yarar gelir. Bu deprem sonrası gelen dış yardımların toplamı eşyalar hariç, 4 milyon TL'dır. Türkiye içinde de toplanan miktar ise eşyalar hariç, 2 milyonu aşmıştır. Bu parayla bugünkü fiatlarla, işçiliğini köylülerin yaptığı depreme dayanıklı 20 bin konut yapılabilinir. Ama nerede ! Bu paralarda halktan toplanan vergiler gibi kompradorlara "firma kurtarma", "ihracatı teşvik" vb. maskeler altında sunulacaktır.

TARİH, 26 ARALIK'LARI, 12 EYLÜL'LERİ DE YARGILAYACAKTIR!

Bir Siyasi Mahkumun Kamuoyuna Açıklaması

GEÇEN SAYININ DEVAMIDIR

leri iki kat perdeliydi. Kapısının solunda, üzerinde askeri brandalı bir manyetonun yer aldığı büyükçe bir masa vardı. Dip tarafta bir başka masa ve birkaç sandalye duruyordu. Birkaç cop ve kalınca sopa, contasız bir oto lastiği vs. diğer malzemeler arasındaydı. İçerisini tavandaki florasanslı ampüller aydınlatıyordu.

Koridorun solunda ise, biri diğerinden biraz daha büyük kare şeklinde 15-20 metrekarelik iki koğuş, dipte ise, lavabolu ve musluklu bir ara boşluğun bulunduğu iki küçük tuvalet bulunuyordu. Birinci koğuşta iki katlı iki ranza ve bir masa, ikinci koğuşta ise çıplak iki katlı iki ranza yer alıyordu. Ranzalar 2-3 milim kalınlığındaki demir çemberlerdendi ve oldukça büyüktüler. Pencereler iki kat camlıydı. Ve iç camlar beyaz boya ile kaplanmıştı. Dışardan demir parmaklıklar vardı. Koğuşlar, asıl tahta kapıları dışından, sonradan ilave edildiği belli olan demir parmaklıklı kapılarla dışardan ayrıca kilitleniyordu. Koridorun sonundaki bir kapının açıldığı boşlukta bulunan küçük oda, zemin katta sorumlu olan jandarmanın komutanlık odasıydı. Burası binanın ikinci bir giriş kapısıyla dışarıya açılıyordu. Bu kapıdan bir yay çizerek dönen 15-20 basamaklı bir merdivenden zemin kata iniliyordu. 5-10 basamaklı iki taraflı merdivenlerden çıkılan bu ikinci giriş kapısının altında, tahminen kalorifer dairesi ve kömürlüğe açılan başka bir kapı daha bulunuyordu. (Birinci katın durumu için bkz: kroki-2)

Sorgu timinin denetiminde bulunan bu katta, beş kişilik sorgu timinden başka, Hazım ve Memo adında iki de sivil gardiyan bulunuyordu. Bunlar buradaki işkenceci ekibi oluşturuyordu. Gardiyanlar 12 saatte bir nöbet değiştiriyor, işkence seanslarına bizzat katılıyor, sanıkların gözlerini bağlıyarak işkence odasına götürüyor, tuvalette üzerlerine su sıkıyor ve diğer ayak işlerini yürütüyorlardı. Bu arada "yollarını" bulmaktanda geri kalmıyorlardı. Hazım, diğerine göre daha ihtiyarca 40-45 yaşlarında, orta boylu zayıf ve esmer birisiydi. Diğeri ise ince uzun boylu, hep takım elbise giyen, yerel şiveli, esmer, siyah saçlıydı. Sanıkların ifadelerini alan kişilerle, onların sorgulamalarını yapan, sorgulamalarda, her türlü baskı ve işkenceyi uygulayan kişiler, beş kişilik sorgulama timindeki aynı kişiler olduğu ise kuşku götürmez bir gerçekti. Çünkü bu kişileri bizzat işkence seanslarında defalarca gördüğüm gibi seslerinden, hareketlerinden vb. de rahatlıkla tanıyabiliyordum.

DEVAMI GELECEK SAYIDADIR

olduğunu bilir. Kaldı ki, onlar, zaten kendilerini yeterince gizleme gereği duymuyorlardı.

Sorgu timinin başı, '74-76'larda, İstanbul Fikirtepe Eğitim Enstütüsünde de sivil polis olarak görev yaptığını söyleyen, 40-45 yaşlarında, hafif kır saçlı, esmer tenli, 1.70 boylarında, normal dolgunlukta birisiydi. Adı, Fevzi, soyadı ise hatırlayabildiğim kadarıyla Aslansoy'du. İfadeleri genellikle bu kişi alır ve daktilo ederdi. Bundan sonra en çok görünen kişi MİT Osman olarak bilinen, 35-40 yaşlarında, tıknaz boylu, kumral dalgalı saçlı, Fevzi'ye göre daha kısa ama daha dolgun birisiydi. Kayseri'li olduğu söylenen Mustafa Sivritepe, içlerindeki en uzun boylu olanıydı. Adı Osman olan bir başkası ise, "bülbül" lakabıyla tanınıyordu. Bu kişi diğerlerine göre daha kısa boylu bir işkenceciydi. İçlerindeki en yaşlılarıydı. Diğer eleman ise, en genç ve kısa boylu olanları, Karadeniz şiveli, kıvırcık saçlı, meşin montgemerli birisiydi. Manyeto kolunu genellikle bu şahıs çevirir ve akımın dojajını ayarlardı. Bu şahıslardan başka, genellikle burada yatıp-kalkan, orta şişman boylu pala bıyıklı, oldukça sakin yapılı bir başka kişi vardı ki, pek sorgulamalara karışmazdı. Tahminime göre, büronun asıl sorumlusu, askeri kökenli birisi olabilirdi. Ayrıca orada

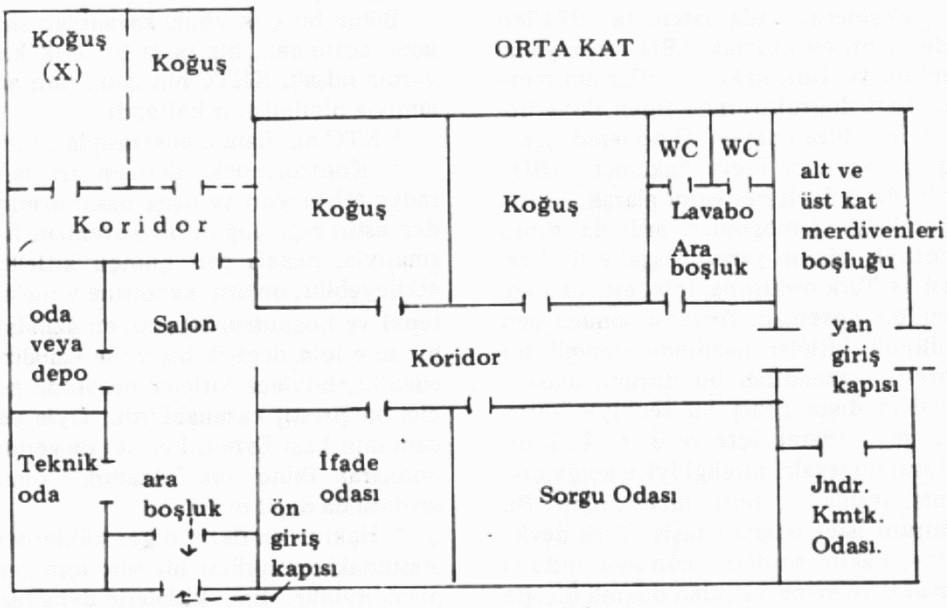

(x): İç yapısını bilemediğim bölüm, çizimi tahmini yaptım.

(KROKİ—2)

DÜZELTME

Değerli okuyucular; bir önceki sayımızda "İşkencede Çözülenlere Karşı Tavır ne olmalıdır" başlığı altında yayınlanan yazıda, poliste çözülmeyi ihanete dönüştürenlere verdiğimiz isimlerden Hasan Şensoy yanlıştır. Doğrusu Şemsi Özkan olacaktır. Gazetemiz yayınlandıktan sonra farkedilen bu hatayı düzeltir, bütün okuyuculardan özür dileriz.

İKK Yazı Kurulu

Kuzey Kıbrıs...

Baştarafı Syf: 32'de

lıkla potasına kanalize ederek, sandalyelerin çoğunluğunu aldı ve cuntaya ikinci bir önemli şamar indirdi.Bu cuntanın ve temsil ettiği merkez kliğin aleyhine gelişen bir durumdu.Cuntaya, sivil görünüm altında T. Özal ile iş yapma alternatifi açıkca dayatılmıştı. İster-istemez hükümeti T. Özal.a kurdurmak zorundaydı. Bu da, temsil ettiği merkezi kliğin hakimiyetini iyice perçinlemeyi düşündüğü önündeki "geçiş dönemi" açısından cunta için hiç de iç açıcı bir durum değildi.

Dördüncüsü; her ne kadar cunta, "asker sözünü tutar" vs. demogojileri ardında "demokrasiye geçiş"i sağlayacağını söylüyorduysa da, çeşitli iç ve dış nedenlerin de zorlaması sonucu, daha fazla teşhir ve tecrit olmama açısından 6 Kasım seçim aldatmacasını gerçekleştirmek zorunda kaldığı açık bir gerçekti. Fakat o yine de seçimlerin kendi asıl tercihi doğrultusunda sonuçlanacağını sanıyordu. Ancak cuntanın evdeki hesapları çarşıya uymadı. Kısacası sonuç birçok yönden cuntanın istediği biçimde olmadı. Her ne kadar o, şimdilik bu sonucu sineye çektiyse de, bu, asla onun dizginleri elinden bıraktığı anlamına gelmezdi.Uygun bir fırsattan, sonderece ustaca yararlanabilir, kendi sınırsız hakimiyetini yeniden tesis edebilirdi.

Beşincisi; Ada zaten, ta 1974'lerden beri, esas olarak ABD emperyalizminin ve Türk hakim sınıflarının menfaatleri doğrultusunda fiilen ikiye bölünmüş durumdaydı. O dönemde işbaşında bulunan Ecevit hükümeti, ABD'nin de dolaylı desteğini alarak, "barış hareketi" demogojileri ardında, süngü zoruyla adanın yarısını işgal etti. Ecevit ve Türk ordusuna, içte, estirilen koyu bir şovenizm fırtınası sonucu geri bilinçli kitleler nezdinde önemli bir prestij kazandıran bu durum, daha o zaman dışta geniş bir tepkiyle karşılanmış, giderek içte ve dışta Türk ordusunun işgalci niteliği iyice açığa çıkmış, teşhir ve tecriti hızlanmıştı. Bu durum ister istemez faşist Türk devletine, hakim sınıflara, cuntaya, orduya maddi ve manevi açıdan önemli ölçüde zarar veriyor, dünya siyaset sahnesinde ve uluslararası yükümlülükler konusunda onları son derece zor durumda bırakıyordu. Fiiliyattaki bölünülmüşlük durumuna artık resmi bir kılıf geçirilmeliydi.

Altıncısı; Kıbrıs, Türk hakim sınıfları açısından esas olarak stratejik bir öneme sahip olmakla birlikte, ekonomik açıdan da belli bir öneme sahiptir. Bu nedenle Kıbrıs Türk hakim sınıflarıyla öteden beri kopmaz bir çıkar ilişkisi içindedirler. Bu ilişkilerin içinde, Kıbrıs halkının emeğinin gasbedilmesinde ve Kıbrıs'ın ulusal değerlerinin sömürüsünde belli bir pay almanın da önemi büyüktür. Bu anlamda, Türk hakim sınıflarının da, bu sınıfsal çıkarları doğrultusunda hiç değilse Kuzey Kıbrıs'taki konumlarını, son bir adımla daha, iyice perçinlemeleri gerekiyordu.

Yedincisi; Kıbrıs'ın, Pentagon raporlarına göre ABD açısından "batmaz bir uçak gemisi" olarak değerlendirildiği bilinen bir gerçektir. Bu büyük öneminden dolayıdır ki, ABD öteden beri Kıbrıs'ın iç işlerine kabaca burnunu sokmuş, çeşitli oyunlar tezgahlamış ve ikili çözümü, yani Kıbrıs'ın ikiye bölünmesini, ada üzerindeki hakimiyetini perçinlemek ve gerek Türk, gerekse Yunan hakim sınıflarıyla arayı bozmamak açısından tercih edegelmiştir. Kaldı ki, değişen dünya şartlarına ve ABD'nin yeni bir dünya savaşına hazırlanması açısından da, Kıbrıs'ın bölgedeki stratejik önemi daha da bariz bir biçimde açığa çıkmaktaydı. En azından Kıbrıs'ın bir bölümü üzerindeki hakimiyetinin perçinlenmesi, daha da önemlisi bölgedeki jandarmalığı rolünü üstlendirmeye hazırladığı cuntanın konumunun sarsılmaması, hatta daha da pekişmesi ABD açısından son derece önemliydi. Bu ister istemez ABD ile cunta arasında kopmaz bir çıkar bağı ve suç ortaklığını kaçınılmaz hale getiriyordu.

Bütün bu çok yönlü kazançları sağlama açısından, bir taşla bir çok kuş vurma misali, KKTC'nin ilanı, tam anlamıyla biçilmiş bir kaftandı.

KKTC'nin ilanı manevrasıyla cunta:

* Kontrolündeki iletişim araçları, radyo-televizyon ve uşak basın üzerinden estireceği yoğun bir şovenizm fırtınasıyla, pekala geri bilinçli kitleleri etkileyebilir, onların kendisine yönelen tepki ve hoşnutsuzluğunu, en azından bir süre için değişik bir yöne kanalize edebilir, böylece kitleler nezdinde geçici bir prestij kazanabilirdi. Öyle ya, cuntanın başı Evren, Ecevit'i de geride bırakarak ikinci bir "Atatürk" olma sevdasında değil miydi ?

* Hakim sınıfların diğer klikleriyle arasındaki çelişkileri bir süre için geri plana itebilir: hem kitlelerin daha fazla onlara yönelmesine set çekebilir, hem de onların kendisine karşı yönelen şiddetli tepkisini, hakim sınıfların tümünün çıkarlarının sözkonusu olduğu ortak bir hedefe yöneltebilirdi. Öyle ya, "ulusal" çıkarlar sözkonusu olunca, hakim sınıfların tüm klikleri, pekala "vatan kurtaran aslan" kesilebilir, ortak çıkarları doğrultusunda "cansiperane" bir mücadeleye atılabilir, böylece cuntaya biraz rahat nefes alabilme imkanı sağlayabilirdi.

* İşgal şartlarının zorlayıcı etkilerinden kurtulabilir, bunu dünya siyaset sahnesindeki yeni manevralarının gerekçesi olarak ileri sürebilirdi.

* Kıbrıs Türk hakim sınıflarının Türkiye Türk hakim sınıflarının ve ABD emperyalizminin çıkarlarını ve sömürüsünü, her üç kesimin de karşılıklı menfaatleri doğrultusunda perçinleyebilir; hem Kıbrıs Türk hakim sınıflarının, Kıbrıs Rum Hakim sınıflarının saldırılarından bir devlet olarak korunma imkanı sağlanmış olur; hem Türkiye'ye güneyden yönelebilecek saldırılara bir duvar çekilmiş olur; hem de ABD'nin bölgedeki ve Orta-Doğu'daki stratejik çıkarları açısından önemli bir üs alanı yaratılmış olurdu.

İşte bütün bu çok yönlü neden ve çıkarlardan dolayı, cunta, hazırlıkları zaten çoktan tamamlanmış olan, fakat hayata geçirilmesi ertelenen KKTC'nin ilanı kararını, kendisi için en elverişli bir zaman ve ortamda gündeme getirerek, tüm çelişki ve ilişkileri, iç ve dış durumu, nedenleri en iyi şekilde değerlendirerek, açıkca dayatmıştır. Böylece hem kendi gerçek karakterini bir kez daha en bariz biçimde göstermiş, hem de bölge barışı ve halklarını tehdit eden saldırgan ve savaş kışkırtıcısı rolünü açıkça gözler önüne sermiştir. Bu onun, en iyi biçimde üstlenmeye soyunduğu ABD'nin bölgedeki ve Orta-Doğu'daki jandarmalığı görevine sonderece uygundur. Evren, Orta-Doğu'nun 'Şah'ı olma doğrultusunda bir adım daha atmıştır.

KKTC'nin ilanı, yani adadaki fiili bölünmüşlüğün resmileştirilmesi kararı, bütün dünyada şiddetli bir tepki ve protesto ile karşılandı, kısa zamanda cuntayı ve "KKTC"ni büyük bir yalnızlık ve tecrit olunmuşluk içine itti KKTC'nin ilanını ilk tanıyan faşist Türk devleti oldu. Bunun ardından Bangladeş yaptığı açıklamayla tanıdığını bildirdi. Başında Kenan Evren'in biraderi Ziya Ül-Hak gibi azılı bir faşistin bulunduğu Pakistan ise "Kıbrıs Türk halkının haklarına kavuşmak için gösterdikleri çabayı desteklediğini bildirdi" ve "Pakistan'ın Kıbrıs Türk halkına karşı desteğinin Pakistan-Türkiye arasındaki iyi ilişkilerden kaynaklandığını" belirtti. Bu kararın açıklanmasının ardından gelecek tepkileri iyi bilen cunta bu konudaki tayinedici rolünü, herşeye rağmen yine de ortaya koyma cesaretini gösterdi. Tüm dünyaya, sırtını ABD'ye dayamanın verdiği güçle, adeta meydan okudu. Her ne kadar Denktaş, Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi Kıbrıs özel oturumunda yaptığı konuşmada, 'bağımsızlık ilanı' kararında Türkiye ve ABD'nin haberinin olmadığını, 'yağız pehlivan' pozlarına bürünerek demogojik biçimde açıkladıysa da, bu varolan gerçeği

asla değiştiremez. Çünkü Denktaş'ın, bugünkü şartlarda cuntadan, dahası ABD'den habersiz, tabir caizse, tuvalete bile gidemeyeceği açık bir gerçektir.

Cuntanın ve Denktaş'ın bu "yavuz hırsız" pozları yanısıra, onların ağababası ABD emperyalizmi ise, perde arkası baş aktörlüğünü, şimdilik açığa vurmamaya, olaylarla hiçbir ilişkisi yokmuş gibi davranmaya büyük bir özen göstermektedir. Fakat bu onun emperyalist niteliğini ve karardaki rolünü gizleyememekte ve söylediklerine kendisinden başka kimseyi inandırmamaktadır. Çünkü karar cuntanın olduğu kadar ABD'nin de adadaki ve bölgedeki çok yönlü çıkarlarına uygundur. ABD için önemli olan ekonomik değerinden ziyade adanın stratejik konumu ve sözümona 'istikrar' içindeki bir Türkiye'nin bölgede oynayacağı jandarmalık rolüdür. ABD meseleye bu açıdan, yani bölgedeki stratejik çıkarları, dünya hegemonyası mücadelesinin bir parçası olarak savaş hazırlıkları açısından yaklaşmaktadır. Bu da, başta SSCB olmak üzere tüm emperyalist güçlerin şu ya da bu ölçüde zararına, ABD'nin yararına olmaktadır. Kısacası KKTC'nin ilanı:

* Bölgedeki stratejik çıkarlarına ve savaş hazırlıklarına uygun olduğu;

* Cuntanın ülke içindeki istikrarı sağlamasına ve hakimiyetini perçinlemesine dolaylı olarak hizmet ettiği;

* Belli ölçülerde SSCB'ye yaklaşarak, onunla flörtünü daha fazla taviz koparmak için ABD'ye karşı koz olarak kullanan Yunanistan'daki Papandreu yönetimini köşeye sıkıştırarak kendisine yakınlaşmaya zorlamak, ya da onun ülke içindeki etkinliğini sarsmak, kendi tercihi doğrultusundaki bir yönetimi iş başına getirmeye zemin hazırlamaya elverişli olduğu;

* SSCB ile olan dalaşma ve dünya hegemonyası mücadelesinde kendisine önemli bir bölgesel üs alanı imkanı sağladığı için cuntanın Denktaş eliyle piyasaya sürdüğü "bağımsızlık ilanı" kararına sessiz, ama anlamlı bir destek sağlamıştır. Ama o diğer yandan dünya kamuoyunun şiddetli tepki ve protestosunu üzerine çekmemek için de özel dikkat sarfetmekten, sözüm ona bu karara karşı çıkar görünmekten de geri kalmamaktadır. Bu anlamda, cuntaya ve KKTC'ne karşı göstermelik tedbirler vs. gündeme getirmesi de şaşırtıcı olmamalıdır.

Görüldüğü gibi, KKTC'nin ilanıyla bir taşla birkaç kuş vuran sadece cunta değil aynı zamanda ABD'de olmaktadır.

Bu nedenle ABD'nin, cuntanın ve Kıbrıs Türk hakim sınıflarının menfaatine olan bu durum, bölgedeki tüm diğer devletlere, diğer emperyalist güçlere, Yunanistan hakim sınıflarına ve Kıbrıs Rum hakim sınıflarına açıkça dayatılmıştır. Tüm bu güçler, şiddetli protesto ve tepkilerine rağmen, bu sonucu şimdilik sineye çekmek zorunda kalmışlardır. Aslında bu çözüm onlara daha 1974'de süngü zoruyla dayatılan çözümden başka bir şey değildir. Şimdi yapılan işgale 'meşru' bir kılıf geçirmekten başka birşey değildir. Siyaset arenasındaki, büyük oranda bunların lehine gelişecek olan, cambazlıklarda pek bu sonucu değiştirmeyecektir.

* Kıbrıs Rum kesimi ve Yunanistan, Türkiye ile bir savaşı göze alabilecek durumda değildir. Siyaset sahnesinde bir hesaplaşmaya ağırlık vereceklerdir.

* Nato içindeki diğer emperyalist güçler, özellikle adada önemli bir etkinliği bulunan İngiltere, tepki ve protestolarına rağmen, özellikle stratejik çıkar ilişkileri açısından cunta ve ABD ile el altından uzlaşmaktadır.

* SSCB ise, tam da kendi sosyal-emperyalist niteliğine yaraşır biçimde, bulanık suda balık avlamaya, Nato bloğu içindeki bu çelişkiden azami derecede yararlanmaya çalışmaktadır. Hem KKTC'nin ilanına karşı çıkarak bölge halklarının sempatisini kazanmaya; hem Yunanistan Papandreu ve Kıbrıs Rum Klerides yönetimine dolaylı destek sağlayıp onlar üzerinde etkinlik sağlamaya; hem de sorunun uluslararası görüşmeler yoluyla (tabiiki kendisinin de içinde yer alacağı) çözülmesini savunarak, durumdan gereken payı kapmak için uğraşmaktadır.

Sonuç olarak faşist cuntanın ABD'nin dolaylı desteği ve Denktaş yönetimi eliyle tüm dünyaya dayattığı bu oldu-bitti, bu manevra, bölgedeki gerginliği önemli ölçüde tırmandırmış ve Kıbrıs üzerindeki çıkar çelişkilerini ve dalaşmayı daha da keskinleştirmiştir. Her halükarda da, süngülerin gölgesinde dayatılan bu "çözüm", Kıbrıs sorununu çözmekten öte, sorunu daha da karmaşıklaştırmış, Kıbrıs, bölgedeki patlamaya hazır bir barut fıçısı durumuna sokulmuştur.

Yalnız unutulmaması gereken bir gerçek vardır ki, o da her meselede olduğu gibi Kıbrıs meselesinde de son sözü, gerçek ev sahipleri olan Kıbrıs, Yunanistan ve Türkiye halklarının söyleyeceği gerçeğidir.

Kıbrıs meselesinin tek doğru ve kalıcı çözüm yolu, çeşitli milliyetlerden Kıbrıs halkının, Kıbrıs proletaryası ve onun sınıf partisi önderliğindeki bir *milli demokratik halk devrimidir*. Çeşitli milliyetlerden Kıbrıs proletaryası ve halkı mutlaka bu tarihi mücadeleyi zafere ulaştıracak, Kıbrıs üzerinde oynanan her türden emperyalist oyunlara mutlaka son verecek; *birleşik, bağımsız ve demokratik Kıbrıs*'ı mutlaka yaratacaktır.

Bu temel perspektif doğrultusunda, her üç ülke proletaryası ve halkı da *ortak* bir noktada birleşerek, başta ABD olmak üzere tüm emperyalist güçlerin Kıbrıs üzerindeki her türlü komplo ve oyunlarına aktif biçimde karşı çıkmalı; tüm emperyalist güçlerin, Türk hakim sınıflarının ve Yunan hakim sınıflarının Kıbrıs'tan ellerini çekmelerini sağlama doğrultusunda tavır takınmalı, mücadele etmelidir. Bugün bu ortak görev, bu ortak görev doğrultusunda takınılacak tavır, her üç ülkedeki proletarya hareketleri ve devrimci güçler açısından önemli bir *mihenk taşı* haline gelmiştir. Hakim sınıfların ve ardındaki emperyalist güçlerin menfaatleri doğrultusunda kopartılan ve her üç ülkede de ortalığı toz dumana boğan, böylece proletarya ve halkları aldatmanın aracı haline getirilen *şovenizm fırtınası* da böyle net ve açık bir tavrı zorunlu kılmaktadır.

Bu ortak sınıf çıkarı noktasından hareketle:

* Yunanistan proletaryası ve halkı, Yunanistan hakim sınıflarının Kıbrıs'tan ellerini çekmeleri ve Kıbrıs'ın iç işlerine karışmaması doğrultusunda mücadele etmeli, çeşitli milliyetlerden Kıbrıs proletaryası ve halkının birleşik, bağımsız ve demokratik Kıbrıs mücadelesine omuz vermelidir.

* Çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryası ve halkı da aynı doğrultuda tavır takınmalı, Türk hakim sınıflarının ve cuntanın Kıbrıs üzerindeki oyunlarına karşı çıkmalı, "KKTC"ni kesinlikle tanımamalıdır.

* Zayıf bir ihtimal olmakla birlikte, Kıbrıs'ta, ya da Yunanistan ile Türkiye arasında bir savaş durumu gündeme geldiğinde ise, her iki ülke proletaryası ve halkı, kesinlikle kendi ülkesi hakim sınıflarının bu haksız savaşına katılmamalı, bu savaşa açıkca karşı çıkmalı, ortaya çıkan durumdan, haksız savaşı iç savaşa dönüştürme yolunda devrimin menfaatleri doğrultusunda yararlanmalıdır.

* Çeşitli milliyetlerden Kıbrıs proletaryası ve halkı ise, her halükarda da Milli Demokratik Halk Devrimi bayrağını yükseklere kaldırmalı; çeşitli milliyetlerden proletarya ve halkın birliğini, Kıbrıs'ın bütünlüğünü savunmalı; Kıbrıs Türk ve Rum ulusunun kendi kaderini tayin hakkını tanımalı; Kuzey'deki Türk işgaline karşı mücadeleyi özel olarak gündemine almalı, başta ABD olmak üzere tüm emperyalist güçlerin, Türk ve Yunan hakim sınıflarının Kıbrıs üzerindeki her türlü oyunlarına

Devamı Syf: 24'de

Faşist Cuntanın Yeni Bir Manevrası:

"KUZEY KIBRIS TÜRK CUMHURİYETİ"NİN İLANI

Faşist Türk ordusunun Kıbrıs işgali

Süngülerin gölgesinde, "demokrasiye geçiş" yaygaraları ardında düzenlediği 6 Kasım seçim aldatmacası, tüm sahteliğine rağmen, yine de cunta cephesinde önemli bir çatlak açtı. Seçmen kitlesinin ezici çoğunluğu, cuntanın asıl tercihinin aleyhinde oy kullanarak, cuntayı artık istemediğini ve uyguladığı politikayı benimsemediğini, cuntanın suratına ağır bir şamar indirerek, tüm dünyaya ilan etti. Bu somut durum, cuntayı derinden yaraladı. Cunta, büyük bir pişkinlik ve ikiyüzlülük örneği göstererek, aleyhine gelişen çeşitli iç ve dış nedenlerden dolayı, şimdilik, seçim sonuçlarını sineye çekmek zorunda kaldı.

Fakat, ABD uşağı ve halk düşmanı karakterinin, onu, içte olduğu gibi dışta da yeni manevralara sürüklemesi kaçınılmazdı.

Nitekim o, bu kimliğiyle dünya siyaset sahnesinde, "karamanın koyunu sonra çıkar oyunu" misali, boy göstermekte gecikmedi.

15 Kasım 1983 tarihinde, cuntanın ve ABD emperyalizminin kuklası Rauf Denktaş, "Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti" (KKTC)'nin kuruluşunu tüm dünyaya ilan etti. Bu, faşist cuntanın, ABD'nin dolaylı desteğiyle Kıbrıs üzerinden giriştiği yeni bir manevradan başka bir şey değildi.

Daha düne kadar, R. Denktaş'ın tüm çığırtkanlıklarına rağmen, "bağımsızlık ilanı"na karşı çıkan, daha doğrusu 'politika' icabı karşı çıkar görünen faşist cunta, neden alelacele böyle bir manevraya başvurdu ? Bu manevranın 6 Kasım seçimlerinin hemen ardından gerçekleştirilmesi düşündürücü değil midir ?

Bunun nedenleri çeşitli ve çok yönlüdür:

Birincisi; cunta, 12 Eylül 1980'den beri sürdürdüğü açık faşist icraatlarıyla, kitleler nezdinde, tüm yalan ve demogojilerine rağmen, önemli ölçüde prestij yitirmiştir. 6 Kasım seçim aldatmacası, cuntanın, kitleler aynasında kendi gerçek konumunu görmesinin somut bir göstergesi olmuştur. Cunta, kitlelerde önemli bir kıpırdanışın başladığının farkına varmıştır. Uzun vadede kendisinin ve temsil ettiği merkezci kanadın zararına netice verecek olan bu duruma, daha başından müdahale etmek gerekiyordu.

İkincisi; 6 Kasım seçimleri, hakim sınıfların diğer klikleriyle cuntanın temsil ettiği merkezci klik arasındaki, son dönemlerde giderek keskinleşen çelişkileri iyice su yüzüne çıkarmış ve daha da derinleştirmiştir. Hakim sınıfların diğer klikleri, özellikle de AP, CHP ve devamı partiler; cuntaya olan muhalefetlerini açıkça ilan etmiş; cuntaya karşı, bilinen klasik "demokrasi havariliği" rolünü üstlenmiş; 6 Kasım seçimleri öncesinde yürüttükleri propaganda ve boş oy verecekleri yönündeki açıklamalarıyla cuntanın önemli oranda teşhir olmasını sağladılar. Yine bunlardan Doğru Yol Partisinin oylarının önemli bir bölümünün sonuçta Özal'ın Anavatan Partisine kaymasıyla, cuntanın esas tercihi olan MDP beklenilen sona ulaşamadı.Seçim sonuçlarının istediği şekilde sonuçlanmaması da cuntanın yediği tokatlardan biridir. Böylece , hem cuntanın dizginlenmemiş hakimiyetini önemli ölçüde sarsmış, hem de gelecek açısından cunta için tehlike çanlarını çalmıştır.

Üçüncüsü; İMF, Dünya Bankası vs. gibi bazı emperyalist kuruluşlar, ülkemizdeki bazı Holding çevreleriyle de birleşerek, AP, CHP ve devamı partilerin de önemli ölçüde desteğini alarak, cuntanın tüm engelleme ve aleyhte propaganda çabalarına rağmen, T.Özal'ın Ana. Partisini, cuntanın asıl tercihi olan MDP'ne karşı 6 Kasım seçimlerine sokmayı başardılar. Ana. Partisi, geniş kitlelerin cuntaya karşı gelişen tepki ve hoşnutsuzluklarını usta-

Devamı Syf: 30'da